

Mang Thai Hộ

Contents

Mang Thai Hộ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	34
8. Chương 8	40
9. Chương 9	45
10. Chương 10	51

Mang Thai Hộ

Giới thiệu

Giúp mang thai hộ? Không ngờ lên mạng tìm bậy một chút có thể tìm được một công việc kiếm tiền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-thai-ho>

1. Chương 1

Hai bóng dáng thướt tha bước ra khỏi quán bar u ám, lại đi vào đầu đường tối tăm nhưng không khí lại trong trẻo mát mẻ tốt hơn trăm ngàn lần.

Lặng lẽ đi ở phía sau một lát, Triệu Uyển Bình ruốt cuộc mở miệng hỏi: “Chị dâu, chị thật sự ký vào đơn ly hôn sao?”

Bên trong quán quá rượu mức ồn ào làm hai người hoàn toàn không thể nói chuyện với nhau, đành phải yên lặng uống rượu, cho đến bây giờ mới có cơ hội hỏi.

“Hừ, chị dâu? Đừng gọi tôi là chị dâu nữa, tôi không có phúc đó.” Chung Vân Thiến bắt đầu dĩ lại không cam lòng hừ nhẹ một tiếng.

“Thật không có khả năng xoay chuyển được sao?” Triệu Uyển Bình hiểu rõ trong lòng nên hơi chột dạ hỏi.

“Cô nghĩ còn có thể xoay chuyển được sao?” Chung Vân Thiến quay đầu nhìn cô một cái sau đó hỏi ngược lại. “Tôi không hiểu Khắc Phàm làm sao có thể tìm được đến PUB mà tôi thường ghé.”

Triệu Uyển Bình chính vì thế mà chột dạ, bởi vì tin tức về cái PUB kia chính là cô ta cung cấp cho Vi Khắc Phàm. Nhưng việc này cũng không thể trách cô ta, dù sao tội xúi giục giết người cũng không nhẹ!

Cô ta cúi thấp đầu, nhìn mũi giày của mình trên lối đi bộ. “Chị...chị làm sao có thể làm ra chuyện xúi giục giết người cực đoan?”

Giọng nói của cô ta giống như là quả trách hành vi của Chung Vân Thiến nhưng thật ra là đang nói: là cô tự mình làm ra chuyện xúi giục giết người, ngàn vạn lần không được trách tôi vô tình, tôi không muốn dây dưa vào việc này.

“Nếu cô gặp được cũng sẽ làm như vậy, tôi chỉ là xúi giục giết người, mà cô có thể sẽ tự mình giết chết tình nhân bên ngoài của chồng mình!” Chung Vân Thiến dùng giọng điệu khẳng định nói.

Làm chị em dâu một thời gian, Chung Vân Thiến làm sao có thể không biết tính cách của Triệu Uyển Bình.

Hai người ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, cấu kết với nhau làm chuyện xấu, thường xuyên chơi đùa chung, có lẽ rằng rồi không có việc gì liên nghi ngờ chồng nuôi người tình bên ngoài, tìm thám tử tư theo dõi từng hành động của chồng mình thì Triệu Uyển Bình tuyệt đối không hề thua cô ta!

Triệu Uyển Bình bị chặn miệng, á khẩu không trả lời được, bởi vì cô ta thật sự có thể làm như vậy, cũng chính vì sợ mình có thể như vậy nên cô ta mới nắm trong tay từng hành động của chồng để phòng ngừa chu đáo.

“Anh hai thật sự vô tình, kiên quyết muốn ly hôn sao?” Biết rõ câu hỏi của mình là vô nghĩa, cô chỉ hỏi để tỏ vẻ quan tâm thôi!

“Không ký lại có thể làm như thế nào? Đối phương ngay cả con cũng đã có, hiện tại là một, thêm nữa là hai đứa, mà tôi ngay cả một cũng không sinh được.”

“Không sinh được còn có những biện pháp khác, còn chưa nhất định phải tìm người tình bên ngoài!” Việc này cũng làm cô ta âm thầm lo lắng, chính cô ta cũng không sinh được, có lẽ phải nói là — không dám sinh.

Chung Vân Thiến đột nhiên dừng bước lại, nhìn lên trời đêm quang đãng.

Tối nay, trăng như lưỡi liềm, sao như những chấm nhỏ rực rỡ, mây thưa thớt qua ánh trăng, ánh sáng bạc rơi đầy mặt đất.

“Uyển Bình, cô nói cho tôi biết cái gì gọi là tình yêu? Chẳng lẽ tôi yêu Khắc Phàm còn chưa đủ? Tình yêu của tôi dành cho Khắc Phàm ít hơn Nhâm Hiểu Thần sao?” Chung Vân Thiến từ từ thở dài một hơi.

Triệu Uyển Bình biết tại sao Chung Vân Thiến lại hỏi như vậy.

Vi Khắc Phàm và Nhâm Hiểu Thần yêu nhau, ngay chính hai người đã cho là đến trình độ có thể sánh cùng trời đất, đến chết cũng không thay đổi, trong mắt người ngoài dĩ nhiên cũng là chỉ muốn làm yên ương không muốn làm tiên, huống chi là Chung Vân Thiến - vợ của Vi Khắc Phàm.

“Bọn họ cho rằng bọn họ yêu nhau, mà anh hai từ trước đến giờ lại chưa từng yêu chị, ngay từ đầu chính chị xếp đặt kết hôn với anh hai.” Triệu Uyển Bình nói ra sự thật mà mình biết.

Chung Vân Thiến có thể chấp nhận bất cứ sự thật nào bởi vì tất cả mọi chuyện hôm nay là do cô ta gieo gió gặt bão, cô ta chỉ là không cam lòng vì bị Triệu Uyển Bình phản bội, cô ta làm sao không biết tin tức cô ta thường đi cái PUB đó là do Triệu Uyển Bình cung cấp, chỉ có Triệu Uyển Bình biết rõ tất cả giao thiệp của cô ta.

Hai người là cá mè một lứa, Triệu Uyển Bình không nên đánh cô ta từ phía sau.

Hôm nay cô ta ký đơn ly hôn, phải hoàn toàn rời xa Vi Khắc Phàm, mà cô ta còn có thể ngồi uống rượu cùng với người phản bội của mình, chính là muốn trước khi rời khỏi Đài Loan đi Hồng Kông, sẽ tặng Triệu Uyển Bình vài câu nói phản kích để làm bản thân thoải mái một chút.

Chung Vân Thiển lại tiếp tục đi bộ, giống như lơ đãng hỏi : “Vậy còn cô, Cô và Thiếu Phàm yêu nhau sao, tôi đương nhiên biết cô yêu Thiếu Phàm, nhưng Thiếu Phàm không yêu cô giống như vậy.”

“Thiếu Phàm chắc chắn là có yêu tôi, chúng tôi kết hôn là do hai bên nguyện ý, tôi với cô không giống nhau”. Cô ta bây giờ rất sợ bị giống Chung Vân Thiển, nếu thật sự như vậy thì hôn nhân của cô ta chẳng phải khó duy trì.

Sau khi biết tình yêu của Vi Khắc Phàm và Nhâm Hiểu Thần, cô ta cũng tự hỏi cô ta và Vi Thiếu Phàm là yêu nhau sao?

Là yêu nhau, hay chỉ là một lúc mê mẩn?

“Uyển Bình, đừng tự lừa mình dối người, Khắc Phàm và Thiếu Phàm là anh em nên tính tình không khác nhau mấy, tôi thấy Thiếu Phàm đối với cô ngày càng lạnh nhạt, rất giống Khắc Phàm đối với tôi.” Cô ta muốn so sánh với Triệu Uyển Bình, thậm chí cô ta còn có ý xấu, hi vọng Triệu Uyển Bình và cô ta đi lên cùng một con đường.

Dù sao cô ta cũng không phải là vợ tốt mẹ hiền, cô ta còn chơi đùa ở ngoài nhiều hơn mình, chẳng qua là may mắn hơn mình thôi, chồng cô ta cho đến bây giờ còn chưa nuôi tình nhân thôi!

Triệu Uyển Bình lảng máng biết được mục đích Chung Vân Thiển hẹn cô là cố ý làm mình tức giận, nguyên rủa mình.

“Thiếu Phàm là do quá bận, nên mới lạnh nhạt với tôi.” Mặc dù sự thật đúng như Chung Vân Thiển nói, cô cũng tuyệt đối không thừa nhận.

“Uyển Bình, cô không phải đã đi kiểm tra rồi sao, tại sao vẫn không thể có thai?” Trong giọng nói hiển nhiên không nghe được sự quan tâm, cô ta mong chờ nghe được tình huống thảm hại hơn so với chuyện của chính mình.

Được, cô ta thể nhưng lại cố tình hỏi mình vấn đề này,

Triệu Uyển Bình không muốn nói nhiều, nhưng mà không thể không trả lời, nếu bỏ qua nghĩa là trở mặt, cho nên cô ta không thể làm gì khác hơn là nói ra sự thật: “Tình huống của tôi và chị không giống nhau, bác sĩ nói tôi uống quá nhiều thuốc giảm béo, thuốc tránh thai, làm cho thể chất thay đổi, không thể sinh con, chỉ cần không dùng thuốc nữa sẽ có cơ hội có thai.”

Chung Vân Thiển cười trào phúng, “Không phải cô nói cả một năm không uống thuốc đó à, tại sao vẫn không có thai? Không phải là cô không hấp dẫn được Thiếu Phàm, làm cho Thiếu Phàm không đủ “cố gắng” chứ?”.

Cô ta lại có thể nói ra một nửa sự thật! Triệu Uyển Bình rất muốn xoay người bỏ chạy, nhưng cô ta biết mình không nên làm như vậy, đành phải “vịt chết cứng mỏ” phủ nhận sự thật.

“Không phải như vậy, tôi vẫn hấp dẫn được Thiếu Phàm giống như lúc mới kết hôn, bác sĩ nói vì thể chất thay đổi nên cần phải có thời gian.”

Chung Vân Thiển cười nhẹ, trên mặt rõ ràng không tin nhưng ngoài miệng lại nói: “Tôi chúc hai người sớm sinh quý tử, cho dù tôi đã về Hồng Kông cũng sẽ quay lại đưa tiền lễ.”

Cô ta không cần loại tiền lễ này, chỉ muốn nhanh tiền Chung Vân Thiển đi thì cô ta mới có thể thoải mái.

“Không phải sáng sớm nay chị bay sao, xem thời gian cũng nên đến sân bay rồi.” Triệu Uyển Bình thừa dịp nói sang chuyện khác.

“Đúng là nên đi rồi.” Chung Vân Thiển đi xuống lối đi bộ, chuẩn bị bắt taxi, trong lòng tính toán lúc này cũng nên kết thúc buổi nói chuyện hôm nay với Triệu Uyển Bình.

“Uyển Bình, hai chúng ta đúng là đồng bệnh tương liên, tôi là Hoa Hậu Hồng Kông, cô là Người mẫu nổi tiếng, chúng ta có bề ngoài xuất sắc, đều lấy những người chồng có quyền thế, nhưng cố tình chúng ta lại không có biện pháp mang thai, tính cách cũng đều không phải kiểu hai người đó thích.” Cô ta ngừng một chút xem phản ứng của Triệu Uyển Bình .

Triệu Uyển Bình không trả lời, chỉ chăm chú nhìn bên kia đường hi vọng taxi mau mau đến, nếu không cô ta không nhận được đến lúc Chung Vân Thiến rời đi liền trở mặt với chị ta.

Chung Vân Thiến tiếp tục nói: “Cô đã từng nói không muốn sinh con, con có thể đến cô nhi viện tìm, nhưng đàn ông không nghĩ như vậy, ai chẳng mong muốn có đứa con do chính mình sinh ra, nhà họ Vi gia nghiệp to lớn lại càng không phải nói. Uyển Bình bây giờ tôi ly hôn rồi, cô cũng phải cẩn thận, cảnh ngộ của chúng ta quá giống nhau!”

Đã muốn đi, cô ta còn nói những thứ này làm gì, quả nhiên là cố ý nguyên rửa mình!

Đang lúc Triệu Uyển Bình đã không nhận được nữa thì may mắn có chiếc xe taxi đi tới trước mặt, cô ta vội vàng đưa tay ngăn nó lại.

“Uyển Bình, bảo trọng.” Chung Vân Thiến cố tình nhấn mạnh hai chữ bảo trọng , mang theo nụ cười xấu xa, tâm trạng vui vẻ lên xe.

Triệu Uyển Bình là một người hiếu thắng không chịu thua ai, ý tứ hàm ẩn trong câu nói của Chung Vân Thiến làm cô cảm thấy khó chịu, không nhận được phản kích trả lại.

“Chị có lẽ phải thất vọng, tôi sẽ không giống chị, Thiếu Phàm không nuôi tình nhân, mà tôi cũng không dễ dàng ly hôn.” Dứt lời, cô chuẩn bị đóng cửa taxi.

Không ngờ Chung Vân Thiến bỗng nhiên đưa tay ngăn lại cửa xe, sau đó lộ ra giọng điệu mỉa mai cười yếu ớt, “Tôi tin là chúng ta giống nhau. Tôi nhớ rõ cô từng nói, ba năm trước cô từng tìm người mang thai hộ, nhưng hôm sau khi sự việc thành công cô lại đổi ý, cô gái đó biết đâu đã mang thai .”

“Không , chỉ có một đêm không có khả năng.” Triệu Uyển Bình nói một cách chắc chắn.

“Những chuyện không có khả năng thường thường sẽ xảy ra. Nói cho cô biết! Nhậm Hiểu Thần và Khắc Phàm cũng chỉ ngủ với nhau một đêm mà có thai, hơn nữa người mang thai hộ nhất định sẽ tính toán thời gian để mang thai .”

“Có thể cô ấy muốn chờ đứa bé lớn một chút rồi mới trở lại, cô có biết đứa bé càng lớn càng có giá trị không, nhất là khi nó gọi ba. Uyển Bình, cẩn thận cô ta bất cứ lúc nào cũng có thể mang theo đứa bé trở về tìm Thiếu Phàm.”

Trên mặt Triệu Uyển Bình lập tức không còn chút màu máu, cắn chặt môi.

“Nếu có một đứa bé tồn tại, tính thời gian cũng đã ba tuổi rồi, nhất định sẽ gọi ba! Uyển Bình, đàn ông nếu có đứa trẻ gọi mình là ba thì họ còn cảm thấy hài lòng hơn trái ôm phải ấp một đám phụ nữ”.

Chung Vân Thiến đóng cửa xe, trên mặt tràn trề tươi cười thắng lợi.

Xe ngay lập tức nghênh ngang chạy đi, chỉ còn Triệu Uyển Bình ở phía sau liều mạng hét to: “Sẽ không, sẽ không, tôi với cô tuyệt đối không giống nhau!”

Vì sao lúc này cô ta cần lại không phải là tàu vũ trụ? Trực tiếp đưa Chung Vân Thiến ra ngoài không gian, vĩnh viễn không trở về!

Không ngờ chị em dâu một thời gian! Chung Vân Thiến lại không muốn cô ta sống tốt, mà còn phơi bày nỗi đau âm thầm của cô ta!

Lời nói của Chung Vân Thiến như một câu ma chú, gặm cắn tâm tình bất an của Triệu Uyển Bình.

Sau khi Chung Vân Thiến rời đi, Triệu Uyển Bình cô đơn bước một mình trên đường.

Cô ta và Chung Vân Thiến tuy là thân nhau, cũng trao đổi với nhau tâm tình và bí mật vợ chồng với nhau, nhưng chuyện này quá mất mặt mũi.

Cô ta tuyệt đối không nói rõ, giống như—

Thật ra cô ta và Vi Thiếu Phàm đã sớm chia phòng.

Vì vậy Chung Vân Thiển mới biết một nửa sự thật.

Mà một nửa sự thật khác là.

Là một lý do rất buồn cười, cũng là điều cô ta chú ý nhất: Cô ta sợ mình sau khi sinh thì dáng người sẽ biến đổi, không khôi phục được, như vậy Vi Thiếu Phàm nhất định rời cô ta mà đi.

Cô ta biết Vi Thiếu Phàm cầu hôn cô ta hoàn toàn là do bề ngoài hấp dẫn của cô ta.

Khi đó Vi Thiếu Phàm tuổi trẻ khí thịnh mới tốt nghiệp viện y học, khi đi học luôn chuyên tâm vào bài vở cho nên anh hoàn toàn không biết cái gì là tình yêu.

Hai người quen biết trong một bữa tiệc của những nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị và kinh doanh, khi đó cô ta là người mẫu nổi tiếng, chính vào thời kì xinh đẹp nhất của một cô gái cho nên tự nhiên sẽ là tiêu điểm trong bữa tiệc.

Cô ta có thể cảm nhận được ánh mắt của những người đàn ông xung quanh toàn bộ tập trung trên người mình, mà lúc đó ánh mắt của Vi Thiếu Phàm cũng nóng bỏng như những ánh mắt kia, chỉ là trong mắt anh không có ham muốn và ngả ngớn như những đàn ông khác, hơn nữa tuổi tác và bề ngoài xuất chúng của anh làm cô nhanh chóng chú ý tới.

Sau đó gián tiếp biết anh là một trong những cổ đông của tập đoàn Hoảng Vi, cũng là viện trưởng bệnh viện tổng hợp của tập đoàn Hoảng Vi, cô ta chủ động khiến anh chú ý, lại thực hiện âm mưu thủ đoạn làm cho Vi Thiếu Phàm nhanh chóng cầu hôn cô ta.

Cũng chính vì việc này nên cô ta sợ không còn xinh đẹp nữa thì không thể giữ được trái tim Vi Thiếu Phàm.

Cô ta từ khi nhỏ cho đến trung học vẫn có một biệt danh là bé mập, bởi vì cô ta có tính hiếu thắng không chịu thua cho nên dùng tất cả phương pháp giảm béo, mất thời gian một năm cuối cùng cũng giảm béo thành công, cũng vì vậy khiến ặt mũi ngày càng xinh đẹp.

Cô ta trời sinh có thể chất dễ mập, mấy năm qua luôn phải dựa vào thuốc để kiểm soát, cho nên cô ta hoàn toàn không dám mang thai, cũng hoàn toàn không ngừng dùng thuốc giảm béo.

Cô ta chưa bao giờ dám quên giáo viên thể hình đã từng cảnh cáo cô ta tuyệt đối không thể mang thai, nếu không sau này muốn gầy lại sẽ rất khó khăn.

Cho nên từ đầu tới cuối cô ta không thể vượt qua chương ngại tâm lý này.

Cuối cùng cô ta có nên sinh con để cứu vớt cuộc hôn nhân sắp tan vỡ của mình hay không?

Nhưng sau khi cô ta sinh con trở thành mập ú, thì cuộc hôn nhân của cô ta cũng chưa chắc duy trì lâu dài hơn như khi chưa sinh con.

Giống như mẹ và chị gái của cô ta – ba của cô ta vì chê mẹ cô ta xấu xí mà còn béo, anh rể cũng chê chị cô ta béo không có hương vị phụ nữ, vì vậy hai người đều có người tình ở ngoài.

Không, cô ta không thể giống mẹ và chị của mình, muốn có con thì còn có nhiều phương pháp mà, chỉ cần cô ta khẳng khái không ly hôn, có thể nghĩ biện pháp để “tạo ra đứa bé”.

Nhưng cô ta sẽ không tìm người mang thai hộ, làm sao cô ta có thể ở ngoài cửa phòng yên lặng đồng ý chồng mình và người phụ nữ khác trên giường “tạo ra đứa bé”?

Hiện tại bây giờ đã là ba năm sau, khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển! Bây giờ cô ta chỉ cần mượn tử cung là được rồi, không cần phải để cho chồng mình và phụ nữ khác lên giường.

Trong lúc vô tình đã về đến nhà.

Đóng cửa lại mới phát hiện giày của Vi Thiếu Phàm không ở trên giá giày, cô ta lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, hơn nữa một khi nghĩ tới vấn đề xấu thì lại không ngừng lại được.

Cô ta sợ mất Vi Thiếu Phàm!

Cô ta vất vả lắm mới câu được con rùa vàng là Vi Thiếu Phàm, anh chính là tượng trưng cho cuộc sống giàu sang, cô ta không muốn mất anh, rất không muốn.

Đang muốn gọi điện hỏi tội thì đúng lúc đó Vi Thiếu Phàm bước vào cửa.

“Vi Thiếu Phàm, tại sao anh về trễ, anh đã đi đâu?” Triệu Uyển Bình thở phì phò, cả tên cả họ lấy ra gọi đang muốn bước vào phòng Vi Thiếu Phàm.

Vi Thiếu Phàm vừa về tới nhà, liền bị chất vấn bởi giọng điệu tràn ngập mùi thuốc súng, anh không nhìn được nhìn cô một cái, sau đó đi về phía phòng mình.

Anh luôn lạnh nhạt với cô ta!

Càng làm cho Triệu Uyển Bình tức giận hơn, cản lại trước khi anh vào phòng: “Có phải có hồ ly tinh bám lấy anh, không để cho anh về nhà không? Anh nói rõ cho tôi!”

“Lại nữa, cô rút cuộc quấy đủ chưa?”. Cũng đã chia phòng ngủ rồi, cô ta vẫn không để cho anh một chút bình an, đến khi nào anh mới có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân này?

“Chưa đủ, trừ khi tôi bắt được con hồ ly tinh bám lấy anh!”

“Con mắt nào của cô thấy hồ ly tinh bám lấy tôi? Cô có phải chưa uống thuốc? Hoặc là uống thuốc quá nhiều rồi?”

Chắc! Trời sinh tính hay nghi ngờ cũng là bệnh. Kể từ sau khi kết hôn, cô ta đối với anh luôn nghi ngờ, làm cuộc hôn nhân không bình thường coi như xong đi, từ khi anh yêu cầu cô ta sinh con thì vấn đề càng trở nên nghiêm trọng.

Vợ chồng mà không sinh con? Cho nên tình huống này không phải là trong lòng có vấn đề, chính là đầu cô ta có vấn đề, anh liền sắp xếp cho cô ta kiểm tra tại khoa thần kinh não.

Cho nên, từ đó Triệu Uyển Bình có thói quen dùng thuốc.

“Tôi có uống thuốc hay không không liên quan, việc anh vì sao về nhà muộn mới có liên quan! Tôi hỏi anh, anh bên ngoài có phải có người tình hay không?”

Lời cô ta làm Vi Thiếu Phàm nhìn chăm chú, anh căm ghét cô ta bởi vì cô ta không ngừng nói những chuyện này, bịa đặt vô căn cứ.

“Uyển Bình, vừa phải thôi”. Anh nghiêng người lách qua cô ta, muốn nhanh thoát khỏi chuyện này.

“Vi Thiếu Phàm! Anh đứng lại đó, tôi còn chưa nói hết!”

“Giữa chúng ta trừ ly hôn ra, hoàn toàn không có gì để nói”. Bọn họ mỗi lần nói đến chuyện ly hôn giống như chia thời gian, mỗi lần nói không tới năm phút đã cãi nhau. Nói cả một năm, vẫn chưa ly hôn được.

“Anh...anh muốn ly hôn? Anh là người không có lương tâm!” Triệu Uyển Bình trút giận lên người Vi Thiếu Phàm, không ngừng đánh lên người anh.

Cô ta cố tình gây sự làm anh không chịu được nữa, bắt được tay cô ta, dùng sức quăng cô ta lên trên một bên ghế s lon, “Đủ rồi, cô cứ làm ầm ĩ như vậy là đang ép tôi không về nhà.”

Nhìn Vi Khắc Phàm và Nhậm Hiểu Thần yêu nhau thắm thiết, anh mới hiểu rõ hôn nhân phải cần có là tình yêu.

Triệu Uyển Bình từng làm cho anh vừa gặp đã thương, vẫn khuôn mặt xinh đẹp ngày đó chưa từng thay đổi, nhưng khi cô ta luôn cố tình gây sự, anh thấy cô ta thật đáng ghét, làm cho anh hiểu mình đối với cô ta chỉ là một lúc mê hoặc không phải yêu.

Anh đã kết hôn với cô ta, anh sẽ cố gắng chịu trách nhiệm với cuộc hôn nhân này, nhưng cô ta làm cho anh không thể nhìn được nữa, mới lấy ly hôn để được giải thoát.

“Không muốn về nhà? Chứng tỏ anh thật sự có người tình ở ngoài!”

“tôi có thể suy tính đến việc nuôi tình nhân. Tôi mặc dù là người trưởng thành, nhưng vẫn cần một gia đình hoàn chỉnh, cần sự ấm áp!”

“Ý của anh là, tôi không cho anh sự ấm áp?”

“Đó là sự thật.”

“Không nói đến việc anh có người tình ở ngoài, còn nói tôi không cho anh sự ấm áp?”

“Uyển Bình, nếu vẫn tiếp tục cãi nhau nói tiếp cũng không có ý nghĩa gì, ly hôn đi, điều kiện tùy ở cô.” Anh lần nữa muốn xoay người vào phòng.

“Thiếu Phàm.” Triệu Uyển Bình đột nhiên ôm chặt anh từ phía sau, “Em rất yêu anh, em không muốn ly hôn, em cũng không muốn chia phòng ngủ.”

Cô ta hối hận khi cùng anh chia phòng ngủ, ngay cả chìa khóa phòng anh cô ta cũng không có, làm cô ta hàng đêm tịch mịch khó nhịn không chỗ phát tiết.

Như vậy cũng chỉ tiện nghi cho hồ ly tinh bên ngoài .

Vi Thiếu Phàm gỡ tay cô ta ra, đối với sự cầu xin bất ngờ của cô ta không cảm động, bởi vì anh đối với cô ta từ lâu đã không còn cảm giác.

“Đi uống thuốc rồi ngủ.”

“Được. Nhưng từ hôm nay, em muốn ngủ cùng anh.” Cô ta lại ôm chặt anh.

“Uyển Bình, xin lỗi cô, tình hình này tôi không thể cùng cô ngủ cùng giường chung gối được.” Anh kéo tay của cô ta ra lần nữa, dứt khoát vào phòng, sau đó —— khóa cửa.

“Vi Thiếu Phàm, anh. . .” Triệu Uyển Bình tức giận cầm gối dựa ghế sa lon lên, từng cái, từng cái ném về phía cửa phòng anh. “Tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý ly hôn!”

2. Chương 2

Một lúc sau, bên trong phòng khôi phục sự yên tĩnh.

Cuối cùng Triệu Uyển Bình cũng ổn định tâm trạng một chút, hướng cửa phòng đóng chặt cô ta nói: “Thiếu Phàm, em biết rõ anh muốn có một đứa con, em nghĩ ra một cách, chúng ta mượn tử cung thì sao?”

Đột nhiên Vi Thiếu Phàm mở cửa phòng ra, khuôn mặt không thể tin. “Mượn tử cung?”

“Đúng, mượn tử cung sẽ sinh được rất nhiều con của chúng ta.”

” Mượn trứng sẽ càng hoàn mỹ hơn.” Tránh cho sinh ra đứa bé có tính đa nghi.

“Không cần phải mượn trứng, chỉ cần mượn tử cung”.

Triệu Uyển Bình hoàn toàn không nghe được Vi Thiếu Phàm giễu cợt, trong đầu hiện ra ba năm trước đây, tức giận hiện cả lên mặt cô ta.

Ban đầu làm cho người mang thai hộ rời đi, bởi vì cô ta không thể nào chịu được người mang thai hộ và Vi Thiếu Phàm lên giường, cũng không cách nào nhận đứa bé con của người mang thai hộ làm con mình được.

“Thật sự tôi không hiểu nổi cô, tại sao cô không muốn tự mình sinh? Trừ khi trời sinh bệnh tật không thể sinh hoặc cả đời chưa gả, nếu không muốn sinh con, phụ nữ cũng không được gọi là phụ nữ!” Anh không hiểu, thật sự không hiểu, cô ta vì sao không muốn sinh con?

Anh vì muốn có cuộc sống hôn nhân bình thường, cũng vì nỗi sợ đường, vì tưởng tỷ lệ cô ta thụ thai thấp, nên đã từng có ý định thuê người mang thai hộ. Hi vọng có một sinh mệnh mới ra đời, khiến cho gia

đình có niềm vui; nhưng lúc đó làm thế nào cô ta vẫn phản đối đến cùng, hiện nay hôn nhân đã không còn cứu vãn được nữa, cô ta nghĩ đến cái gì mà mượn tử cung?

Triệu Uyển Bình tuyệt đối không dám nói ra lý do buồn cười đó.” Em...em thể chất không thích hợp sinh con. Thiếu Phàm, đó là con của chúng ta chỉ là tốn tiền mượn tử cung, ở bệnh viện của mình làm, nhất định có thể thành công cũng có thể rất nhanh có con .”

Không chịu được Triệu Uyển Bình giựt giây, Vi Thiếu Phàm khước miệng nhẹ nhàng giương lên, “Tôi thích tự nhiên.”

“Tự nhiên? Em sẽ không để cho những phụ nữ khác cùng anh lên giường!”

Sẽ không để cho những phụ nữ khác cùng anh lên giường?

Vi Thiếu Phàm bỗng chốc nhúu mày lại, như có điều suy nghĩ nhìn chòng chọc Triệu Uyển Bình không giải thích được, khước miệng khê cong lên.

Cô ta nói một câu gợi lên cái đêm ba năm trước đây. . . .

Về mặt của anh là lạ!

Triệu Uyển Bình nóng lòng hỏi: “Thiếu Phàm, có được không?”

“Tôi muốn biết việc mang thai hộ ba năm trước .” Anh không trả lời mà hỏi lại.

Chuyện này anh đã hỏi không dưới trăm lần, cũng không cách nào từ trong miệng cô ta hỏi được dấu vết gì.

“Đó là chuyện đã qua, tại sao anh luôn hỏi về cô ta?”

Sự kiện đó cô ta vốn đã thiết kế hoàn mỹ không sót mẻ, nhưng vẫn lộ ra sơ hở.

Lúc ấy cô ta đem nguồn điện trong phòng cắt đứt, để cho bọn họ không thể nào thấy mặt của đối phương, thậm chí còn chuốt Vi Thiếu Phàm không ít rượu, để cho anh lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa say, cố gắng để anh cho người mang thai hộ là cô ta, nhưng người phụ nữ đó lại chưa biết mùi đời, làm Vi Thiếu Phàm phát hiện ra.

“Bởi vì tôi chiếm đoạt người ta !” Anh gầm nhẹ.

Trong ba năm nay, việc làm anh luôn nhớ đến, trong bóng tối hương thơm xử nữ và sự dè dặt làm cho anh không thể quên được. . .

Cũng là lần đầu tiên anh chạm qua xử nữ. Anh thường xuyên tưởng tượng diện mạo cô thế nào, đã từng chạm qua thân thể tốt đẹp đó cùng nhau dây dưa một chỗ.

“Anh không chiếm đoạt cô ta, em đã cho cô ta một khoản tiền, anh coi như mua cô ta một đêm.” Triệu Uyển Bình không hề áy náy nói.

“Cô cho cô ấy bao nhiêu tiền?” Nhất định vì thiếu tiền nên mới làm người mang thai hộ.

“Em. . . Dù sao em cũng đã cho cô ta tiền.” Triệu Uyển Bình chột dạ trả lời.

“Cô rốt cuộc đã cho cô ấy bao nhiêu tiền?” Thấy cô ta trả lời chột dạ, Vi Thiếu Phàm hỏi tới.

“Dù sao em có cho cô ta tiền là được.” Vẫn đáp án trước.

Sợ Vi Thiếu Phàm tiếp tục hỏi, cô ta xông về phòng mình, chỉ còn lại Vi Thiếu Phàm với nghi vấn của mình.

Cả một đêm, Vi Thiếu Phàm mơ thấy trận kích tình của ba năm trước . . .

Vì ngày sinh nhật của Vi Thiếu Phàm, Triệu Uyển Bình bám lấy anh muốn đến A Lý Sơn chơi.

Đêm đó, Vi Thiếu Phàm mang theo men say trở lại nhà gỗ nhỏ, anh bật lên ngọn đèn nhỏ ở đầu giường, nhưng phát hiện đèn không sáng, liền không để ý nữa lên giường ngủ, quần áo cũng lười cởi.

Một bóng dáng mảnh khảnh trốn ở góc phòng chờ anh, nghe thấy âm thanh anh nằm xuống giường, như bóng ma chậm rãi đến gần bên giường, lặng lẽ ngồi xuống mép giường.

Hít một hơi sâu, tay nhỏ bé dưng cảm sờ lên thân thể của anh, cảm thấy mình sờ được tay của anh , vì vậy men theo cánh tay lên tới trước ngực của anh.

Chạm vào nút áo sơ mi, cô bắt đầu cởi ra từng nút một đi xuống, đột nhiên đụng phải thắt lưng cô rút tay về, khăn trương nuốt một ngụm nước miếng.

Không được lùi bước, không thể lùi bước, cô cần tiền, cô cần tiền! Cô lặng lẽ tự động viên bản thân.

Dù sao gian phòng này rất tối cũng không nhìn thấy được gì, cô dứt khoát đem anh tưởng tượng thành vị hôn phu của mình, sau đó cởi thắt lưng của anh ra, cô cắn răng một cái, lấy tinh thần kéo khóa quần anh xuống .

Đã đến tình cảnh này rồi, cô không thể quay đầu lại, chỉ có thể dưng cảm tiến tới, nhanh làm xong việc sau đó lấy tiền! Nghĩ tới việc này, cô trèo lên giường, hai chân tách ra đứng hai bên chân anh, muốn cởi quần dài của anh xuống.

Anh rất nặng!

Quần dài cởi xuống đến hông anh bởi vì cô không thể nào cởi xuống nữa, đầu cô đầy mồ hôi vì mệt mỏi, cánh tay không còn sức, chỉ có thể ngã ngồi lên đùi anh.

Cô thở gấp từng hồi một, không cẩn thận hít vào hơi thở toàn mùi rượu của Vi Thiếu Phàm, đột nhiên cảm thấy choáng váng, toàn thân trở nên vô lực.

Vi Thiếu Phàm trong lúc mơ hồ, hai chân đang bị đè lại không thể nào nhúc nhích được, anh cố sức di chuyển, đem người trên đùi đẩy xuống giường.

“A ” cô kêu đau một tiếng, sau đó nhịn đau che miệng lại.

Cô không thể để ỉnh ra ánh sáng, đây là một trong các điều kiện giao dịch.

“Ừm...!” Âm thanh gì?

Vi Thiếu Phàm sững sờ ngồi dậy, cuối cùng không chống lại được cơn say, lần nữa ngã xuống giường.

Cô đứng dậy vẫn cố gắng bò lên giường, hai chân lần nữa tách ra đứng ở bên ngoài hai chân anh, nắm lấy quần của anh chuẩn bị sẵn sàng, trong lòng thầm đếm, một, hai, ba...

Cô dùng hết tất cả sức lực đem quần anh kéo xuống!

Không ngờ, quần không kéo xuống được, cô lại kéo cơ thể Vi Thiếu Phàm, còn mình thì ngã ngồi trên đùi anh, khoảng cách của hai người gần đến mức hơi thở cũng phun lên mặt nhau.

“A!” cô hoảng sợ lên tiếng.

Vi Thiếu Phàm duỗi tay ra, theo bản năng ôm cô, mang cô cùng nhau ngã xuống, anh tự nhiên bởi vì nghĩ cô là Triệu Uyển Bình, bởi vì cô ta thường đánh lén anh như vậy.

Bị Vi Thiếu Phàm ôm rất chặt, cô im lặng chờ đợi hành động tiếp theo của anh.

Cô đợi rất lâu, phát hiện anh cũng chỉ ôm cô, mặc dù cô không ghét anh ôm cô, thậm chí còn có cảm giác an toàn, nhưng không làm gì cô sẽ không lấy được tiền!

Cô muốn tránh khỏi ngực của anh, tiếp tục cố gắng cởi quần của anh xuống, sau đó. . . sau đó cô dùng cách dì Thúy dạy trêu chọc anh.

Những cách thức đó.

Nghĩ tới việc đó, mặt cô bắt đầu không kiềm chế được nóng lên.

Cô cố gắng kéo tay anh ra, nhưng tay anh ôm cô rất chặt, sau một lúc lâu cố gắng, cô phát hiện mình hoàn toàn không thể tránh được, không thể làm gì đành thay đổi cách khác.

Nơm nớp lo sợ đưa ngón tay mảnh khảnh của mình sờ lên miệng đang cắn chặt của anh, cô lo lắng cắn cắn môi mình, chậm rãi đưa môi mình kề lên môi anh.

Vươn đầu lưỡi khẽ mở môi anh ra! Đây là một trong những phương pháp cô thỉnh giáo từ dì Thúy.

Đầu lưỡi của cô giống như đang tưới mát lên môi anh, làm iệng anh ướt nhẹp, nhưng anh chẳng những không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn bị khiêu khích lên dục vọng muốn ngừng mà không được.

Vi Thiếu Phàm bỗng lật người đè cô dưới thân, từ bị động thành chủ động, hôn lên môi cô.

Loại cảm giác này . . .

Chắc do uống quá nhiều rượu làm cảm giác của anh thay đổi, nếu không thì tại sao anh cảm thấy không giống?

Triệu Uyển Bình trở nên ngây ngô từ khi nào, người thường làm việc đó? Khi nào thì trở nên mềm mại, giống như có thể cùng anh hòa làm một?

Cô ta luôn chủ động dụ dỗ anh, đáng vẻ làm bộ làm tịch giống như huấn luyện kỹ nữ, khiêu khích anh như khách, làm sự hứng thú của anh với cô ta càng ngày càng ít.

Cô sắp không hít thở được!

Anh ngang ngược hôn cô không chịu thả, làm cô sắp không thở nổi, cũng không còn sức để đẩy anh ra.

Vi Thiếu Phàm cũng thiếu dưỡng khí nhưng vẫn không buông cô ra, anh rất nhiệt tình bởi vì sợ nếu ngừng lại, hôn lại sẽ không có cảm giác này nữa.

Nhân lúc cảm giác vẫn còn anh cởi quần áo mình ra muốn níu giữ giây phút này không buông, lợi dụng khi anh rời đi cô vội vàng há miệng để hô hấp.

Ngoài khó chịu vì thiếu dưỡng khí, thật sự cô đã đắm chìm bởi nụ hôn của anh. Cô cố gắng nghĩ đến vị hôn phu của mình, làm cô cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Vi Thiếu Phàm cởi hết quần áo nằm lại bên người cô, bàn tay ôm hông cô, phát hiện tay mình bị ngăn bởi một lớp quần áo, liền lập tức cởi quần áo cô ra.

Triệu Uyển Bình luôn trần truồng ngủ, nên đây là lần đầu tiên anh cởi quần áo của phụ nữ.

Rất muốn cởi?

Chuyện gì tới cũng phải tới, cô giãy giụa một chút, chỉ có thể cầm chặt lấy tay anh, cố gắng làm anh giảm tốc độ cởi quần áo của cô, nhưng cuối cùng cô vẫn không mảnh vải che thân, từng bước từng bước đi về phía mục đích ban đầu.

Ngón tay lướt qua thân thể cô, chắc do mình uống quá nhiều rượu nên cảm giác sẽ không giống nhau!

Mảnh khảnh, nhỏ lớn nhỏ, dáng người cao thấp, hương thơm cơ thể, càng làm anh hứng thú tăng nhanh tốc độ . . .

Anh tối nay uống rượu gì? Không phải rượu giả chứ? Nếu không, tại sao anh lại có cảm giác nhanh như vậy, Triệu Uyển Bình trên người toàn mùi nước hoa cũng biến được thành mùi thơm tự nhiên của cơ thể sao?

Chắc chắn do tác dụng của rượu giả, anh ngộ độc rượu rồi, nhưng thật sự đáng giá.

Vi Thiếu Phàm lần nữa hôn lên môi cô, trong lòng lặng lẽ cảm tạ cơn say đã lui rồi nhưng cảm giác tốt đẹp vẫn tồn tại như cũ, mềm mại ở dưới thân anh vẫn không thay đổi, làm anh kích động hận không lập tức đoạt lấy cô.

Nhưng anh không muốn mất cảm giác khó có được này, không thể làm gì ngoài đè xuống dục vọng của mình, tỉnh tề thường thức mỗi một tác da thịt của cô, trêu chọc thân thể cô, đồng thời cũng cảm nhận được cô e lệ và nhạy cảm.

E lệ?

Anh nhất định phải biết được rượu này làm từ thành phần gì, không chỉ thay đổi cảm giác của anh, còn làm lẫn lộn suy nghĩ của anh, anh không biết Triệu Uyển Bình mà cũng biết e lệ, cô ta cũng ngộ độc rượu rồi hả ?

Chắc chắn là vậy.

Anh đang muốn hành hạ cô sao? Tại sao anh không nhanh chóng giải quyết? Làm cho cả người cô càng lúc càng nóng, rất khó chịu.

Cô bật ra một tiếng yêu kiều tự nhiên, muốn thoát khỏi loại khổ sở này.

Trời ạ, âm thanh này là cô sao? Ước gì cô đào được một cái động trốn đi,

Một tiếng rên yêu kiều khiến Vi Thiếu Phàm không thể nhịn được nữa, Anh bỗng đứng động thân đoạt lấy cô.

“A!” Thật đau!

Cô vội vàng lấy tay che miệng mình lại, nhịn đau, mặc dù nước mắt đã chảy xuống.

Vi Thiếu Phàm dừng một chút, anh vừa vặn giống như. . . giống như xông qua một tầng cản trở?

Không thể nào, không thể nào, chắc do rượu giả đang chi phối suy nghĩ của anh, khi tỉnh táo anh nhất định phải tố cáo công ty sản xuất rượu này mới được, tuyệt đối không thể để doanh nghiệp sản xuất rượu giả tồn tại.

Xem nhẹ cảm giác bao bọc chặt khít, anh càng chắc chắn thành phần rượu chứa rất nhiều thuốc gây ảo giác, bởi vì Triệu Uyển Bình không thể chặt khít như vậy.

Vào giờ phút này, anh không thể nào nghĩ gì chỉ muốn giữ chặt cảm giác tốt đẹp này không muốn buông ra.

Eo, lưng cô rất mỏi và đau nên tựa vào ngực Vi Thiếu Phàm, giống như được anh ôm có thể hết đau nhức.

Ồ! Anh muốn cô hai lần rồi lại muốn lần ba sao?

Anh giống như một con thú mạnh mẽ, không chút lưu tình cấu xé con mồi, một lần lại một lần.

Nếu đây là giao dịch, cô nên tính toán “Lần” thu phí này mới phải!

Cô không dám ngủ, bởi vì bốn giờ sáng cô phải thần không biết quỷ không hay rời đi, sau đó vợ anh sẽ đến thay thế cô nằm với anh.

Cuộc giao dịch này rất triển miên, cô không có cảm giác ghê tởm hay khó chịu.

Hơi thở của anh, được anh ôm, được anh chạm vào, thậm chí anh tàn sát bữa bãi, giao dịch đã xong nhưng cô lại muốn giữ lấy cảm giác này, cô còn kích động muốn biết hình dáng thật của anh.

Dáng người anh không tệ, cô dùng cơ thể mình cảm nhận được, anh chắc chắn rất trẻ, nhiều lắm khoảng ba mươi tuổi, từ thể lực của anh có thể cảm giác được, mặt mũi anh như thế nào?

Anh là ba của con cô, có thể cả đời cô cũng không biết hình dáng ba của con mình, điều này làm cho cô cảm thấy mất mát.

Cô hoàn toàn không biết gì về ba đứa bé, dù diện mạo, tên họ, số tuổi, hoàn cảnh gia đình. . .

Cô run rẩy dùng đầu ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, muốn nhờ cảm giác của đầu ngón ta để cảm nhận khuôn mặt anh.

Thất bại, thả tay xuống trong đầu cô tràn ngập khuôn mặt vị hôn phu.

Nhìn đồng hồ trên tay một chút, còn năm phút nữa là bốn giờ rồi cô nhẹ nhàng dời tay Vi Thiếu Phàm đặt ở trên eo mình, lật người ngồi dậy.

Đang muốn đứng dậy, Vi Thiếu Phàm lại đột nhiên ôm cô, làm cô sợ hãi thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

Vi Thiếu Phàm ôm cô kéo vào trong ngực, khẽ hôn lên môi cô mới hài lòng tiếp tục ôm lấy mộng đẹp của mình, ôm cô rất chặt.

Làm sao đây? cô làm sao có thể đi đây?

Kim chỉ giờ đã chỉ bốn giờ, sợ sẽ đánh thức anh, cô không dám động đây, cũng mượn dịp thỏa mãn cảm giác không muốn buông anh ra của mình, cô nhẹ nhàng hôn lấy anh.

Bên cạnh Triệu Uyển Bình cũng đã không kịp đợi, cô ta ở trong phòng khách chịu đựng đau khổ.

Nghĩ đến việc Vi Thiếu Phàm ở phòng bên cạnh cùng người phụ nữ khác lên giường, hơn nữa chính cô ta còn đem người phụ nữ đó đưa lên giường anh, cô ta liền không chịu được.

Cô ta chỉ muốn ngừng hẳn cuộc giao dịch, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống được.

Cũng bốn giờ rồi, người mang thai hộ tại sao không ra ngoài đúng hẹn, cô ta kích động, mở cửa tiến vào, đèn của phòng khách theo cửa mở vào phòng, theo ánh sáng cô ta thấy hai người ôm nhau thật chặt, nhất thời ghen tức dâng lên.

Thấy cửa phòng đột nhiên bị mở ra, cô nhanh chóng rời khỏi môi Vi Thiếu Phàm, như bị bắt quả tang, nhanh chóng kéo tay anh ra, lật người xuống giường, không còn bận tâm đến việc có làm anh tỉnh hay không.

Vi Thiếu Phàm giật giật, đưa tay về phía cô, bắt được tay cô, đem cơ thể cô kéo về trên giường, ở trên cổ cô hấp thụ mùi thơm, ôm cô tiếp tục ngủ.

Cô làm vẻ mặt cầu cứu với Triệu Uyển Bình, Triệu Uyển Bình lại làm như không thấy, trong mắt chỉ có cảnh lúc này làm cô ta ghen tị ——

Vi Thiếu Phàm chưa từng quyến luyến cô ta như thế!

Đi ra ngoài! Triệu Uyển Bình im lặng nói .

Cô lắc đầu một cái, vì Vi Thiếu Phàm đang ôm tay cô không chịu buông.

Triệu Uyển Bình càng nhìn càng tức giận, tay chỉ ra cửa, im lặng lặp lại quyết tâm của cô ta.

Cố gắng lấy tay anh ra khỏi mình, cô như nhảy xuống giường, bối rối đẩy cửa xông ra ngoài.

Triệu Uyển Bình cũng theo ra ngoài.

“Thật xin lỗi, chồng cô anh ấy”

“Giao dịch hủy bỏ.” Triệu Uyển Bình tức giận ngăn cô giải thích.

“Cô nói cái gì?” cô không phải nghe lầm chứ?

“Tôi nói, hủy, bỏ, giao, dịch!” cô ta nói từng chữ từng chữ

.

“Tôi với chồng cô đã.”

“Tôi quyết định hủy bỏ.” cô ta chính vì không thể nào chấp nhận được việc cô “Đã” .

“Cô không thể hủy bỏ, chúng ta đã giao hẹn, trừ khi chồng cô phát hiện tôi không phải cô, nếu không thì không thể hủy bỏ .” Nếu chuyện đó không xảy ra, cô có lẽ còn có thể chấp nhận, nhưng bây giờ.

“Tại sao không thể hủy bỏ? Tôi sẽ không trả tiền, có muốn hủy bỏ hay không là do cô quyết định.”

“Làm sao cô có thể nói như vậy? Cô...cô có phải là tên lường gạt hay không?” Chẳng lẽ thừa dịp này quay phim lại tổng tiền cô? Không thể nào, trong phòng rất tối mà!

”Tên lường gạt? tôi đường đường là viện trưởng phụ nhân tập đoàn tổng hợp bệnh viện Hoàng Vi sao lại là một tên lường gạt? Cô tốt nhất lập tức rời đi, tôi nghi ngờ không phải cô đang cùng chồng tôi chế tạo đứa trẻ, mà là đang ân ái!

“Vậy có gì không giống?” cô ta đang nói cái gì vậy?

“Dĩ nhiên không giống. Chế tạo đứa trẻ các người chỉ nên làm một lần và nhanh chóng kết thúc, mà các người lại đang ân ái, cô nói như vậy giống nhau sao?”

“Cô.”

Cô đang muốn phản bác, Vi Thiếu Phàm cũng đang đi ra khỏi cửa phòng.

Triệu Uyển Bình không nói lời nào, nhanh chóng đem cô đẩy ra ngoài cửa, nhỏ giọng nói: “Đi mau, giao dịch hủy bỏ, nếu như cô dám để cho chồng tôi biết, tôi sẽ kiện cô tội phá hoại gia đình người khác.” Cửa ngay sau đó đóng lại.

Cô ngây ngẩn cả người, ánh mắt trống rỗng nhìn A Lý Sơn trong bóng đêm.

“Cô ở đây nói chuyện với ai?” Vi Thiếu Phàm loáng thoáng nghe âm thanh nói chuyện, còn thấy một bóng dáng mảnh khảnh bị đẩy ra ngoài.

“Không có gì, ông chủ nhà này tới hỏi có cần phục vụ gì hay không.”

Vi Thiếu Phàm tin lời cô ta..., đi trở về gian phòng nằm lên giường muốn ngủ tiếp, cảm thấy Triệu Uyển Bình nằm xuống bên cạnh mình, anh xoay người ôm cô ta vào ngực, định hít một hơi hương thơm cơ thể của cô nhưng bị mùi nước hoa nồng nặc làm cho sặc.

“Khục, khục, khục!” Sao vừa tỉnh rượu mùi vị đã thay đổi?

“Thiếu Phàm, sao vậy?” Triệu Uyển Bình vỗ lưng của anh hỏi.

“Không có gì.” Anh xuống giường đi tới trước cửa sổ sát đất, kéo màn cửa sổ ra, mở cửa hít vào một hơi không khí trong sạch trong núi, ánh sáng đầu tiên của ngày mới qua cửa sổ vào phòng, dưới ánh mặt trời màu mây thành màu cam mảnh liệt sôi trào, vô cùng xinh đẹp.

Quay đầu nhìn Triệu Uyển Bình, tại sao trước và sau khi say giống như hai người, khó hiểu hết sức, màu đỏ nhạt của máu nổi bật trên giường màu trắng đập vào mắt, làm anh ngây ngẩn cả người!

3. Chương 3

Triệu Uyển Bình bị ác mộng giày vò cả đêm.

Lời nói của Chung Vân Thiến giống như ma chú bám lấy cô ta, hình ảnh của người mang thai hộ vĩnh viễn là bóng ma trong lòng cô ta, hai người ở cùng nhau trên giường là ác mộng với cô ta.

Cô ta giật mình tỉnh lại, mồ hôi chảy ròng ròng.

Không được, cô ta phải tháo tảng đá lớn trong lòng ra, nếu không sẽ vĩnh viễn không ngủ yên được. Cầm lên điện thoại ở đầu giường, cô ta gọi cho thám tử.

Cô ta nhớ đến việc người mang thai hộ có để lại hồ sơ cá nhân, chỉ cần người mang thai hộ không dọn đi nơi khác, thám tử sẽ tìm được người mang thai hộ và tất cả thông tin về cô ta.

Reng reng.

Điện thoại vang lên hai tiếng, Triệu Uyển Bình nhanh tay cúp máy giống như đang cầm củ khoai lang nóng.

Lúc đó cô ta đã thiết kế rất hoàn mỹ, ngoài việc người mang thai hộ chưa biết mùi đời làm Vi Thiếu Phàm phát hiện ra, thì người mang thai hộ hoàn toàn không biết hai người là ai, cô ta không cần phải lo sợ chuyện không đâu.

Đúng, không cần nghĩ nhiều, nằm xuống tiếp tục ngủ quan trọng hơn.

Được một lúc, tâm trạng cô ta lại lo lắng ngồi dậy.

Nếu nói việc này thiết kế hoàn mỹ thì không phải, thật ra vẫn có sơ hở, ngộ nhỡ người mang thai hộ tìm thám tử điều tra thì vẫn có thể tìm ra được.

Cô ta vẫn phải ra tay trước mới chiếm lợi thế.

Vì vậy, cô ta lần nữa bấm điện thoại.

Thành phố Cao Hùng tại một vườn trẻ, lúc này đang là giờ tan học, ở vườn trẻ các bạn nhỏ đang chơi, chờ cha mẹ tới đón về.

Lam Khả Khả đang đeo một ống nghe khám bệnh đồ chơi trước ngực, để ống nghe lên ngực một bạn nhỏ cùng tuổi, di chuyển ống nghe lên xuống, ánh mắt tập trung giống như thật sự nghe được tiếng vang trong đó.

“Văn Văn, người bị cảm rồi, phải uống thuốc.” Lam Khả Khả cầm lấy một cái hộp chứa bánh pút-đing đã rỗng, bên trong chứa đầy bùn đất, múc một miếng đưa Văn Văn ăn.

Văn Văn há miệng to ăn miếng bùn đất đó, nghiêm túc cắn cắn, “Khả Khả, rất khó ăn!”

“Mẹ mình nói thuốc càng đắng càng nhanh khỏi bệnh. Đứa bé ngoan, bạn uống thuốc xong mình cho bạn một viên kẹo.” Lam Khả Khả từ trong túi lấy ra một viên kẹo hoa quả. Văn Văn nhìn kẹo cố gắng nhai.

“Văn Văn rất ngoan nha!” Lam Khả Khả đem kẹo cho Văn Văn.

Văn Văn cũng không ngần ngại, sau khi lấy được kẹo, lập tức nhốt bùn đất trong miệng ra, không tiếp tục nhai nữa.

“Ồi trời ơi! Cái đứa nhỏ chết tiệt này, sao lại bảo Văn Văn nhà chúng tôi ăn bùn đất!” Bà nội Văn Văn vừa tới cửa trường thấy chuyện này, lập tức kinh sợ thét ra âm thanh chói tai.

“Phi, phi, phi, Văn Văn mau phun ra!” Bà nội Văn Văn vỗ lên lưng Văn Văn, muốn bé phun tất cả bùn đất trong miệng ra, một tay khác nhanh chóng tắt lên một bên mặt Lam Khả Khả.

Lam Khả Khả xoa tay lên mặt đau rát không dám khóc, dừng cảm phản bác lại : “Văn Văn bị cảm, phải uống thuốc, phải nghe lời của bác sĩ mới có thể khỏe!”

“Mày là bác sĩ? Tao thấy mày với mẹ mày cùng một loại kiếm tiền giống nhau! Người phụ nữ không biết xấu hổ, ba của con mình là ai cũng không biết.”

“Cháu biết ba cháu là ai, Thúy bà nói ba của cháu là bác sĩ!” Lam Khả Khả giọng nói non nớt vẫn không chịu chịu thua.

“Bác sĩ? Tao nghĩ là bác sĩ thú y chích heo đó!” Bà nội Văn Văn cay nghiệt trả lời, một tay khác muốn đánh bên mặt còn lại của bé.

Lam Khả Khả thấy thế, xoay người chạy tới một góc sân khác cách xa bà nội Văn Văn, lấy mu bàn tay lau khôé mắt hoàn toàn không có chảy nước mắt, mắt to dừng cảm trùng mắt bà nội Văn Văn.

Cô giáo trong phòng học nhìn ra thấy cảnh này, vội vàng chạy ra ngoài. Cô đến dắt tay Khả Khả, mang bé tới trước mặt bà nội Văn Văn, muốn bé xin lỗi bà nội Văn Văn.

“Rất xin lỗi.” Lam Khả Khả sợ hãi nói.

“Cô giáo, đây không phải lần đầu tiên, nó mỗi lần giả làm thầy thuốc, không phải ăn cỏ cũng ăn đất, còn một lần cầm dao nói muốn mổ bụng Văn Văn ra bắt giun đũa, cũng may chỉ là dao đồ chơi, nếu không đã chết người! cô giáo, cô nên nói mẹ của nó quản lý nó mới được.” Bà nội Văn Văn tức tức không nhịn nổi, thù mới hận cũ nói ra hết.

“Tôi sẽ chuyển lời ẹ Khả Khả biết. Bà nội Văn Văn, cũng xin bà về sau không nên đánh đứa bé.” Cô giáo thành khẩn nói.

“Tôi đánh nó là dạy dỗ nó! Cô giáo các người nhìn thấy mặt mũi nó đáng yêu, đều yêu thương nó đem nó cưng chiều nên nó không biết lễ phép là gì.”

“Chuyện giáo dục Khả Khả nên giao cho cô giáo cùng mẹ bé, bà nội Văn Văn không nên đánh bé, tôi bảo đảm, Văn Văn sau này sẽ không phải ăn bùn đất nữa.”

“Văn Văn, chúng ta về, sau này con không nên chơi với nó nữa. Không có ba dạy dỗ, sớm muộn gì cũng hại chết người.”

Nhìn hai bà cháu rời đi, cô giáo ngồi xổm xuống nhìn khuôn mặt đỏ rực của Lam Khả Khả, cô đau lòng hỏi “Nhất định rất đau có đúng không?”

Lam Khả Khả lắc đầu một cái, đôi mắt to quật cường nhìn không khóc.

Cái tuổi này trẻ em nên ngây thơ hồn nhiên, càng hiểu chuyện và kiên cường hơn so với tuổi càng làm người khác đau lòng.

Lúc này, Lam Tư Nhược mới đi vào vườn trẻ, cô giật mình khi nhìn thấy trên mặt Lam Khả Khả đỏ rực làm cô đau nhói lòng.

“Cô giáo! Khả Khả có phải lại làm sao chuyện gì không?” Nhất định là bị cha mẹ những đứa bé khác đánh, đây không phải lần đầu tiên.

Cô giáo đứng dậy, đem việc vừa xảy ra nói cho Lam Tư Nhược biết.

“Khả Khả, mẹ không phải cho con kẹo để làm thuốc sao?” Khả Khả từ nhỏ đã thích giả làm bác sĩ, cô thật sự sợ một ngày nào đó bé sẽ lỡ tay giết người.

“Kẹo không phải là thuốc, bạn ấy uống thuốc con mới cho kẹo.”

“Trời ạ!” Lam Tư Nhược bị bé đánh bại.

“Mẹ Khả Khả, cô cũng đừng trách Khả Khả, bé giả làm bác sĩ rất giống, sau này tôi sẽ đặc biệt chú ý bé, không để cho bé lấy bùn đất và cỏ dại làm thuốc cho các bạn nhỏ uống nữa.”

“Cảm ơn cô giáo. Khả Khả, nói tạm biệt với cô giáo.”

“Cô giáo hẹn gặp lại.”

Lam Tư Nhược hướng cô giáo khẽ vuốt cằm, dắt tay Lam Khả Khả rời khỏi vườn trẻ.

Mặt trời chiều đem bóng dáng một lớn một nhỏ kéo thật dài thật dài.

Nhìn mặt Lam Khả Khả đỏ rực giống mặt trời chiều, bước chân Lam Tư Nhược trở nên thật nặng nề.

“Khả Khả, không phải mẹ đã nói với con rồi sao, nếu có người muốn đánh con...con liền đá hấn, cắn hấn, nếu như con đánh không lại phải chạy nhanh, sau đó hô cứu mạng thật lớn, mẹ không thể luôn luôn bên cạnh bảo vệ con.”

“Con biết.” Lam Khả Khả dừng cảm nói.

“Có đau không?” Lam Tư Nhược đau lòng hỏi, chớp mũi ề ẩm, khóe mắt ẩn chứa nước mắt.

“Không đau!” Bé lớn tiếng trả lời.

“Vậy con nói ẹ biết, đánh người xấu nên đánh hấn nơi nào?”

Lam Khả Khả nắm chặt quả đấm, một quyền thẳng đánh ra ngoài, “cái mũi.”

“Vậy đá hấn thì nơi nào?”

Bé một cước hướng phía trước đá, “Chim nhỏ.” ,

Lam Tư Nhược cười rộ lên, “Đúng, nhớ lời mẹ dạy con. Khả Khả, chúng ta không thể ỷ lại vào người khác bảo vệ, chúng ta phải tự bảo vệ mình.”

“Ba không phải là người bảo vệ mẹ với con sao? Mẹ, ba là bác sĩ đúng không?”

Lam Tư Nhược đột nhiên dừng bước lại, “Ai nói với con?”

“Là Thúy di bà!”

“Thúy di bà?” Nghĩ cũng biết là dì Thúy nói với Khả Khả, cô biết dì Thúy nói vậy là muốn tốt cho cô, cũng là đang ép cô lựa chọn.

“Mẹ, ba có phải là bác sĩ không?” Lam Khả Khả lại đặt câu hỏi .

Cô thật sự không biết.

Lúc đầu vợ của ba Khả Khả có nói một câu —— tôi đường đường là viện trưởng phụ nhân tổng hợp bệnh viện tập đoàn Hoàng Vi sao lại là tên lương gạt? Với những lời này, cô suy đoán thân phận ba Khả Khả, nhưng không có điều tra xác nhận, không biết có phải thật hay không.

Mà cô cũng không dám đi kiểm chứng. Khoảng khắc sau khi sinh Khả Khả, nhìn thấy Khả Khả, lần đầu được làm mẹ cảm giác vui sướng, làm cô bỏ qua kế hoạch ban đầu mang thai hộ để kiếm tiền giúp vị hôn phu Hứa Gia Dương trả nợ.

Lam Khả Khả chu miệng nhỏ bày tỏ kháng nghị, lặng lẽ theo Lam Tư Nhược đi vào quán bar Piano cao cấp.

“Khả Khả mới tan học à, đến đây, Thúy đi bà hôn một cái.” Dì Thúy là người phụ trách quán bar Piano cao cấp này, cô ôm lấy Lam Khả Khả để bé hôn mặt mình.

“Thúy đi bà, con hôn bà, nhưng bà không được hôn con, bà thoa son môi hồng rất khó rửa.” Dứt lời, miệng nhỏ nhắn của bé hôn lên mặt dì Thúy.

“Tiểu nha đầu!” dì Thúy cười ha hả buông bé xuống, “Vào phòng bếp tìm cái gì ăn đi, ta có gọi đầu bếp giúp con chuẩn bị điểm tâm đó.”

Thấy Lam Khả Khả chạy vào phòng bếp, Lam Tư Nhược mở miệng nói: “dì Thúy, sau này đừng nói với Khả Khả ba bé làm bác sĩ nữa ...nên nói với bé đời này bé sẽ không thấy ba.”

Dì Thúy đốt một điếu thuốc, sau khi hít một hơi ngược mắt nhìn nàng, mang theo chút lười biếng mở miệng: “Ba Khả Khả là bác sĩ, còn là viện trưởng một bệnh viện lớn không phải sao?”

“Đây chỉ suy đoán của con, không phải thật. Huống chi, ngay chính con cũng không biết ba bé là ai, Khả Khả càng không cần thiết phải biết.” Cô lúc đầu là lên mạng thấy việc tìm người mang thai hộ này, vợ của ba Khả Khả rất cẩn thận —— ngoài câu đó không cẩn thận nói ra thì không nói gì nữa.

Dì Thúy hít một hơi khói, thở ra một hơi, nhìn khói mù tiêu tán trong không khí xong mới nói tiếp:

“Tư Nhược, con quên mình tại sao muốn sinh Khả Khả rồi sao?”

“Con không quên, nhưng trước khác nay khác, hôm nay, con yêu Khả Khả con hơn yêu chính mình.”

“Ta biết rõ con không bỏ được, ngay cả ta cũng không bỏ được rồi, mà ta không phải mở viện từ thiện. Tư Nhược, ta với mẹ con mặc dù là chị em họ nhưng ta thương con như ruột của mình, nhưng thiếu nợ vẫn phải trả, những thứ kia tất cả đều là vốn mua quan tài của ta, ta cũng không còn làm nghề này được bao lâu nữa.”

“Con biết dì đối với con rất tốt, dì Thúy, con nợ tiền dì con sẽ tiếp tục làm ở đây cho đến khi trả hết mới thôi.”

“Tiếp tục làm ở đây cho đến trả hết mới thôi?” dì Thúy đem khói ở trong gạt tàn thuốc dập tắt, “Con không đi Canada với tên khốn Hứa Gia Dương kết hôn sao?”

“Con ... con không biết.” Lam Tư Nhược lắc đầu một cái, rất phiền lòng. “Anh ta không chấp nhận Khả Khả, kiên quyết muốn con lấy Khả Khả đổi tiền, lấy một nửa trả cho dì, một nửa mang đi Canada, nhưng Khả Khả là con của con, con không thể lấy bé ra đổi tiền.”

“Cho nên ta mới nói hần ta là tên khốn kiếp, ta không biết tại sao lại có người phụ nữ ngốc như con nữa, vì hần ta mà đi làm người mang thai hộ, nhưng hần ta lại không chấp nhận đứa bé, vì sao con còn chờ đợi hần ta? Bao nhiêu người tới nơi này đều là thương nhân giàu có coi trọng con, nguyện ý thay con trả tiền lại, chấp nhận Khả Khả, con chết cũng không muốn! Mấy năm nay hần ta ở Canada làm cái gì con biết không? Hần ta có vì con chờ đợi hay không?”

Lam Tư Nhược lặng lẽ nhìn dì Thúy, không phản bác được.

“Tư Nhược, coi như tên khốn kia chấp nhận Khả Khả, cũng không nhất định sẽ đối tốt với Khả Khả, ba Khả Khả là một người có tiền, Khả Khả theo tên khốn kia không thể so với theo ba bé được, con nên vì bé suy nghĩ.”

có lẽ lời Di Thúy là sự thật, nhưng cô thật sự không muốn xa Khả Khả.

Lam Tư Nhược vẫn như cũ nói không ra lời, chỉ theo bản năng lắc đầu.

“Tư Nhược, tìm ba Khả Khả, cầm tiền lần trước con nên có, trả lại ta một phần cũng không được thiếu, còn lại con mang đi Canada. Tên khốn đó có lẽ đang đợi con để lấy tiền đi hoa.” Di Thúy không khách khí bổ sung: “Thật không biết con cố chấp vì thứ gì?”

Lặn lội hai mươi mấy năm ở nơi lộn xộn này, đã gặp qua nhiều rất nhiều loại người, di Thúy xác định Hứa Gia Dương thực tế là trai bao, mà Tư Nhược lại hết lần này tới lần khác cố tình làm một cô gái không đầu óc cố chấp với một chuyện như vậy, chỉ vì Hứa Gia Dương và cô đã đính hôn từ nhỏ, cô vì anh ta có thể không từ chối vào nơi nước sôi bỏng lửa, làm bà đau lòng nhưng đành chịu, thật ra trong lòng bà không hi vọng cô đi Canada kết hôn.

Tư Nhược hiện tại không muốn xa Khả Khả, bà chỉ hi vọng Khả Khả có thể thay đổi suy nghĩ của cô, thay đổi cuộc đời của cô, cô còn trẻ như vậy lại xinh đẹp, sẽ tìm thấy người đàn ông tốt hơn Hứa Gia Dương nhiều.

Lam Tư Nhược lòng dạ rối bời , nhưng đã xác định một việc, đó là cô sẽ không rời xa Khả Khả, sẽ không!

“Di Thúy, con dẫn Khả Khả đi tắm, con muốn. như trước đây.” Cô bây giờ chỉ muốn trải qua cuộc sống bình yên với Khả Khả.

“Hứa Gia Dương có gọi điện đến, muốn con khi nào về thì gọi lại cho anh ta”. Mặc dù không muốn nhưng vẫn phải nói lại. “Đúng rồi, tối nay con mấy giờ làm?”

“Mười hai giờ.”

“Tối nay có khách quý, bác sĩ viện y học, tất cả đều là thành phần tri thức cấp cao, tốt nhất con nên chọn bài hát âm nhạc cổ điển làm chủ đạo.”

Lam Tư Nhược gạt đầu một cái, xoay người rời đi.

Lam Tư Nhược và Lam Khả Khả ở một phòng nhỏ trên lầu của quán bar Piano này.

Cô luôn ru Lam Khả Khả ngủ trước, mới có thể an tâm xuống dưới lầu làm việc.

Thấy Lam Khả Khả đã ngủ say, ngón tay cô nhẹ nhàng lướt qua mái tóc dài của bé, không chớp mắt nhìn khuôn mặt đáng yêu của bé, rất đau lòng.

Thương bé còn nhỏ không có ba bên cạnh yêu thương.

Nhớ tới những lời Khả Khả, cô thật sự không biết ba bé là ai, cũng không muốn biết tên khi gió đó là ai, Tổng Thống cũng được, bác sĩ cũng được, cũng không làm cho cô và Khả Khả rời xa nhau được.

Đi tới chỗ máy tính, cô muốn gọi điện cho Hứa Gia Dương.

Cô và anh ta càng ngày càng ít liên lạc, anh ta không hỏi cô có tốt hay không, mở miệng đã hỏi ngay đã tìm thấy ba của Khả Khả chưa, nếu không thì là việc gọi ba Khả Khả lấy tiền tới để nhận con.

Nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, cô cũng không biết phải nói gì nữa.

Lam Tư Nhược lơ đãng ngồi trước máy vi tính, lên mạng dạo chơi không mục đích.

Con chuột không biết lúc nào click vào hệ thống y được, click vào trang web các bệnh viện lớn, cô bắt ngờ khi nhìn thấy những chữ cái giống với trí nhớ của cô —— bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoàng Vi!

Có bệnh viện này thật sao?

Con chuột di chuyển qua mấy chữ cái đó, giống với những chữ cô nghe thấy trong đêm đó.

Cô vẫn không dám tìm kiếm thông tin về cha đẻ của Khả Khả, cô phải thoát ra khỏi trang web này mới được, với người đàn ông này nên biết càng ít càng tốt, cô mới hoàn toàn có được Khả Khả.

Nhưng ngón tay cô vẫn không tự chủ mà click vào ——

Trên màn hình xuất hiện tóm tắt thông tin liên quan đến bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoàng Vi, cô lại có thể click vào thời gian học tập và kinh nghiệm của từng bác sĩ.

Máy vi tính tìm kiếm đến mục này, cô ngay cả thời gian tránh né cũng không có, có thể thấy ngay thông tin về người có thể là cha đẻ của Khả Khả—

Viện trưởng bệnh viện tổng hợp Hoàng Vi, Vi Thiếu Phàm bác sĩ khoa ngoại quyền uy. .

Là anh, Vi Thiếu Phàm!

Lam Tư Nhược lúc này đã không kịp thoát ra, đành phải đọc tất cả thông tin về Vi Thiếu Phàm.

Anh đúng là bác sĩ, còn là một viện trưởng!

Cô chăm chú nhìn giới thiệu vắn tắt về Vi Thiếu Phàm một lúc lâu, cho đến khi vô thức mỉm cười, vì nụ cười này mà nhớ lại.

Chẳng trách Khả Khả luôn đóng giả thầy thuốc, còn cầm dao đồ chơi đòi mổ bụng bạn học bắt giun dũa, điều này liên quan tới di truyền sao?

Đi trở về giường, thử nhìn lên mặt Lam Khả Khả để tìm hình ảnh của ba bé , ba bé chắc là đẹp trai. Hình dáng anh cũng không đến nỗi xấu đâu, nếu không Khả Khả làm sao có thể xinh đẹp đáng yêu như thế.

Cô biết mình dễ thương với gương mặt BaBy, cộng với thân hình mảnh khảnh, như chưa thay đổi thành phụ nữ vẫn là cô gái nhỏ, nhưng cô sẽ không nghĩ tất cả là công lao của mình.

Cô nhớ lại đêm hôm đó.

Đêm hôm đó giống như mới hôm qua, trong trí nhớ mang theo ngọt ngào của đêm đó, làm cô không muốn cùng Hứa Gia Dương kết hôn, ngược lại thường thường sẽ nghĩ đến ba Khả Khả.

Cô ngượng ngùng trốn mặt vào trong cổ của Lam Khả Khả.

Điện thoại ở đầu giường đột nhiên vang lên, sợ sẽ đánh thức con gái cưng , bằng tốc độ nhanh nhất cô đã bắt máy ——

4. Chương 4

“Alô . Tôi là Lam Tư Nhược ”

“Tư Nhược, anh là Gia Dương, sao em về rồi mà không gọi cho anh?”

“Gia Dương, em xin lỗi, Khả Khả vừa mới ngủ, anh gọi có chuyện gì không?”

“Tìm được ba Khả Khả rồi sao?”

Lần nào cũng hỏi câu này.“Không có.”

“Tư Nhược, lên mạng tìm đi, sau đó tới bệnh viện hỏi thử, chắc có thể tìm được .”

“Anh gọi cho em chỉ để nói việc này sao? Em chuẩn bị đi làm.”

“Anh muốn nói với em, em nuôi Khả Khả lớn như vậy, nên thỏa thuận với vợ của ba Khả Khả tăng tiền gấp ba lần đi.”

“Gia Dương, em nói thật để anh biết, em không muốn rời xa Khả Khả .”

”Em! Tư Nhược, anh có thể chấp nhận em bởi vì lúc đó em vì anh mà làm người mang thai hộ, nhưng anh không chấp nhận được việc phải nuôi con của người khác, việc này ba anh, mẹ anh cũng không biết, hai

người đang hồi thúc chúng ta kết hôn, em nhanh xử lý chuyện Khả Khả, nếu không anh sẽ kết hôn với người khác.

Sẽ đi kết hôn với người khác? Vậy thì đi đi!

Trong lòng cô xuất hiện suy nghĩ kinh người này, làm cho chính cô cũng phải giật mình. Cô không phải cho rằng Hứa Gia Dương là một nửa còn lại của mình sao? Không phải cho rằng hai bên cha mẹ vì hai người nên mới lập hôn ước này sao?

“Gia Dương, em phải đi làm, em gọi lại cho anh sau nha.” Cô bị suy nghĩ của mình làm cho sợ vội vàng tắt máy, ánh mắt tự nhiên liếc về màn hình vi tính, dừng ở trên ba chữ Vi Thiếu Phàm.

Dì Thúy kinh doanh quán bar Piano cao cấp chủ yếu khách đến đây uống rượu, nói chuyện phiếm, nghe nhạc, về chuyện khách với nhân viên nữ giao dịch, bà tuyệt đối không hỏi, cho nên đến nơi này phần lớn là nhân vật nổi tiếng.

Một nhóm đàn ông mặc âu phục phăng phiu bước vào quán, Dì Thúy lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười tiếp đón, “Viện trưởng Tiêu, đã giúp mọi người chuẩn bị chỗ ngồi rồi, mời vào.”

Nghe nói tối nay tới đây tất cả đều là viện trưởng cấp cao, toàn người tài của các bệnh viện lớn ở các tỉnh, tham gia hội nghị y học ở Cao Hùng, họp xong nên mới đến nơi này giải trí một chút.

Mọi người rồi rít ngồi xuống, viện trưởng Tiêu nhìn nhạc công đang đánh đàn hỏi: “bà chủ Thúy, tối nay cô Lam không đánh đàn sao?”

“Có, mười hai giờ.” Dì Thúy trả lời.

“Thiếu Phàm, tôi biết anh ít khi tới nơi này, nhưng ở đây không phải nơi múa hát bình thường, tôi mới vừa nhắc tới là cô Lam, đàn Piano không lỗi, chuyên đàn nhạc cổ điển, lại xinh đẹp động lòng người, nhìn cô ấy đánh đàn là một sự hưởng thụ lớn, làm người khác vui đến quên cả trời đất !”

Vi Thiếu Phàm không có hứng thú, chỉ cười nhẹ.

“Viện trưởng Tiêu quá khen, chỉ là. cô Lam của chúng tôi chỉ bán nghệ không bán thân, viện trưởng Tiêu nhất định là sau khi uống rượu muốn thay cô ấy chuộc mình rồi.”

“Bà chủ Thúy, tôi nhớ tôi có nhờ bà thay tôi nói tốt vài câu trước mặt cô Lam, tôi đã ly hôn lâu rồi, về nhà một mình mỗi đêm đều rất khó ngủ!”

“Điều này cũng phải dựa vào duyên phận, dựa vào lời nói ngọt không cũng vô ích. Có bàn khác gọi tôi rồi. Tôi sẽ nói cô Lam lúc nghỉ ngơi tới đây tiếp anh uống rượu, mọi người có cần cô gái khác không?” Ở đây không nhất định phải có nhân viên nữ ngồi cùng, hoàn toàn là do khách yêu cầu.

“Không cần, chỉ cần nghe ca nhạc uống rượu được rồi.” Viện trưởng Tiêu trả lời.

“Vậy chúc mọi người buổi tối vui vẻ.” Dì Thúy dứt lời, đi đến bàn khác.

“Học trưởng, chuộc mình gì vậy?” Vi Thiếu Phàm đối với cuộc nói chuyện của hai người cảm thấy khá thú vị, khó hiểu hỏi lại viện trưởng Tiêu.

“Cô Lam bởi vì thiếu tiền bà chủ Thúy nên mới tới nơi này làm việc, cho nên tôi nói muốn vì cô ấy chuộc mình.” Viện trưởng Tiêu giải thích.

Vi Thiếu Phàm gật đầu tỏ ý hiểu.

”Thiếu Phàm, gần đây cuộc sống hôn nhân thế nào? Vẫn chưa có con à?” viện trưởng Tiêu là đàn anh khóa trước của Vi Thiếu Phàm, nhưng thường xuyên gặp nhau nên hai người là bạn bè tốt không có gì giấu nhau.

Vi Thiếu Phàm khoé môi khẽ giương lên, không biết làm sao mà cười cười, “Tôi hiện tại cái gì cũng không muốn, chỉ muốn được bình yên sống qua ngày.”

“Cuộc sống tinh thần của con người rất quan trọng, cậu nên tìm một người phụ nữ làm bạn với mình, bù vào phần trống vắng trong lòng đi. Giống tôi, đang phải cố gắng tìm đây.”

“Có thể gặp gỡ nhưng không thể đòi hỏi.” giống như Vi Khắc Phàm và Nhậm Hiểu Thần, hai người có được cuộc hôn nhân như bây giờ, phải trải qua biết bao khó khăn mới có được.

Trong thế giới tình cảm, anh giống như người học nghề, cũng tưởng là tình cảm thâm thiết, nhưng duyên số thật sự có thể gặp gỡ nhưng không thể đòi hỏi.

Đúng lúc này, tiếng đàn dương cầm theo dấu chấm hết mà kết thúc, nhạc công rời khỏi chỗ ngồi, tiếp theo có nhạc công khác đến trước đàn Piano ngồi xuống, ngay sau đó phát ra tiếng đàn còn du dương hơn tiếng đàn lúc này.

“Chính là cô ấy, cô ấy cũng giống như tiếng đàn của mình rất tao nhã, làm tôi bị hấp dẫn.” Viện trưởng Tiêu uống một ngụm rượu rồi nói ra, ánh mắt tập trung trên người Lam Tư Nhược.

Vi Thiếu Phàm nhìn về phía Lam Tư Nhược trước đàn Piano, cô giống như hòa làm một với âm nhạc say sưa hoàn toàn tách khỏi nghề nghiệp, vẻ đẹp động lòng người dưới ánh đèn vàng, tao nhã, làm cho tất cả mọi người ở đây nhìn không chớp mắt.

Uống một ngụm rượu, Vi Thiếu Phàm theo giai điệu dần dần quên hết tất cả, tất cả chuyện không vui trong lòng đều không còn tồn tại.

Lam Tư Nhược liên tiếp đánh hai ca khúc nhạc cổ điển, lúc nghỉ giữa khúc thì dì Thúy đến nói mấy câu bên tai cô, cô gạt đầu một cái, đứng dậy đi đến chỗ nhóm người viện trưởng Tiêu và Vi Thiếu Phàm đang ngồi.

Ghế salon ở đây đều được thiết kế dạng nửa vòng tròn, thấy Lam Tư Nhược đi tới, viện trưởng Tiêu và Vi Thiếu Phàm lập tức cách ra một khoảng, nhường vị trí ở giữa cho cô.

Lam Tư Nhược cũng không thích xã giao, nhưng không thể tránh né.

“Hai vị tiên sinh, chào mừng tới đây, tôi mời mọi người.” Tiếng nói và tiếng đàn của cô đều say đắm lòng người, cúi thấp đầu nâng ly thăm hỏi.

“Cô Lam, bên cạnh cô là viện trưởng bệnh viện tổng hợp Hoàng Vi, anh ấy lần đầu tới đây, cô nên mời anh ấy trước.”

Viện trưởng bệnh viện tổng hợp Hoàng Vi?

Lam Tư Nhược bất ngờ ngẩng đầu nhìn Vi Thiếu Phàm, bởi vì xúc động nên ly rượu trong tay cô không cẩn thận rơi lên người Vi Thiếu Phàm.

“Xin lỗi, rất xin lỗi!” Cô vội càng cầm khăn giấy lau lên người Vi Thiếu Phàm, hoàn toàn không kịp nhìn mặt anh.

“Không sao”. Vi Thiếu Phàm muốn lấy khăn giấy trong tay cô tự lau mình, tay hai người cứ như đụng vào nhau.

Hai người giạt mình rút tay lại, Lam Tư Nhược mang theo sợ hãi ngược nhìn cặp mắt thản nhiên của Vi Thiếu Phàm.

Anh là Vi Thiếu Phàm sao? Đúng là Khả Khả có mũi và mắt giống với anh, anh không những hình dáng không xấu, thậm chí còn có thể nói là rất đẹp.

Cô cho rằng mình sẽ không còn cơ hội nhìn thấy anh, hoặc chỉ gặp thoáng qua như không quen biết, đêm đó chỉ là một đêm xinh đẹp bên lễ sinh mệnh của anh, để lại kỷ ức nuối tiếc.

Vi Thiếu Phàm cúi xuống nhìn cô, cô trên mặt đỏ hồng, giống như bông hoa đang chớm nở; trên người cô tỏa ra phong cách khác xa Triệu Uyển Bình, và có một ít giống Nhậm Hiểu Thần, hấp dẫn ánh mắt anh dừng lại trên người cô.

Anh hoàn toàn không mơ ước có một người vợ như anh họ anh là Vi Khắc Phàm, mà anh “Một ngày bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng”. Anh rất sợ phụ nữ cố tình gây sự, chỉ cần trên người phụ nữ nào có chút yếu ớt, anh chỉ sợ tránh còn không kịp.

Đây cũng là kinh nghiệm anh rút ra được từ cuộc hôn nhân này, đó cũng là lý do anh chưa từng có người phụ nữ bên ngoài. Bây giờ, anh đã đem người phụ nữ giống Nhậm Hiểu Thần làm tiêu chuẩn chọn phụ nữ

của mình, chỉ cần anh gặp được người phụ nữ như vậy, anh tuyệt đối sẽ dọn ra ngoài dù cho ly hôn chưa được.

Anh chắc chắn mình sẽ làm như vậy.

Dù biết mặt mình đang nóng lên, Lam Tư Nhược vẫn không đem ánh mắt trở về. “Xin hỏi..... anh thật sự là.....là viện trưởng bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoàng Vi?”

“Tôi là Vi Thiếu Phàm.” Viện trưởng bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoàng Vi làm cô rất kinh ngạc sao?

“Vi Thiếu Phàm.” Cô nhỏ giọng lẩm nhẩm tên này, tại sao lại trùng hợp như vậy, có lẽ cô làm người.

” Cô Lam đã từng nghe qua tên của viện trưởng Vi sao?” viện trưởng Tiêu hỏi.

“Tôi.” Cô lắc đầu một cái, “Chưa từng nghe qua. Tôi chỉ nghe qua bệnh viện tổng hợp này, Đài Loan có mấy bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoàng Vi?” Cô nên xác nhận lại chuyện này mới được.

“Trước mắt chỉ có một ở Đài Bắc.” Vi Thiếu Phàm trả lời.

“Sẽ có, sẽ có bệnh viện cùng tên không?” Trong lòng cô đột nhiên giật mình.

“Không có khả năng.”

“Vậy anh đã đi qua.” A Lý Sơn sao?

Trời ạ, tại sao cô lại hỏi vậy? Thiếu chút nữa đã tiết lộ mình chính là người mang thai hộ trong nhà gỗ nhỏ ở A Lý Sơn.

“Đi nơi nào?” Vi Thiếu Phàm hỏi ngược lại.

“Đi hồ Trùng Thanh chưa? Hồ Trùng Thanh rất đẹp.” Lam Tư Nhược chợt dạ mở to mắt nói dối.

“Còn chưa có cơ hội đi.”

“Viện trưởng Vi, anh làm viện trưởng bao lâu rồi? Có, có được ba năm chưa?”

“Có.”

Câu trả lời của anh làm cô biết chắc chắn anh là ba của Khả Khả, cô khẩn trương đến mức ngừng thở, một tay run rẩy làm đổ rượu, nâng ly lên cũng rơi rượu ra ngoài.

Vi Thiếu Phàm nhận lấy chai rượu trong tay của cô, vì cô rót đầy, không hiểu vì sao cô khẩn trương, nhưng không tiện hỏi cô quá nhiều.

Lam Tư Nhược bưng ly rượu lên, vẫn không kiểm soát được tay mình, lại vẩy lên người Vi Thiếu Phàm.

” Xin lỗi, rất xin lỗi, tôi.” Cô nhìn anh với cặp mắt đen vô tội.

Ánh mắt đầy khiếp sợ.

Vi Thiếu Phàm nhìn vào mắt cô, “Không sao, không sao.”

“Thế nào? Tư Nhược có phải con đắc tội với khách không?” Di Thúy nghe thấy ồn ào vội vàng tới đây. Bà không phải sợ Lam Tư Nhược đắc tội với khách, bởi vì bà biết Lam Tư Nhược rất hiểu chuyện cư xử đúng mực, nếu đắc tội với khách chắc chắn là do khách động tay động chân, bà đi qua chỉ muốn giúp cô giải vây.

“Con không cần thận đồ rượu.” Lam Tư Nhược giải thích

“Không có gì, không nên trách cô ấy.” Vi Thiếu Phàm nghĩ là cô sẽ bị trách, lập tức giúp cô nói tốt.

“Bà chủ Thúy, đừng trách cô Lam, viện trưởng Vi của chúng tôi rất độ lượng, anh ấy đã nói không sao nghĩa là không sao.” Viện trưởng Tiêu cũng vội vàng nói thêm.

“Mọi người cũng đã nói như vậy, tôi làm sao có thể trách cô ấy? Tư Nhược, đã đến lúc rồi, mọi người đang chờ nghe con đàn.”

Lam Tư Nhược đứng dậy, đi đến trước đàn Piano ngồi xuống, cô tiếp tục trình diễn.

Ấn ngón tay lên phím đàn, cô quay đầu nhìn Vi Thiếu Phàm một cái, ánh mắt chạm vào nhau một lần nữa, trước mặt mọi người, cô mặc cỡ cúi đầu nhìn xuống phím đàn, thu về tâm trạng tiếp tục đánh đàn.

Vi Thiếu Phàm thì nhìn cô không chớp mắt.

“Thế nào? không phải cũng có hứng thú với cô ấy đó chứ?” Viện trưởng Tiêu chế nhạo huých Vi Thiếu Phàm một cái.

Vi Thiếu Phàm uống một ngụm rượu, “Cô ấy rất đặc biệt, chỉ là, đàn ông tốt không cướp của kẻ khác.”

“Nói cái gì đó, tôi không phải người hẹp hòi như vậy, có lẽ cậu có thể thay cô ấy chuộc thân; cô Lam đổ rượu lên người cậu hai lần có lẽ hai người có duyên. Thiếu Phàm, chỉ xin bình an không thì không đủ, tạo một gia đình khác, làm cho vợ của cậu chấp nhận ly hôn, mới là biện pháp tốt nhất.”

Một câu nói có thể thức tỉnh người đang mơ, anh sao có thể không muốn biện pháp như vậy, sao phải ngu ngốc “diễn một vở kịch tồi” trong hôn nhân với Triệu Uyển Bình ?

“Anh lúc trước cũng ly hôn như vậy sao?” Anh muốn biết có đáng giá hay không.

Viện trưởng Tiêu có một người vợ tiêu tiền như nước, mà tình huống của anh còn tệ hơn, Triệu Uyển Bình không chỉ tiêu tiền như nước, cộng thêm tính hay nghi ngờ.

“Cứ Xem như thế đi! Đàn ông không trở về nhà, phụ nữ sớm muộn gì cũng chết lòng, tất nhiên là cậu phải cho cô ta một khoản tiền nuôi dưỡng kha khá, tuyệt đối phải tốt hơn so với việc cô ta sống như vậy đến già.”

Vi Thiếu Phàm tiếp tục nhìn kỹ Lam Tư Nhược, “Cô ấy. chuộc được chứ?”

“Cô ấy có một con gái, vô cùng đáng yêu, có lẽ do cô ấy từng không biết nhìn người. Tôi đề nghị cậu nên tìm hiểu về cô ấy trước, thử gặp gỡ một thời gian đi.”

“Anh đề nghị? Anh vốn không chuộc được cô ấy, như vậy đề nghị của anh có thể dùng được sao?”

“Cô ấy hoàn toàn không cho tôi cơ hội. Nhưng tôi thấy cô ấy đối với cậu ấn tượng không giống tôi, ai bảo tôi lớn tuổi lại xấu xí thua xa cậu tuổi trẻ lại đẹp trai.”

Vi Thiếu Phàm uống sạch rượu còn lại trong chén, không trả lời, chỉ tiếp tục nhìn Lam Tư Nhược, chờ cô thỉnh thoảng lại nhìn về hướng này.

Khi tầm mắt hai người giao nhau thì giống như có dòng điện đi qua, dòng điện mang đến rung động mãnh liệt, làm anh có cảm giác kỳ lạ toàn thân, rất lâu không mất đi.

Lam Tư Nhược sau khi tan việc cũng không lập tức về phòng, cô lo lắng tới quầy tính tiền nơi dì Thúy đang đứng: ”Dì Thúy, con có lời muốn nói với dì.

Thật ra, dì Thúy giống như mẹ của cô, chỉ là bà có thói quen tính toán rõ ràng, biết rõ cô sẽ không bao giờ trả nổi tiền, bà thương cô nhưng bà cũng sẽ không quên.

“Người đàn ông họ Vi đó không phải động tay động chân với con chứ? Ta đã nói với con rồi, về sau nếu gặp tình huống như vậy thì cứ đổ rượu lên mặt tên đó, ta sẽ xử lý cho.” Dì Thúy vẫn chăm chú nhìn màn hình máy vi tính.

“Không phải, là do con quá ngạc nhiên, mới không cẩn thận nên đổ lên người người ta.”

“Ngạc nhiên? Chuyện gì làm con ngạc nhiên vậy?” Tay của bà tiếp tục gõ lầy, “Tối nay buôn bán coi như không tệ.”

Sự chú ý của bà hơn phân nửa đều đặt trên sổ sách.

“Cái người họ Vi đó Là ba của Khả Khả.”

Tay dì Thúy di trên máy vi tính cứng đờ, “Con không phải thấy cậu ta vừa đẹp trai vừa là viện trưởng bệnh viện, nên nhận bừa đó chứ.”

“Nếu vợ của ba Khả Khả không nói sai, thì chính là anh ấy.”

“Con chắc chắn chứ?”

“Con chắc chắn.”

“Con tại sao lại chắc chắn?”

“Con hỏi anh ấy rất nhiều vấn đề.”

“Con không phải là hỏi cậu ta có từng thuê người mang thai hộ không chứ?”

“Con đương nhiên không hỏi như vậy, con sẽ không ngu ngốc đến nỗi không đánh đã khai đầu.”

“Vậy con muốn đem Khả Khả trả lại cho cậu ta à?”

“Không có.”

“Vậy con coi như không gặp cậu ta đi, không cần liếc mắt đưa tình với cậu ta”. Thành thật mà nói, có phải con vì cậu ta mà đàn bài cuối cùng đó không?” Ở đây, không có gì là thoát khỏi cặp mắt của bà.

“Không phải.” Cô cúi đầu, mặt ửng hồng vạch trần lời nói dối của cô.

Dì Thúy kể gần mặt cô hỏi “Con hãy nói thật cho ta biết, có phải con mang thai hộ là lần đầu tiên? Cậu ta đối với con dịu dàng chứ?”

“Dì Thúy, dì cho rằng con mang thai hộ mấy lần? Mang thai hộ cũng đâu phải là nghề nghiệp! Lúc đó anh ấy thật ra không biết người ngủ bên cạnh anh ấy là con.”

“Ta không phải hỏi cái này, ta chỉ hỏi đó có phải là lần đầu tiên của con không?”

Lần đầu tiên của cô?

Lam Tư Nhược mặt càng đỏ hơn, “Là lần đầu tiên của con.”

“Lần đầu tiên của người phụ nữ luôn rất quý giá, cộng thêm tính con lại cố chấp, có phải cậu ta đối với con rất dịu dàng, ta cho rằng con đối với cậu ta rất khó quên.”

Bị dì Thúy nói trúng!

Lam Tư Nhược mặt liên tục cuối thấp, cuối nữa có thể đụng tới ngực, hai cái tay không biết làm sao, giống như đứa bé cầm lấy gấu áo.

“Ta cảm thấy cậu ta đối với con ấn tượng rất tốt, chỉ tiếc cậu ta lại có gia đình rồi, nếu không hai đứa có thể.”

Ai..., có phải không nên hi vọng vào chuyện không thể xảy ra này?

Bà có chút thất vọng, tay tiếp tục chuyển động trên máy vi tính, sau đó lại ngẩng đầu nói: “Tư Nhược, ba ngày sau, bọn họ có dự định đặt chỗ ngồi ở đây, con nên suy nghĩ kỹ chuyện Khả Khả. Còn nữa, viện trưởng Tiêu có trở lại tìm hiểu chuyện của con, nhưng lần này không giống vì anh ta.”

“Con tuyệt đối không buông Khả Khả ra.” Cô ngẩng đầu trả lời.

“Vậy thì tốt, ta cũng vậy không hy vọng con đi Canada kết hôn với tên khốn kia. Con có cơ hội liền gả đi, vì Khả Khả tìm một người thương yêu bé đồng ý làm ba của bé, không nên để bé lớn lên ở đây, con đừng nghĩ là ta không biết bé bị mấy bà lão tự tình thanh cao kia cười nhạo.”

Lam Tư Nhược biết dì Thúy là vì cô, có lẽ cô nên làm theo ý dì. “Dì Thúy, có muốn con giúp dì tính không, dì có thể làm việc khác?”

“Không cần, đi xem Khả Khả nhanh đi ”

Lam Tư Nhược ngoan ngoãn nghe theo xoay người rời đi, lòng vẫn còn vì Vi Thiếu Phàm không theo quy tắc nhảy lên, lúc ở cùng Hứa Gia Dương hoàn toàn không có cảm giác này.

Cô nhớ có nói với Khả Khả, cho bé nhìn ba mình.

Nhưng cô có nên vui mừng hay không? Ngộ nhỡ Vi Thiếu Phàm phát hiện Khả Khả, cùng cô giành Khả Khả, lúc đó cô nên làm gì?

5. Chương 5

Ba ngày sau, nhóm người tham gia hội nghị y học viện trưởng các bệnh viện lại đến quán bar Piano của dì Thúy.

“Bà chủ Thúy, không phải bà nói tám giờ tối nay cô Lam làm sao, sao đến giờ không nhìn thấy cô ấy?” viện trưởng Tiêu đặt câu hỏi đầu tiên.

Dì Thúy đang định giải thích, khách của bàn bên cạnh cũng la ầm lên: “Bà chủ Thúy, lịch trình diễn bà dán bên ngoài là lừa gạt sao, cô Lam đâu rồi?”

“Rất xin lỗi mọi người, cô Lam hôm nay không khỏe không thể trình diễn được, có lẽ cô ấy bệnh, xin mọi người tha lỗi, tối nay mỗi bàn tôi xin bồi thường một chai rượu.”

Khi rượu đã được để lên bàn, mọi người không còn la hét nữa, trong quán rượu lập tức yên tĩnh.

“Bà chủ Thúy, cô Lam vẫn khỏe đó chứ?” Viện trưởng Tiêu lên tiếng lần nữa.

Dì Thúy nhìn Vi Thiếu Phàm một cái nói: “Viện trưởng Tiêu, anh là khách quen, cũng biết hoàn cảnh của Tư Nhược, không nói dối anh làm gì, thực chất không phải Tư Nhược không khỏe, mà là con gái cô ấy sốt cao không hạ, cô ấy đang rất lo lắng.” Vừa nói dứt lời, ánh mắt như biết nói nhìn Vi Thiếu Phàm.

“Đứa bé sốt cao không hạ? Đã khám bác sĩ chưa?”

“Khám rồi, thuốc cũng uống rồi. Lúc đầu đã hạ sốt, nhưng lúc cô ấy đi làm đứa bé sốt lại, bé là bảo bối của cô ấy, tôi cũng không thể mặc kệ.”

“Tối nay thật đáng tiếc.” .

“Hai quý khách, hai người đều là bác sĩ tại sao không khám cho đứa bé giúp Lam Tư Nhược một chút?” Dì Thúy lại nhìn về phía Vi Thiếu Phàm.

“Tôi đi.”

“Tôi đi.”

Vi Thiếu Phàm và viện trưởng Tiêu cùng lúc nhận việc này.

Viện trưởng Tiêu cười một tiếng, “Để cho viện trưởng Vi giúp cho cô Lam khám cho đứa bé chắc sẽ tốt thôi.”

“Tôi có thể đi không?” Vi Thiếu Phàm hỏi.

Dì Thúy nhìn tới nhìn lui anh, anh biết không phải bà liếc mắt đưa tình với anh, hơn nữa lời của bà.....làm cho anh cảm thấy mình nên làm vậy.

” Anh đồng ý tất nhiên là tốt rồi, đỡ phải ôm đứa bé chạy ngược chạy xuôi.” Anh ta nên đến khám, anh ta là ba ruột của Khả Khả mà.

Bà không phải cố ý để lộ thân thế Khả Khả, bà chỉ cảm thấy bây giờ Tư Nhược đang rất cần một người đàn ông giúp đỡ, ở đây đã có ba Khả Khả, chọn người tất nhiên phải chọn anh ta, anh ta còn phải cảm ơn bà đã cho anh ta cơ hội này!

Dì Thúy dẫn Vi Thiếu Phàm đi ra khỏi quán bar Piano, lên lầu hai đến trước cửa phòng Lam Tư Nhược.

Bà đang định gõ cửa, đúng lúc Lam Tư Nhược bế Khả Khả đang mở cửa phòng, cô ngẹn ngào nói: “Dì Thúy, con muốn bế Khả Khả đi khám bác sĩ lần nữa, bé đang rất khổ sở.” Cô đang rất nóng lòng hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Vi Thiếu Phàm.

“Ở đây đã có sẵn bác sĩ, anh ta muốn giúp con khám cho Khả Khả một chút.” Dì Thúy tránh qua một bên, để Lam Tư Nhược nhìn thấy Vi Thiếu Phàm ở sau lưng mình.

“Anh.” dì Thúy sao làm dẫn anh tới đây? Anh, anh không thể thấy Khả Khả!

Lam Tư Nhược lập tức sững sờ, bởi vì lo lắng cho Khả Khả mà nước mắt tràn đầy hốc mắt không nhìn được rơi xuống.

Nước mắt của cô óng ánh trong suốt, mặt bởi nước mắt vô dụng lại làm người khác đau lòng, lòng anh bây giờ tràn đầy thương xót. Không, không phải đối với người bệnh bình thường thương hại, mà giống như là. Thương hương tiếc ngọc, tóm lại, trong lòng anh không biểu đạt được có lẽ đã tới điểm cao nhất trước nay chưa từng có.

Anh bước lên bậc thang cuối cùng, bế lấy cô gái nhỏ trong tay Lam Tư Nhược, ” Trước tiên tôi giúp cô khám một chút, rồi mới quyết định có nên đưa đi bệnh viện hay không.”

Lam Tư Nhược vẫn sững sờ như cũ, Di Thúy đẩy cô một cái, ở bên tai cô nói nhỏ: “Anh ta dù sao cũng nên làm người cha có trách nhiệm, con yên tâm, anh ta sẽ không phát hiện đâu, mau vào đi, ta phải về quán, quán đang bận.”

Lam Tư Nhược lấy lại tinh thần, đi về phòng đóng cửa lại.

Vi Thiếu Phàm để Lam Khả Khả lên trên giường, anh kiểm tra cẩn thận bệnh của bé, hơn nữa còn không nhìn được sờ sờ lên má hồng phấn của bé.

Cô bé này cho anh một loại cảm giác rất đặc biệt .

“Vi, viện trưởng Vi, con gái của tôi có khỏe không?”

“Cô bé bắt đầu sốt từ khi nào?”

“Sáng hôm nay.”

“Lần gần đây nhất uống thuốc là khi nào?”

“Một tiếng trước.”

“Ngoài sốt cao có những triệu chứng khác không?”

“Không có.”

Vi Thiếu Phàm hỏi thêm mấy chuyện khác, anh cuối cùng kết luận Khả Khả vẫn nên đi bệnh viện.” Cô Lam, tôi với cô bế bé đi bệnh viện.”

Ngay cả bác sĩ cũng đã nói nên đi bệnh viện, Lam Tư Nhược lo lắng khóc lên, “Khả Khả sao rồi? Nghiêm trọng lắm sao? Bé vẫn luôn rất khỏe mạnh mà!”

“Tôi nói vậy bởi vì bé đi bệnh viện để tiện quan sát, cũng không phải thật sự nghiêm trọng. Cô không cần khóc, ngoan, đừng khóc!” Thấy cô khóc thút thít, Vi Thiếu Phàm tay chân cũng trở nên luống cuống, an ủi cô giống như dỗ trẻ con.

Anh cảm giác mình giống như cậu bé mới biết yêu lần đầu?

Anh muốn tự tay giúp cô lau nước mắt, bàn tay đưa đến trước mặt cô nhưng thu về, rút ra khăn mặt ở đầu giường đưa cô, khi cô muốn nhận lấy thì anh cảm thấy mình nên tự tay lau đi nước mắt cho cô.

“Ng ngoan, đừng khóc, đừng khóc!” Anh dịu dàng giúp cô lau đi vết nước mắt ràn rụa.

Ngoài Triệu Uyển Bình, anh chưa từng chạm qua người phụ nữ thứ hai. Nhưng anh và Triệu Uyển Bình không trải qua quá trình yêu nhau mà chỉ kết hôn, anh hoàn toàn không biết yêu là gì, cảm giác thế nào?

Lam Tư Nhược buột miệng cười, “Tôi không phải đứa trẻ ba tuổi.”

Vi Thiếu Phàm cười lên theo, “Tôi không biết an ủi phụ nữ.”

Ánh mắt của hai người nhất thời gặp nhau, Lam Tư Nhược bỗng nhiên nghĩ đến, “Khả Khả!”

Vi Thiếu Phàm lập tức ôm lấy người bệnh bé nhỏ trên giường lên, “Bây giờ chúng ta đến bệnh viện.”

Thân thể nhỏ nhỏ của Lam Khả Khả nằm trên giường đơn trắng tinh, hô hấp cũng dần dần vững vàng theo nhiệt độ giảm bớt, cuối cùng thì Lam Tư Nhược cũng có thể bỏ xuống tảng đá lớn trong lòng.

“Viện trưởng Vi, Khả Khả thế nào rồi?” Vi Thiếu Phàm cùng với bác sĩ ở đây kiểm tra cho Khả Khả, sau khi bác sĩ đi, cô hỏi Vi Thiếu Phàm.

“Trẻ nhỏ thường gặp phải tình trạng như vậy, thỉnh thoảng tế bào não đơn độc gây nên cơn sốt, tình trạng của Khả Khả rất tốt, không có những triệu chứng khác, cho nên tôi mới nói như vậy.”

“Cám ơn anh ở với tôi đêm nay, rất xin lỗi việc làm trễ thời gian anh nghe ca nhạc và nói chuyện.”

“Không nên khách khí, chúng tôi là đặc biệt đi nghe cô đánh đàn, cô lại không biểu diễn, nhạc công khác đàn nghe hay không không quan trọng.”

“Tôi rất xin lỗi, nếu như có cơ hội lần sau tôi bằng lòng vì anh một mình trình diễn.”

“Sẽ có cơ hội .”

“Thật sự còn có cơ hội không? Anh...anh thường đến Cao Hùng lắm sao?”

“Không được tính là thường , nhưng một năm chắc chắn sẽ đến hai lần.”

“Hai lần?” Cô cảm thấy mấy cái chữ này thật là ít ỏi, giống như các con số thiên văn cách xa nhau. “Viện trưởng Vi, anh ngày mai chắc là rất bận rộn? Tôi không làm phiền anh nghỉ ngơi nữa, anh...anh đi trước đi!” Mấy chữ phía sau gần như không nghe được, thật ra thì cô cũng không muốn anh rời đi.

Vi Thiếu Phàm không thể hiểu nhiều như vậy, bởi vì anh nghĩ là cô không muốn anh ở lại, trong lòng dù không muốn rời đi nhưng cũng không thể tìm lý do để ở lại, “bé đã không sao, trời sáng thì có thể xuất viện, trước tiên tôi sẽ đi chào hỏi bác sĩ ở đây.” Dặn dò xong, anh xoay người định rời đi.

“Viện trưởng Vi .” Nhìn bóng lưng của anh, Lam Tư Nhược có cảm giác không bỏ được.

Vi Thiếu Phàm vội vàng quay đầu, anh cũng không muốn rời đi, “Cô Lam, nếu như cô. . . .”

Một buổi tối vì Lam Khả Khả mà bận rộn, giống như đang bận rộn vì người thân, anh chưa từng có cảm giác thỏa mãn như vậy.

Lam Tư Nhược đợi anh nói muốn ở lại cùng hai mẹ con cô, cô mở to mắt, kéo dài lỗ tai nín thở đợi.

Muốn bên cạnh có một người đàn ông cho cô dựa vào, để cho trong lòng cô không vì cô nhi quả phụ vô dụng mà sợ hãi nữa.

“Cô...cô nói trước đi.” Anh cũng có suy nghĩ giống cô, anh hi vọng cô gọi anh lại, muốn anh ở lại, anh nhìn vào mắt cô chờ đợi.

“Tôi...tôi muốn. . . .cám ơn anh.” Cô cúi đầu, không dám nói ra yêu cầu với anh.

Cám ơn anh? Vậy thì nên giữ anh ở lại!

Vi Thiếu Phàm ở trong lòng tự cười nhạo mình, anh luôn luôn xử lý mọi chuyện quả quyết, cho nên trong lòng đang ức chế tình cảm không biết nên làm sao.

Trong lòng cố gắng trấn an để anh quên đi sự bối rối của mình, anh giương khóe môi lên, trên gương mặt đẹp trai phát tán phong thái mê người, đầy mắt hiện lên sự tự tin, “ Cô Lam, tôi sẵn lòng ở lại với hai người, dĩ nhiên, cô có quyền không đồng ý.”

Anh sẵn lòng ở lại với hai mẹ con cô!

Lam Tư Nhược vui mừng môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, hai tay không ngừng trong không trung lung tung vung vẩy, khuôn mặt không thể tin.

“Cô đã không cần tôi giúp, vậy tôi đi trước.” Vi Thiếu Phàm thấy cô lấy tay cự tuyệt, không khỏi cười mình tự mình đa tình.

Anh hiểu lầm ý của cô,

Lam Tư Nhược ngăn anh lại vội vàng nói, “Tôi cũng cần anh giúp, tôi mới vừa có ý định không cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt.”

“Vô cùng không muốn, hay chỉ là. . . . Không tiện cự tuyệt tôi?” Mặc dù vậy trên miệng của anh vẫn xác minh dò xét, nhưng ánh mắt thì nồng nàn, ẩn trong đó là tình cảm không biết tên.

Lam Tư Nhược thỉnh thoảng môi đỏ mọng khẽ nhếch, thỉnh thoảng mím chặt, vẫn không thể kìm nén ngưỡng ngùng. “Phải. . . . Là cực kỳ, vô cùng không muốn.”

Tiếp theo giữa hai người lâm vào trầm mặc, chỉ một lát sau lại ngẩng nhìn lẫn nhau, không khí tràn đầy tình ý càng ngày càng nồng nàn.

Lam Khả Khả từ trên giường bệnh ngồi dậy, hết sốt rồi, bé hoạt bát nhanh nhẹn trở lại.

Bé liếc mắt nhìn thấy mẹ cùng một chú xa lạ ngồi trên ghế sa lon, mẹ còn nằm ở trong lòng ngực chú ấy, hai người đều ngủ rồi. Bé cảm thấy thú vị, chẳng những không bị hoàn cảnh xa lạ sợ khóc, mà còn lặng lẽ trượt xuống giường, nhẹ nhàng đi tới trước mặt hai người.

Vi Thiếu Phàm một tay chống lấy đầu trên lan can ghế, một cái tay khác đặt ở trên vai Lam Tư Nhược, mà Lam Tư Nhược nửa nằm trong ngực Vi Thiếu Phàm, tư thế như vậy dưới tình huống khi hai người đều ngủ mà thành, hai người hoàn toàn không biết họ có tư thế mập mờ như vậy.

Đêm qua hai người nói chuyện rất khuya, thậm chí đã gọi tên lẫn nhau rồi.

Lúc này, hai người đang đắm chìm trong trong giấc mơ đẹp, giống như giấc mơ đẹp của ba năm trước, cảnh trong mơ khác nhau, nhưng ngọt ngào giống nhau.

Lam Khả Khả nhìn chú xa lạ này một lúc lâu, với trực giác tâm linh nho nhỏ của mình, bé không ghét anh, Thậm chí là thích anh, nhìn hình dáng anh thật kỹ.

Tay nhỏ bé đụng một cái vào máy đầu ngón tay của Vi Thiếu Phàm.

Vi Thiếu Phàm tỉnh lại, lập tức nhìn thấy Lam Khả Khả đứng ở trước mặt cười với anh, tiếp theo phát hiện Lam Tư Nhược đang nằm ngủ trong lòng anh.

Vậy cảnh trong mơ đêm qua mê người có liên quan sao?

“Suyt, ” tay nhỏ bé của Lam Khả Khả đặt ở trên môi làm động tác im lặng.

Vi Thiếu Phàm nhìn bé gật đầu một cái, anh biết bé không muốn đánh thức Lam Tư Nhược.

Bé leo lên bấp đùi Vi Thiếu Phàm, cố gắng không đụng Lam Tư Nhược, đem cái miệng nhỏ nhắn đến bên tai Vi Thiếu Phàm nhẹ giọng hỏi: “Chú có phải là cha con hay không?”

Vấn đề bé hỏi làm Vi Thiếu Phàm kinh hãi, tại sao bé ngay cả ba mình là ai cũng không biết? Anh cho rằng Lam Tư Nhược đã li dị nên mới có con.

Chẳng lẽ có ẩn tình khác? Như là. . . . Bị cưỡng bạo, bị vứt bỏ, có lẽ còn có những lý do khác?

Lam Tư Nhược đang dựa trên vai anh bỗng nhiên anh cảm thấy căng thẳng, vì cô mà cảm thấy đau lòng.

Đêm qua bọn họ nói chuyện rất nhiều, nhưng đều không phải là vấn đề riêng tư.

“Con chưa từng thấy qua cha con sao ?” Vi Thiếu Phàm nhẹ giọng hỏi.

Lam Khả Khả lắc đầu một cái, “Không có. Bà Thúy di nói cha của con là bác sĩ, chú cũng là bác sĩ sao?”

Bác sĩ? ‘Ta là bác sĩ.’

Lam Khả Khả đột nhiên ôm chặt anh, không có khống chế âm lượng gọi to “Cha”

Một tiếng gọi cha làm lòng Vi Thiếu Phàm vừa kinh ngạc lại ảm áp, và cũng đánh thức Lam Tư Nhược dậy.

Cô đầu tiên là vì mình nằm ở trong lòng Vi Thiếu Phàm ngủ mà đỏ bừng cả mặt, tiếp theo là do nghĩ đến tiếng gọi cha của Khả Khả.

Cha, mặt cô lập tức tái đi.

“Khả Khả, con mới vừa gọi chú là gì?”

Vi Thiếu Phàm phát hiện sắc mặt của Lam Tư Nhược không đúng, lập tức thay lam Khả Khả giải thích: “Không sao, tôi không ngại bé gọi tôi như vậy.”

Lam Tư Nhược trên ghế salon nhảy dựng lên, “Anh để ý nhưng tôi rất để ý. Khả Khả là con của tôi, anh không thể giành với tôi” một tiếng cha của bé làm cô hiểu lầm việc Vi Thiếu Phàm phát hiện ra gì.

Vi Thiếu Phàm đứng dậy theo, “Tôi làm sao có thể giành Khả Khả với cô? Cô Lam, bé chỉ muốn có ba, bé coi tôi như ba bé mà thôi, tôi sao có thể vì vậy mà giành bé với cô?”

Lam Tư Nhược lúc này mới khôi phục lý trí, ” xin lỗi, tôi mới vừa rồi cho là.”

Thấy cô kích động như vậy, anh chắc chắn cô và ba Khả Khả ở giữa ân oán chưa kết thúc. “Cô đồng ý nói cho tôi biết chuyện ba của Khả Khả sao?”

Lam Tư Nhược lắc đầu một cái, “Cha bé không có gì để nói.”

“Nếu như có có uất ức, tôi vô cùng bằng lòng lắng nghe.”

Lam Tư Nhược lắc đầu lần nữa.

“Mẹ!” Lam Khả Khả lôi kéo tay Lam Tư Nhược, “Cha thật sự là bác sĩ, bà nội Văn Văn sẽ không đánh lại con.”

“Khả Khả!” Lam Tư Nhược muốn ngăn những lời Lam Khả Khả tiếp tục nói.

Lam Khả Khả đổi tay kéo Vi Thiếu Phàm, “Cha, cha đưa con đi học, để cho những người bạn nhỏ nhìn thấy cha, để chúng không cười con nữa.”

“Khả Khả!” Lam Tư Nhược quát lên lần nữa.

Vi Thiếu Phàm ngồi xổm người xuống sờ sờ gò má của Khả Khả, “Chỉ cần mẹ không phản đối, ta liền đưa con đi học, hơn nữa còn cảnh cáo bọn chúng không được cười con, đánh con, có được hay không?”

“Tôi phản đối.” Lam Tư Nhược lập tức phản đối

Vi Thiếu Phàm ngồi thẳng dậy nhìn kỹ cô, trong lòng có cảm giác không đúng tới cực điểm, bởi vì cô biểu hiện hành động không quên được cha của Lam Khả Khả!

Nguyên nhân cuối cùng là gì để cho cô đối với anh ta không thể quên được? Là yêu, hay là hận?

“Tư Nhược, cô và cha Khả Khả có ân oán gì tôi không có quyền hỏi tới, nhưng tôi không ngại làm cha Khả Khả, đối với cô, tôi có ý nghĩ.”

“Tôi nói rồi anh không để ý nhưng tôi để ý!” Lam Tư Nhược cắt đứt lời nói của Vi Thiếu Phàm, “Khả Khả không cần cha, bé có tôi là đủ rồi.”

Vậy anh không còn lời gì có thể nói, anh không cần một người phụ nữ trong lòng còn có người đàn ông khác.

Vi Thiếu Phàm xoay người chuẩn bị rời đi.

Thấy anh muốn đi, Lam Tư Nhược trong lòng hoảng sợ, cô bước trước anh một bước tới cạnh cửa. “Anh phải đi đâu sao? Anh không phải đồng ý ở lại cùng chúng tôi sao?”

“Tôi ở lại còn có ý nghĩa gì sao? Cô ngay cả ý kiến tôi cũng không nghe.”

“Em nghe, anh đừng đi, em hi vọng anh có thể cùng ở đây với chúng em.”

“Vậy em nghe cho kỹ, hôn nhân của anh không hạnh phúc, anh muốn thay em chuộc thân, muốn em trước uất ức ở cùng với anh đến khi ly hôn được; nếu anh ly hôn thành công, mà chúng ta cũng có thể chấp nhận lẫn nhau, anh sẽ nghĩ đến chuyện kết hôn lần nữa.”

Lam Tư Nhược ngây ngẩn cả người, cô không ngờ anh lại nói yêu cầu này, có thể để cho Lam Khả Khả ở trong vô hình nhận tổ quy tông!

“Muốn quên một người có lẽ không nhanh vậy, chỉ cần em không muốn nói, anh cũng không hỏi em tới việc cha của Khả Khả, mà anh phải nói thật, anh không cần một người phụ nữ trong lòng có người đàn ông khác, nhưng anh chắc chắn sẽ coi Khả Khả như của mình.”

“Thiếu Phàm, em.”

Vi Thiếu Phàm giơ tay ngăn cô lại nói tiếp, “Yêu cầu của anh có lẽ rất ích kỷ, em coi như anh chưa từng nói ra là được.”

Anh vịn bả vai của cô dời đi thân thể của cô, tự mình mở cửa đi ra ngoài.

“Thiếu Phàm, đừng đi.” Cô đau khổ khẩn cầu.

“Cha!” Lam Khả Khả phát hiện cha mới vừa xuất hiện lại sắp biến mất, bé cũng lo lắng gọi lên.

“Tôi hôm nay phải về Đài Bắc, rất hân hạnh được biết hai người.” Vi Thiếu Phàm ngồi xổm người xuống hôn Lam Khả Khả một cái, tiếp theo đứng dậy rời đi

Lam Tư Nhược nhìn bóng lưng anh rời đi, đáy lòng nhói đau, cô không muốn anh đi, khi Hứa Gia Dương đi Canada cô cũng không có loại cảm giác này.

Lam Khả Khả nhìn bóng lưng Vi Thiếu Phàm, nhìn lại Lam Tư Nhược một cái, khóc “Con muốn cha, con muốn cha. Ô.”

6. Chương 6

“Xe lửa mau bay, xe lửa mau bay, băng qua núi cao, vượt qua dòng suối nhỏ, không biết đi vài trăm dặm, nhanh trở về nhà, nhanh trở về nhà, thấy mẹ thật vui mừng. Xe lửa mau bay, xe lửa mau bay, băng qua núi cao, vượt qua dòng suối nhỏ, không biết đi vài trăm dặm, nhanh trở về nhà, nhanh trở về nhà, thấy cha thật vui mừng.”

Đoạn xe nhẹ nhàng thoải mái đi từ Cao Hùng đến Đài Bắc, mang theo nhạc thiếu nhi nhẹ nhàng tiến vào trạm cuối — trạm xe Đài Bắc.

“Mẹ, tới Đài Bắc rồi có đứng hay không?” Lam Khả Khả hưng phấn chỉ tay ra ngoài cửa xe hai chữ “Đài Bắc” to, hai chữ này cô giáo đã từng dạy bé.

Lam Tư Nhược cầm lấy túi hành lý trên kệ đeo lên lưng, cầm chặt tay nhỏ của bé giúp bé nhảy xuống khỏi ghế ngồi: “Đúng, đã đến Đài Bắc rồi, chúng ta xuống xe đi!”

“Mẹ, cha sẽ đến đón chúng ta sao?”

“Khả Khả, cha sẽ không tới đón chúng ta, chúng ta tự đi tìm cha.” Vi Thiếu Phàm hoàn toàn không biết cô tới tìm anh, là Di Thúy khuyến khích cô tới.

Di Thúy nói hôn nhân Vi Thiếu Phàm tan vỡ là một cơ hội khó có được, cho nên cô tạm thời làm người phụ nữ của anh cùng anh bồi dưỡng tình cảm, có lẽ về sau sẽ có cơ hội làm vợ anh.

Di Thúy còn dạy cô, nhất định sau khi Vi Thiếu Phàm đồng ý kết hôn mới có thể nói thân thể Khả Khả ra, nếu anh không tính đến chuyện kết hôn với cô, cô đến lúc đó có thể mang Khả Khả đi, như vậy cô sẽ không mất Khả Khả.

Thật ra thì chính cô cũng ngày đêm nhớ nhung anh, nghĩ đến yêu cầu của anh, nghĩ đến vợ anh đã từng quá đáng với cô, hơn nữa Khả Khả ồn ào cùng với Di Thúy xúi dục, cô quyết định buông Hứa Gia Dương ra, làm theo suy nghĩ của mình. Cho nên, cô liền to gan tới đây.

“Tại sao cha không tới đón chúng ta?” Nhảy xuống xe lửa, Lam Khả Khả đứng yên tại chỗ, vốn hai gò má mềm mại đỏ thắm đã phúng phính, bởi vì thất vọng mà không còn vui vẻ.

“Cha không biết chúng ta muốn tới tìm cha, cho nên không có tới đón chúng ta.” Lam Tư Nhược giải thích, kéo kéo tay nhỏ của bé, gián tiếp đẩy hai chân ngắn ngủn của bé.

Lam Khả Khả không tình nguyện bị Lam Tư Nhược kéo đi, “VẬY mẹ gọi điện thoại cho cha đi, gọi cha mau tới đây đón chúng ta.”

“Khả Khả, mẹ không có số điện thoại của cha.” Thiếu phàm lúc rời đi không để lại bất kỳ cách liên lạc nào, cô lại không quen với cuộc sống ở Đài Bắc này, lỡ may tối nay không tìm được anh, cô lo lắng mẹ con cô phải ở đầu đường xó chợ.

Đi ra trạm xe Đài Bắc, Lam Tư Nhược cầm tay Lam Khả Khả đứng lại ở trước cổng vào của trạm xe, nhìn dòng người di chuyển tập nập phía trước, đèn neon lóe sáng, tuyến xe buýt ngược đường nhau, cùng chen chúc, tất cả cảnh vật lạ ở đây cũng làm cho cô sợ hãi.

“Mẹ, chúng phải đi đâu?” Lam Khả Khả cầm tay Lam Tư Nhược.

“Mẹ cũng không biết.” Cô bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ choáng váng, hoảng hoảng hốt hốt nói ra lời nói thật.

“Mẹ, cha ở đâu?” Nghe Lam Tư Nhược nói là không biết, Lam Khả lo lắng, vì vậy càng dùng sức giật lấy tay của cô.

“Cha, cha ở tại. Khả Khả, chúng ta gọi taxi.” Taxi sẽ chở các cô đến đó,

Có thể tiết kiệm thời gian tìm kiếm.

“Được.” Bé nhe răng cười.

Vì vậy, một lớn một nhỏ tay cầm tay đi về phía taxi dừng ở ven đường.

Quả nhiên là dùng tiền mọi việc sẽ dễ dàng hơn! Hai mươi phút sau hai người đã đứng ở trước cửa bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoàng Vi, bệnh viện này có thể dùng hai từ khí thế để hình dung.

Đi vào bệnh viện, hai mẹ con họ Lam tới trước quầy lễ tân.

“Dì ơi, con muốn tìm cha.” Lam Khả Khả nhón chân, trực tiếp nói ra mục đích của mình với dì đứng ở quầy lễ tân.

“Khả Khả! Rất xin lỗi cô.” Lam Tư Nhược không ngờ vừa mới đến gần quầy, Lam Khả Khả lập tức mở miệng nói,

Cô vội vàng quát làm cho bé ngưng lại.

“Không có gì. Em gái nhỏ, nói cho dì biết, cha con tên gì? Dì giúp con tìm.” Cô lễ tân thân thiết hỏi Lam Khả Khả ngay thơi.

“Cha con tên Vi Thiếu Phàm.”

“Khả Khả!” Lam Tư Nhược lại trợn mắt nhìn bé một cái, cũng không còn kịp rồi.

Không xong rồi! Khả Khả hỏi kiểu này, nhất định sẽ gây ra chuyện lớn.

“Bé nói cha bé tên Vi Thiếu Phàm à?” Trong quầy các cô lễ tân đưa mắt nhìn nhau, mỗi khuôn mặt đều là không thể tin.

Viện trưởng của họ có con khi nào vậy? Hơn nữa đứa bé còn lớn như vậy! Có phải tìm nhầm người hay không? Nhưng theo tên bé nói thì viện trưởng là cha bé sao?”

“Em gái nhỏ, người bé muốn tìm là viện trưởng của chúng tôi, nhưng viện trưởng chúng tôi chưa có con, bé có phải tìm nhầm bệnh viện rồi không?”

“Mẹ, chúng ta có phải tìm nhầm bệnh viện không?” Lam Khả Khả hỏi ngược lại Lam Tư Nhược.

Nghe bé gọi người phụ nữ bên cạnh là mẹ, sắc mặt mấy cô lễ tân càng thêm khó coi, họ không biết phải xử lý chuyện riêng này như thế nào.

“Cô ơi, không sai chúng tôi muốn tìm viện trưởng của các cô. A, viện trưởng các cô là cha nuôi bé, cho nên bé mới gọi là cha.”

”Thì ra là vậy!” Thừa cô, viện trưởng của chúng tôi bây giờ đang ở phòng phẫu thuật, cho nên bây giờ không thông báo cho ông ấy được. Cô có muốn để họ tên, số điện thoại, chúng tôi sẽ nói lại với viện trưởng.”

“Không cần. Xin hỏi anh ấy lúc nào thì xong?”

“Chúng tôi cũng không rõ lắm.”

“Cám ơn.” Không rõ lắm, cô cũng chỉ có thể đợi thôi.

Vi Thiếu Phàm vừa phẫu thuật xong, dĩ nhiên sẽ về lại phòng viện trưởng ở tầng cao nhất.

Cửa thang máy vừa mở, anh trực tiếp đi tới phòng viện trưởng, không chú ý tới một lớn một nhỏ nép bên cạnh cửa thang máy.

Lam Tư Nhược theo lời chỉ dẫn đi tới phòng viện trưởng ở tầng cao nhất, vì vậy mang theo Lam Khả Khả đến nơi này chờ trước.

Lam Khả Khả vừa nhìn thấy Vi Thiếu Phàm, lập tức cực kì hưng phấn mà gọi: “Cha!”

Vi Thiếu Phàm nghe thấy âm thanh bỗng chốc xoay người, vừa lúc đón được Lam Khả Khả vọt vào trong ngực.

Anh không thể tin ôm Lam Khả Khả, nhìn Lam Tư Nhược.

Lam Tư Nhược đi về phía anh, “Đề nghị của anh còn có hiệu lực không?”

Vi Thiếu Phàm nhìn kỹ cô một lúc lâu, “Trước tiên vào phòng đã.” Dẫn hai người vào phòng viện trưởng.

Vào trong phòng, hai người hoàn toàn không có cơ hội nói chuyện với nhau, Lam Khả Khả vẫn quần Vi Thiếu Phàm tò mò hỏi lung tung! Cho đến khi Vi Thiếu Phàm mang hai người đến phòng ăn cơm, bé đều quần lấy Vi Thiếu Phàm.

Đi ra khỏi phòng ăn, Vi Thiếu Phàm ôm lấy Lam Khả Khả mệt mỏi đã ngủ say, nhẹ nhàng ôm bé vào ghế sau xe, xoay người mở cửa trước cho Lam Tư Nhược ngồi vào, đợi cô ngồi lên xe cũng mở cửa bước lên, mới có thời gian thuộc về hai người.

“Đề nghị của anh còn có hiệu lực không?” Lam Tư Nhược mở miệng hỏi lần nữa.

Vi Thiếu Phàm im lặng nhìn cô, “Tôi tìm được một người phụ nữ khác rồi. Hôn nhân của tôi không kéo dài được, tôi không chịu nổi người vợ cố tình thích gây sự đó, chỉ hy vọng sớm được yên bình.”

Trong nháy mắt, Lam Tư Nhược đầu óc trống rỗng, hốc mắt cũng ửng hồng.

Trong nháy mắt nước mắt chảy xuống, cô nắm lấy tay cầm muốn mở cửa xe.

Vi Thiếu Phàm nắm tay cô kéo lại, nâng cằm của cô lên để cho cô đối mặt với anh, “Tại sao đột nhiên lại tới tìm tôi?”

Lam Tư Nhược lắc đầu, “Tôi. Khả Khả chưa từng đi xe lửa, tôi mang bé ngồi xe lửa thử, xe lửa kia rất đáng ghét, trạm cuối lại ở Đài Bắc.”

Anh dịu dàng lau nước mắt của cô, “Tại sao lại khóc?”

“Đài Bắc tôi không quen ai, tôi sợ lạc đường.” Cô quay đầu đi, tránh khỏi sự kiểm chế của anh. “Tôi quên việc nếu bắt taxi sẽ rất dễ dàng, có nó sẽ không bị lạc đường nữa. Rất xin lỗi, quấy rầy anh, cảm ơn anh về bữa ăn tối, lần sau nếu có đến Cao Hùng thì tôi lại tận tình địa chủ.” Cô ủy khuất muốn mau chóng tránh xa anh.

Vi Thiếu Phàm lần nữa lôi cô trở về, ngang ngược ôm cô vào lòng, một loại ấm áp giống như đã từng quen biết, ấm áp trong nháy mắt cuốn lấy toàn thân anh, làm anh kinh ngạc.

Ôm lấy làm thân thể mềm mại quen thuộc, anh nói nhỏ bên tai cô: “Lúc em tới đây, trong lòng em đã quên người đàn ông ở Cao Hùng chưa? Anh không muốn cùng người khác chen chúc trong trái tim nho nhỏ của em đâu.” Nói ra hết tất cả, ôm cô vào lòng anh ngửi được mùi thơm đã ngửi thấy rất lâu trước đây.

Trời ạ! Sao mùi thơm của cô làm anh nhớ tới người mang thai hộ?

Nhất định là anh đem sự tốt đẹp của hai người nghĩ là một rồi!

Lam Tư Nhược rúc vào trong lòng anh, mong muốn có cảm giác an toàn cuối cùng bây giờ đã được thực hiện rồi. “Em nếu tới, trong lòng cũng chỉ có anh, nhưng anh đã tìm được người phụ nữ khác.” Cô rời khỏi ngực anh, không có ý tranh giành nước mắt lần nữa rơi xuống. “Có lẽ em đã bỏ lỡ.”

Tìm thấy người phụ nữ anh yêu đơn giản vậy sao? Nếu không anh cũng sẽ không đến bây giờ mới tìm được, anh cố ý thử cô, chỉ vì anh để ý đến việc lòng cô có đàn ông khác.

Nhìn thấy nước mắt Lam Tư Nhược, mặc dù anh không muốn cô khóc cũng cảm thấy vui vẻ; cô quan tâm tới chuyện này làm anh cảm thấy được an ủi ấy ngày nay ở đây nhớ nhung cô. “Người phụ nữ kia bất cứ khi nào cũng có thể bỏ, anh lấy em làm việc ưu tiên xem xét.”

“Tại sao?” Đến lượt cô hỏi ngược lại.

“Bởi vì em có một con gái đáng yêu, anh được làm cha sẵn, cũng bởi vì. . . .” Vi Thiếu Phàm cố ý dừng một chút, làm cho Lam Tư Nhược lo sợ không ngớt. “Em biết đánh đàn.”

Cô còn tưởng anh nói lời ngon tiếng ngọt an ủi cô vì anh mà chảy nước mắt ỉ. “Vậy, vậy em lúc nào thì có thể biết anh đồng ý tìm em?”

Nhìn cô có bộ dáng đáng thương, Vi Thiếu Phàm biết mình chiếm lợi thế, nhưng cũng vì vậy mà không muốn buông tha cô, hơn nữa phát hiện ra việc trêu chọc cô rất thú vị. Anh chưa từng có dư vị cuộc sống này, làm anh muốn ngừng mà không ngừng được.

“Anh phải suy nghĩ vài ngày đã.” Anh hài hước nhìn cô, hơn nữa còn quan sát tỉ mỉ phản ứng của cô.

Lòng Lam Tư Nhược rất không thoải mái. “Vậy em trở về chờ tin tốt của anh, chỉ là, hi vọng anh có thể trong vòng ba ngày cho em câu trả lời, rất nhiều người chờ giúp em chuộc thân, có viện trưởng Tiêu, còn có phụ trách công ty Đại, còn có. . . .”

Vi Thiếu Phàm nghe không vô nữa, đưa tay ôm cô vào ngực, hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Đôi môi anh dán lên môi cô, lập tức giống như có dòng điện ngang qua, chen giữa hai người. Lam Tư Nhược nhớ lại ba năm trước đây đã từng xúc động với nụ hôn nóng bỏng này. . . . mỗi lần nhớ lại nụ hôn đó làm cô tim đập rộn lên!

Vi Thiếu Phàm thì cho là mình gặp ma rồi, sự tốt đẹp của Lam Tư Nhược bây giờ lại giống với người mang thai hộ lần đó, cảm giác này quả thật là mùi vị tốt đẹp của nhân gian!

Anh hôn cô sâu hơn, nhận ra sự lúng túng của cô cảm thấy rất ngọt ngào.

Lam Khả Khả bị âm thanh xột xột xoạt xoạt đánh thức. Bé từ ghế sau ngồi dậy, sau đó mặt không biến sắc, khuôn mặt còn buồn ngủ mà nhìn cha với mẹ mình chơi trò hôn nhẹ.

Đỉnh đầu nho nhỏ vô tình đến gần hai người “Cha, mẹ, Khả Khả cũng muốn chơi trò hôn nhẹ.”

Hai người đang hôn nhau nồng nhiệt cứ như bị dội một thùng nước lạnh đồng thời bị dọa giạt mình, đang hôn nhau khí thế lập tức trở thành một luồng không khí, mang theo nhiệt tình chậm rãi bay lên trời, tan thành mây khói.

“Khả Khả cũng muốn chơi!” Bé từ khe hở của hai ghế trước chen đến trước mặt hai người, ngồi trên đùi Vi Thiếu Phàm, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên mặt của anh.

“Không phải muốn trực tiếp dẫn chúng em về nhà anh đó chứ? Anh và vợ mình chưa ly hôn mà!” Xe ở trong màn đêm vắng vàng chạy nhanh trên đường, Lam Tư Nhược không khỏi lo lắng hỏi.

Vi Thiếu Phàm chưa ly hôn, chưa đồng ý cùng cô kết hôn, Khả Khả bất cứ lúc nào cũng có thể bị cướp đi, cô không thể để cho sự thật này ra ánh sáng được.

“Anh nhường cô ta nhà đó, cô ta cũng biết bên ngoài anh có nhà khác, nhưng anh không thể để cho em và cô ta chạm mặt được, nếu không em sẽ bị cô ta bắt nạt, cô ta rất hung dữ.” Anh biết Triệu Uyển Bình tìm thám tử điều tra anh, anh cũng vui vẻ để cho cô ta điều tra thoải mái.

“Nếu như em với vợ anh cãi nhau, anh sẽ giúp em hay giúp cô ấy?” Cô thử dò xét.

Vi Thiếu Phàm ngửi thấy mùi dấm rồi, anh lần đầu tiên cảm thấy mùi dấm thơm quá, không giống mùi giấm chua của Triệu Uyển Bình làm cho người khác khó có thể nuốt xuống được. “Giúp em.”

Cô mỉm cười dịu dàng và hài lòng.

Phụ nữ dễ hài lòng cũng làm cho đàn ông thỏa mãn. “Anh dẫn hai người đến nhà anh họ ở nhờ trước, anh sẽ sớm tìm nhà khác, đến lúc đó chúng ta sẽ có một gia đình.”

“Gia đình?” Lam Tư Nhược lại cười ngọt ngào, giọng điệu tràn đầy tưởng tượng nói: “Anh đi làm, Khả Khả đi học, em ở nhà chờ hai cha con về cùng nhau ăn cơm tối, anh sẽ luôn luôn đi cùng chúng em, cho dù trời mưa hay trời gió, sinh lão bệnh tử.” Cô không phải là yêu cầu quá cao chứ?

Vi Thiếu Phàm theo những phác họa của cô anh tưởng tượng về cuộc sống sau này, khoe môi cũng nâng lên nụ cười vui vẻ. “Em phải giúp anh sinh con, sinh hai là được rồi.”

“Em chưa thể đồng ý việc này với anh được, phải đợi anh kết hôn với em rồi hãy nói. Thiếu Phàm, tình hình giữa anh và vợ của anh xấu đi bởi vì không có con sao?” Cô hi vọng không phải vì nguyên nhân này, nếu như chỉ vì không có con mà xảy ra chuyện này, hôn nhân của anh bất cứ lúc nào cũng có thể xoay chuyển được.

Cô không phải là rất xấu sao? Lại mong muốn hôn nhân của anh mau mau tan vỡ, để mình được thay thế?

“Nguyên nhân mọi chuyện là do không có con gây ra, nhưng tính cách không hợp mới là chuyện chính, anh trong thời gian dài bị ngược đãi tinh thần, cho nên em phải tập trung tinh thần yêu anh, an ủi tinh thần anh bị tổn thương.”

“Anh rất tội nghiệp đó!” Lam Tư Nhược khẽ dựa lên vai của anh, “Em và Khả Khả cũng trong thời gian dài không có cảm giác an toàn, anh cũng phải tập trung tinh thần yêu chúng em nha.”

Vi Thiếu Phàm ôm cô vào lòng, “Chúng ta hãy cùng nhau yêu đối phương thật nhiều.”

“Ừ.” Cô ở trong lòng anh gật đầu.

Xe đi tới trước nhà Vi Khắc Phàm thì dừng lại, thám tử Đồng người giúp việc nghe được tiếng xe của anh, không chờ anh bấm chuông, liền mở cửa.

“Cậu Thiếu Phàm.”

“Thím Đồng, Khắc Phàm và Hiểu Thần có ở nhà không?” Hai người là anh em họ bình thường cũng đều gọi thẳng tên.

“Vâng có. Để tôi đi mời cậu chủ và cô chủ ra ngoài.”

“Thím Đồng, nhân tiện làm phiền thím chuẩn bị một phòng cho cô này.”

“Được.” Thím Đồng xoay người rời đi.

Vi Thiếu Phàm bế Lam Khả Khả, nắm tay Lam Tư Nhược vào nhà.

Bước vào phòng khách, vừa đúng lúc Vi Khắc Phàm và Nhâm Hiểu Thần đang xuống lầu.

Thấy Vi Thiếu Phàm bế một đứa bé, nắm tay một người phụ nữ vào cửa, giống như hình ảnh một gia đình, làm Vi Khắc Phàm và Nhâm Hiểu Thần nhìn đến choáng váng.

“Thiếu Phàm, đây là.”

“Khắc Phàm, Hiểu Thần, cô ấy tên Lam Tư Nhược, đây là con gái cô ấy tên Khả Khả, Tư Nhược là người phụ nữ của em, tạm thời ở lại đây với hai người, làm phiên hai người chăm sóc dùm mẹ con cô ấy. Tư Nhược, em gọi hai người này là anh hai, chị dâu.”

Lam Tư Nhược xấu hổ cười, “Anh Hai, chị dâu.”

Vi Khắc Phàm và Nhậm Hiểu Thần nhìn cô khẽ mỉm cười, tiếp theo kinh ngạc quay đầu nhìn Vi Thiếu Phàm, kinh ngạc vì Vi Thiếu Phàm luôn cố chấp với việc chịu trách nhiệm đối với cuộc hôn nhân nay nhưng bây giờ lại có người phụ nữ bên ngoài!

Vi Thiếu Phàm bế Lam Khả Khả giao cho Lam Tư Nhược, “Trước hết em với con đi cùng thím Đồng lên phòng nghỉ ngơi.

“Mời cô đi theo tôi.” Thím Đồng lập tức cung kính dẫn đường.

“Tư Nhược, chị với em cùng lên đi, để cho hai anh em họ nói chuyện với nhau một chút.” Nhậm Hiểu Thần thân thiết đi cùng Lam Tư Nhược lên lầu.

“Thiếu Phàm, Em thông suốt? Đồng ý tìm người phụ nữ khác bù đắp cuộc hôn nhân thất bại rồi à? Anh cảm thấy cô ấy không tệ.” Vi Khắc Phàm nói.

“Vợ của anh rất giống nhưng không phải là.....?”

“Không phải là em ngấp nghé vợ anh chứ?”

“Không dám, chỉ hâm mộ thôi, ông trời rủ lòng thương xót, cũng ban thưởng cho em một người phụ nữ tốt giống vậy.”

“Em bởi vì cô ấy giống vợ anh, hay cô ấy thật sự hấp dẫn em?” Không nói rõ ra nhưng anh lo lắng hai anh em anh bởi vì phụ nữ mà đánh nhau, anh tuyệt đối không cho phép người khác cướp đi người anh yêu nhất.

“Em thật sự bị cô ấy hấp dẫn, đối với con gái cô ấy cũng có một cảm giác đặc biệt, khi con gái cô ấy gọi em là cha thì cảm giác bé giống như con gái ruột em. Lại nói cô ấy có thể giúp em thoát khỏi Triệu Uyển Bình.” Đối với Vi Khắc Phàm, anh từ trước đến giờ cũng không giấu diếm bất kỳ điều gì.

Diendan

“Thiếu Phàm, khó có được người phụ nữ nào hấp dẫn được em, nếu anh là em anh sẽ vui vẻ, đàn ông hay phụ nữ đều cần tình yêu tới làm dịu cuộc sống. Nhưng cô ấy đã có con, có rắc rối gì hay không?”

“Rắc rối? Anh có ý gì?” Anh không muốn nói đến vấn đề này.

“Cô ấy tại sao độc thân lại còn có con, em có hiểu được không?” Vi Khắc Phàm coi như là thắng một trong một đồng phụ nữ, cũng biết nên đối phó với phụ nữ như thế nào, nhưng Thiếu Phàm không giống anh, anh phải nhắc nhở Thiếu Phàm.

“Anh cho rằng em cần phải biết sao?” Thật ra thì anh cũng muốn biết nguyên nhân, nhưng lại sợ mình không đủ sự độ lượng để chấp nhận, anh không biết mình khi nào thì trở nên hẹp hòi như vậy.

“Dĩ nhiên là cần, hai người ở chung một chỗ phải thẳng thắn với nhau, cô ấy và cha của đứa bé có còn dính dáng gì với nhau nữa không, em phải nắm rõ mọi chuyện, có lúc không phải là cô ấy có vấn đề, nhưng là cha của đứa bé quấy rầy. Thiếu Phàm, chúng ta cũng không chịu nổi bất kỳ một việc quấy phá nào.”

“Em hiểu ý của anh, em sẽ tìm cơ hội hỏi rõ ràng.” Vi Thiếu Phàm đứng dậy, “Em đi xem mẹ con cô ấy một chút phải đi rồi, ngày mai có nhóm bác sĩ thực tập muốn vào thực tập ở phòng giải phẫu.”

7. Chương 7

Vi Thiếu Phàm nhanh chóng mua nhà ở tầng cao nhất của một tòa cao ốc gần bệnh viện, sử dụng một số lượng lớn thợ mộc đẩy nhanh tiến độ trang hoàng, một tuần lễ sau nhà mới cuối cùng cũng hoàn thành.

“Có thể ở đây sao?” Vi Thiếu Phàm dẫn Lam Tư Nhược và Lam Khả Khả bước vào nhà.

“Cha, nơi này thật đẹp, đây là nhà của cha sao? Khả Khả có thể ở chung một chỗ với cha rồi !” Lam Khả Khả nhảy nhót mãi, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại lập tức xụ xuống, “Vậy có phải không được chơi với Mộ Thiên Nhất nữa hay không?” Một tuần lễ trước, bé hay chơi với Mộ Thiên Nhất, bằng tuổi với bé.

Dĩ nhiên có thể, con sẽ đọc sách cùng với Thiên Nhất.” Vi Thiếu Phàm cưng chiều sờ sờ đầu của bé.

“Oa, thật tốt quá!” Lam Khả Khả vui mừng nhảy loạn lên.

“Thiếu Phàm, thật sự rất đẹp, là nhà của chúng ta sau này, có phải không?” Lam Tư Nhược phần khích không thua gì Lam Khả Khả, cô vui vẻ xoay vòng, rơi vào trong ngực Vi Thiếu Phàm.

Ôm chặt cô lại, Vi Thiếu Phàm cắn lấy tai cô hỏi: “Có cần người giúp việc không?”

Cô giơ tay ôm cổ của anh, kề bên môi anh nói: “Không cần, việc nhà em tự làm là được rồi, nấu cơm, giặt quần áo, lau chùi quét dọn thể không làm khó được em, nhưng anh hằng ngày phải về nhà.

Diendan

“Một mình em có thể sao? ” Anh cuối đầu nhìn cô.

Triệu Uyển Bình không xuống bếp, sợ khói dầu làm hỏng da của cô ta.

“Em làm được.”

“Ngày mai anh dẫn em đi chọn đàn Piano, sau này anh chỉ cho phép em đánh đàn vì anh thôi.”

“Ừ.” Cô vui vẻ gật đầu mạnh, phần phát như cùng độ tuổi với Lam Khả Khả.

“Đi, anh dẫn em đi xem phòng của chúng ta.” Vi Thiếu Phàm kéo tay cô đến phòng ngủ của hai người.
“Chính là phòng này.”

“Được, thật là đẹp.” Lam Tư Nhược trong lòng thở dài nói, tim cũng nhảy lên thành thịch, nghĩ đến chuyện hai người sắp ngủ chung gối cùng giường giống như vợ chồng, đột nhiên má cô ửng hồng, gương mặt không chịu nổi, cúi đầu ngập ngừng nói: “Em...Chúng ta. . . .có phải ngủ cùng nhau hay không?”

“Phải ngủ chung.” Khẽ vuốt lên mặt đang ửng hồng của cô, nhưng thẹn thùng này lại làm cho Vi Thiếu Phàm cảm thấy bất lực, nóng lòng muốn lập tức ‘yêu’ cô.

Lam Tư Nhược mắc cỡ không ngóc đầu lên được, khẩn trương tay chân luống cuống nắm vạt áo, chỉ là cô đang nắm là vạt áo của Vi Thiếu Phàm.

Dáng điệu gương mặt xinh đẹp, làm cho Vi Thiếu Phàm nhìn không được nữa ôm Lam Tư Nhược một đường đi thẳng tới giường.

Lúc này, anh quyết định yêu cô, nếu không sẽ có lỗi với chính mình.

“Thiếu Phàm, anh muốn làm gì?” cô kinh sợ lên tiếng hỏi.

“Yêu em.”

“Cái gì?”

Anh đặt môi mình lên môi cô, cắt đứt lời cô..., dễ dàng nổi lên dục vọng của hai người: đang lúc muốn đi vào trên chộc cô thì Lam Khả Khả đột nhiên chạy vào.

“Cha, mẹ, hai người đang làm gì vậy?”

“Cha mẹ.”

“Cha, mẹ, giường ở đây thật to! Hai đang người đang chơi cái gì vậy? Khả Khả cũng muốn chơi.” Bé chờ đợi không kịp nhảy lên giường, bò đến bên cạnh hai người.

“Khả Khả, mẹ và cha không có, không có chơi cái gì hết.” Cô gần như muốn ngất, tại sao làm chuyện xấu lại bị Khả Khả bắt gặp?

“Khả Khả ngoan, con đi tìm phòng của mình đi, cha sẽ dẫn con đi MacDonald.” Vi Thiếu Phàm cố gắng đè nén xuống nửa người dưới đang kích động, kiên nhẫn dụ dỗ bé.

“Có thật không?”

“Thật.”

“Thật là tốt! Con muốn tìm phòng của mình.” Bé chạy ra ngoài, lễ phép đóng cửa lại.

“Thiếu Phàm, anh...anh muốn làm chuyện xấu có đúng không? Bây giờ có thể không cần làm không? Khả Khả lúc nào cũng có thể đi vào lần nữa.” Lam Tư Nhược xấu hổ nhẹ giọng cầu xin.

Trời ơi, tim cô cũng muốn nhảy ra ngoài rồi.

“Đây không phải là chuyện xấu, mà chuyện hiển nhiên; Khả Khả đi tìm phòng của con bé, sẽ không nhanh như vậy đi vào đâu.” Anh tự tay cởi ra quần áo của cô.

Người đẹp đang ở trước mắt, làm sao anh có thể thờ ơ?

Cô nắm tay anh lại, “Bây giờ đừng làm, Khả Khả lúc nào cũng có thể sẽ đi vào.”

“Tuyệt đối không.”

“Khả Khả nhất định sẽ vào.”

“Tuyệt đối không.” Nhìn cô dần dần phơi bày thân thể mềm mại ra, anh đã gần như muốn bùng nổ, kìm lòng không được nữa cúi đầu hôn cô.

“Thiếu Phàm.” Lam Tư Nhược hô hấp dần dần dồn dập, căng thẳng cô lấy tay đẩy anh ra, rồi lại nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Đang lúc Vi Thiếu Phàm muốn công thành chiếm đất, bộc lộ thú tính

“Cha, mẹ, con tìm được phòng của mình rồi, hai người mau đến xem!”

Hai người dục vọng đang lên cao nhanh chóng tách ra, hốt hoảng sửa sang quần áo.

Vi Thiếu Phàm thất bại nhìn Lam Tư Nhược, chợt nghĩ đến, “Buổi tối có khi nào con chạy tới ngủ cùng chúng ta không?”

“Cũng có thể, con từ nhỏ đã cùng ngủ với em, chúng em chưa từng ngủ riêng.”

“Cũng có thể?” Sắc mặt anh càng lúc càng khó coi.

“Chắc chắn có.” Thấy sắc mặt anh tái xanh, ngược lại cô buột miệng cười.

“Chắc chắn có?” Anh hung hăng trừng nộ cười của cô.

“Cha, mẹ, con thích giường của hai người, giường của cha mẹ thật to đó, có thể ngủ bốn người.” Lam Khả Khả xoay người trở lại, nhảy lên giường bò về phía hai người.

“Bốn người?” Bé sẽ còn quấy rối chuyện tốt của anh, anh nên nghĩ biện pháp gì đây, hướng chi còn nhiều thêm một người nữa, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào?

“Giường này cha, mẹ, Mộ Thiện, còn có Khả Khả có thể cùng ngủ.” Khả Khả trả lời, cũng trả lời nghi vấn của Vi Thiếu Phàm.

Vi Thiếu Phàm vừa nghe, thân thể mềm nhũn, té xuống giường.

Triệu Uyển Bình gần như sắp nổi điên, bình thường Vi Thiếu Phàm cho dù bận rộn tới cỡ thế nào, cũng nhất định sẽ về nhà; gần đây cô ta không những đợi không thấy người, còn tìm không ra hành tung của anh, điện thoại cô ta gọi anh đều không nhận, giống như cố ý muốn tránh xa cô ta.

Anh chưa từng làm ra loại tình huống như thế này, anh nhất định đã có người tình ở ngoài rồi !

Không, cô ta không cho phép cũng không nuốt trôi điều này!

Cô ta phiền muộn trong lòng nôn nóng gọi tới một số điện thoại, điện thoại vừa thông, cô ta lập tức nói: “Chuyện lúc trước không cần điều tra nữa, tôi hiện tại muốn các người theo dõi công của tôi, mà năng xuất

làm việc của các người quá chậm có một chuyện thôi mà điều tra lâu như vậy, tôi thật sự nên thay đổi người mới đúng.”

Thám tử vừa nghe tiếng thì đã biết rõ cô ta là Triệu Uyển Bình, vì vậy vội vàng nói : (phu nhân Vi, người lúc trước cô đưa địa chỉ đã chuyển đi, cho nên việc điều tra tất nhiên là chậm rồi; chỉ là, tôi đã điều tra được một chút manh mối, cô chắc chắn là không muốn tiếp tục điều tra nữa?)

“Về việc này?”

(Cô ấy đã từng chưa cưới đã sinh một đứa con gái.)

“Chưa cưới đã sinh một đứa con gái?” Thật sự chỉ có một đêm thì có con sao? Còn điều tra được cái gì nữa không? Nói mau!”

(tôi có thể chắc chắn cô ấy đã rời khỏi Cao Hùng, nếu tiếp tục điều tra, có thể rất nhanh sẽ tìm được người.)

“Vậy anh cứ tiếp tục điều tra, còn nữa và theo dõi từng hành động của chồng tôi.”

(Phu nhân Vi, cô cũng phải gửi tiền trước đi, tôi cũng cần tiền đi lại, phí ăn uống.)

“Thân phận của tôi là gì, anh còn sợ tôi quít nợ hay sao? Tôi lần trước giới thiệu các anh cho chị dâu tôi, anh lại tìm người không có đạo đức nghề nghiệp, lại đi lường gạt, làm hại người ta ly hôn, tôi còn chưa tính sổ với anh đâu, anh sẽ không giống với anh ta chứ?”

(Phu nhân Vi, việc đó tôi rất xin lỗi, tôi với anh ta cắt đứt quan hệ rồi, chúng ta hợp tác lâu như vậy, cô còn chưa tin tôi sao?)

“Anh kiếm được không ít tiền từ tôi, tiền này sau khi anh điều tra được sẽ lại cộng với tiền cũ trả một lần, có thể chứ?” Cô ta có thói quen thuê thám tử tư điều tra nhưng sau khi bị Vi Thiếu Phàm phát hiện, anh liền cắt giảm tiền tiêu vặt của cô, hiện tại tiền đó chỉ đủ cô tiêu vặt mà thôi, hoàn toàn không có tiền thừa để thuê thám tử tư.

(dĩ nhiên có thể, chỉ là chỉ cần hơi có tiến triển, cô nhất định phải chuyển một nửa tiền cho tôi.)

“Tôi biết rồi, nhanh theo dõi người đi!” Cô tắt máy, đáy lòng cũng rối loạn.

Người mang thai hộ thật sự mang thai, mà cô ta đã sớm nói hủy bỏ giao dịch, cô gái kia lại còn sinh con, cô ấy rốt cuộc có mục đích gì?

Quán bar Piano của dì Thúy không có Lam Tư Nhược, buôn bán cũng bị chút ảnh hưởng, nhưng bà không để ý, chỉ cần Lam Tư Nhược có thể tìm được hạnh phúc, bà đã hài lòng rồi.

“Hoan nghênh đã đến!” Dì Thúy cất tiếng chào đối với một người khách nam vừa vào cửa, đi về hướng anh ta.

“Dì Thúy, đã lâu không gặp.” Hứa Gia Dương cười nói.

“Hứa Gia Dương? Cậu không phải là ở Canada sao, tại sao trở lại rồi?” Dì Thúy kinh ngạc hỏi .

“Trở lại không được sao? Tư Nhược gần đây không liên lạc với tôi, tôi trở lại một chuyến là muốn giúp cô ấy xử lý chuyện Khả Khả, sau đó mang cô ấy đi Canada kết hôn.”

“Tư Nhược không ở đây, cậu đi đi, tốt nhất là lập tức trở về Canada đi.” Dì Thúy xoay người đi về phía trong quầy bar, hoàn toàn không muốn quan tâm tên khốn kiếp này.

Hứa Gia Dương đi theo phía sau bà, anh ta chắc chắn dì Thúy biết được Lam Tư Nhược đang ở đâu.“Dì Thúy, Tư Nhược làm công việc ở nơi này rất lâu rồi, cô ấy không phải là có người đàn ông nào bao đi rồi chứ?”

Diendan

Dì Thúy nổi giận xoay người nhìn anh ta, tay vòng trước ngực, “Tôi nói cậu là tên khốn kiếp, Tư Nhược phải làm ở chỗ tôi làm là do ai ban tặng? Hôm nay coi như cô ấy có người đàn ông tốt bao thì cậu cũng không có quyền nói cô ấy!”

Thấy Di Thúy di tức giận, Hứa Gia Dương lộ ra nụ cười dối trá, “Di Thúy, rất xin lỗi, là tôi lỡ lời, tôi không nên không tin tưởng Tư Nhược.”

“Đừng có ở trước mặt tôi miệng lưỡi dối trá, Tư Nhược từ lâu đã không còn làm ở đây, cậu có thể rời đi, nếu như cô ấy không muốn cùng cậu liên lạc, cậu hãy buông tha cô ấy đi!”

“Tư Nhược là vợ chưa cưới của tôi, tôi tại sao có thể buông tha cô ấy?”

“Vợ chưa cưới? Sẽ không ai để cho vợ chưa cưới của mình, vì mình mà làm người mang thai hộ, càng không có người để vợ chưa cưới của mình cực khổ mang thai mà còn phải trả nợ thay cho chồng chưa cưới.”

“Di Thúy, di nói vậy là không đúng rồi, chúng ta từ lâu phải nói Tư Nhược đem Khả Khả trả lại cho cha đẻ bé, là cô ấy không chịu, nếu không cô ấy đã không phải cực khổ như vậy!”

“Khả Khả là do cô ấy mang thai mười tháng sinh ra, cậu nói trả là liền trả à? Hứa Gia Dương, loại người như cậu không đáng làm đàn ông, vĩnh viễn chỉ để ý đến tiền bạc, hoàn toàn không quan tâm tới sống chết của ai.”

Hứa Gia Dương bị Di Thúy nói cái gì cũng không sai, cho dù ý nghĩ của anh ta đúng như lời Di Thúy nói, cũng không chịu được bị người khác vạch trần mà nói ra.

Anh ta nhịn đến khó chịu nói: “Di Thúy, xin cho tôi địa chỉ của Tư Nhược, cô ấy nếu muốn cùng tôi cắt đứt quan hệ, cũng phải nói trước mặt tôi rõ ràng.”

“Tôi sẽ không nói cho cậu biết cách liên lạc với Tư Nhược, cậu đi đi!” Di Thúy đi về phía những khách khác, nhanh chóng nở nụ cười nghề nghiệp, thái độ thân thiết tức giận vừa rồi đã tan biến.

Hứa Gia Dương đi ra khỏi quán bar Piano, đốt một điếu thuốc, vẻ mặt âm u giống như bóng đêm, trong mắt là không cam lòng.

Anh ta lần này không thể trắng tay trở về, Lam Khả Khả là hi vọng của anh ta, nếu anh ta không lấy được tiền thì sẽ phá sản.

Lam Tư Nhược lặng lẽ rời giường, nhìn sang bên cạnh Lam Khả Khả nằm trên người Vi Thiếu Phàm đang ngủ, chỉ có thể đè nén buồn cười xuống, lập tức vọt ra khỏi phòng ngủ.

Cô đi vào phía sau bếp, cười đến cơ thể đứng không thẳng, thiếu chút nữa cười lạc cả giọng.

“Em đang cười anh sao?” Vi Thiếu Phàm xuất hiện tại cửa phòng bếp, nhăn mặt hỏi.

Lam Tư Nhược thật vất vả mới dừng cười được, nhìn anh mặt nhăn nhó, lại nhịn không được bật cười.

“Người phụ nữ xấu xa này, nhìn anh đau khổ buồn cười lắm sao?” Anh kéo cô vào ngực mình, ở bên tai cô mè nheo, khao khát muốn đem cô ấn vào cơ thể mình.

“Chỉ cười thôi mà!” Lam Tư Nhược xoay người, tự nhiên ôm chặt lấy anh nói.

Mỗi lần tới thời điểm anh muốn làm chuyện xấu, Khả Khả đều sẽ xuất hiện thời điểm không nên xuất hiện, còn nhất định phải ngủ ở giữa hai người, làm sao không buồn cười được?

“Em phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này đi, nếu không đừng có trách anh nhẫn tâm, ở trước mặt Khả Khả diễn cảnh ân ái.” Anh uy hiếp.

Dục vọng của anh nhanh chóng bộc phát, Lam Khả Khả mỗi buổi tối đều chạy tới giường chen nằm giữa hai người, ba người ngủ chung gối cùng giường, làm cho anh hoàn toàn không có cơ hội bồi đắp tình cảm với cô.

“Được rồi, em sẽ nói chuyện với Khả Khả, anh tuyệt đối không thể ở trước mặt con mà diễn cảnh này nha, như thế sẽ làm hư tâm hồn trẻ con.” Cô đưa tay tới sờ má gương mặt đẹp trai của anh nói.

Mấy tuần lễ nay, cô cảm thấy mình thật hạnh phúc, giống như các cô gái khác làm vợ là niềm hạnh phúc nhất, vì chồng mà không oán không trách, hi sinh vì gia đình, cô cảm thấy rất thỏa mãn.

Vi Thiếu Phàm cúi đầu hôn cô, ở bên môi cô nói: “Anh muốn yêu em sắp điên rồi, hay bây giờ chúng ta chạy tới phòng khác đi.”

“Bây giờ? Không được!”

“Tại sao không được?”

“Em muốn làm điểm tâm, để tránh việc anh đi làm trễ.” Dứt lời, trong lòng cô lại không muốn anh bị giày vò như vậy.

Cô khẽ để môi mình chạm lên môi anh, sau đó mặt ửng hồng vùi vào ngực anh nói: “Vây, tối nay được không, chờ Khả Khả đi học sau rồi nói.”

Vi Thiếu Phàm nâng cằm cô lên quan sát mặt cô, cố ý muốn đùa với cô làm cô ngượng ngùng, “Em vừa nói cái gì? Anh không nghe rõ, nói lại lần nữa đi.”

Anh thích nhìn bộ dạng ngượng ngùng của cô, tốt nhất là kết hợp với việc tay chân cô luống cuống nắm lấy vạt áo rất đáng yêu, làm cho anh nhìn không chớp mắt.

Nếu không phải anh biết cô đã làm mẹ, thì anh vẫn cho rằng cô là một xử nữ.

“Em nói.” Lam Tư Nhược âm lượng cao lên, xấu hổ mặt đỏ tai hồng, Chờ một chút là được rồi, chờ Khả Khả đi học rồi nói. Em muốn làm bữa sáng!

Nói đến việc phải làm bữa ăn sáng, Vi Thiếu Phàm buông cô ra, để cho cô giống như chạy trốn đến phòng bếp. “Hôm nay anh không đến bệnh viện, anh muốn ở trên giường lăn lộn với em cho đến khi Khả Khả tan học.”

Mới chỉ mấy tuần lễ, anh đã có thói quen được cô phục vụ, anh nhìn cô bắt đầu bận bịu, đáy lòng từ từ dâng lên cảm giác —— gia đình hạnh phúc.

Chỉ là, trong lòng anh vẫn còn vướng mắc việc cha đẻ của Khả Khả, mặc dù sống chung dưới một mái nhà, nhưng anh không có cơ hội hỏi cô.

“Lăn lộn đến khi Khả Khả tan học? Anh...anh là siêu nhân à?” Mặt của cô nóng đến sắp cháy luôn rồi!

Vi Thiếu Phàm cũng đang trêu chọc bên tai cô: “Anh có phải là siêu nhân không, chờ em thử mới biết được.”

Lam Tư Nhược liếc anh một cái, giống như đang chờ anh không đứng đắn.

“Hôm nay bữa ăn sáng là cháo trắng rau dưa, anh giúp em bưng lên bàn.” Cô đưa từng đĩa thức ăn một cho anh bưng lên.

“Rất ngon!” Anh ăn trộm một miếng, mới ngoan ngoãn bưng thức ăn lên bàn.

Tiếp theo, Vi Thiếu Phàm vào phòng đánh thức Lam Khả Khả dậy, cưng chiều bé bé ngồi xuống trước bàn ăn, một nhà ba người hạnh phúc ăn bữa sáng.

Sau khi cô giáo ở vườn trẻ đến đón Lam Khả Khả đi học, Vi Thiếu Phàm không nói hai lời lập tức ôm lấy Lam Tư Nhược trở về phòng, ôm cô đến trên giường để xuống, lập tức đè lên người cô, hôn cô trước rồi nói.

Sau một lúc hôn nhau triền miên, Vi Thiếu Phàm mới động thủ cởi quần áo cô. Giờ khắc này anh đã đợi rất lâu, tốc độ cởi quần áo cô càng ngày càng chậm, anh muốn từ từ, tinh tế thưởng thức cô, toàn tâm toàn ý cùng cô quần quýt một chỗ.

“Thiếu Phàm, anh.. anh tắt đèn trong phòng, có được hay không?” Ban ngày ban mặt, cô có cảm giác không có chỗ trốn, cô mắc cỡ chết được!

” Hết cách rồi, trừ khi anh là Hậu Nghệ, có thể đem mặt trời xuống .” Anh hôn lên da thịt trắng ngần của cô làm da thịt cô càng ngày càng hồng .

Tim không có chỗ trốn, Lam Tư Nhược chỉ có thể trốn vào chỗ gần nhất, cô trốn vào trong ngực Vi Thiếu Phàm, thân thể hai người cũng dán chặt vào cùng một chỗ.

Loại tiếp xúc chặt chẽ này làm Vi Thiếu Phàm cũng không thể nhịn được nữa, anh hôn cô lần nữa, ở bờ môi cô nói: ” Tư Nhược, hiện tại anh muốn em.

Vi Thiếu Phàm bởi vì tiếng nói tràn đầy dự vọng mà trở nên trầm thấp, làm cho Lam Tư Nhược toàn thân không ngừng run rẩy. Cô gật đầu, lại lắc đầu, tinh thần tan rã không biết Vi Thiếu Phàm đang nói cái gì.

Anh lấy tốc độ chậm rãi giầy vò cô đoạt lấy cô, cảm giác như người mang thai hộ đêm hôm đó bất chợt đến mãnh liệt, cô chặt chẽ, cô cự tuyệt lại giống như đang mời chào, cô ngọt ngào làm rung động lòng người. . .

Anh làm sao vậy?

Mặc kệ anh làm sao, gặp ma cũng tốt, trúng tà cũng được, anh thấy đây đúng là Lam Tư Nhược, cảm thụ chính là Lam Tư Nhược, cô xác xác thật thật ở bên dưới anh, chẳng những so với cả đêm đó chân thật hơn, hơn nữa còn có cảm giác tốt đẹp giống như đêm hôm đó.

Lam Tư Nhược cắn môi anh đau chịu đựng khó chịu, sợ mình sẽ phát ra âm thanh giống như đêm hôm đó.

Vi Thiếu Phàm hôn lên cơ thể cô, biết cô bởi vì vô cùng chặt chẽ mà khó chịu.

Nhưng cô tại sao lại chặt chẽ như vậy? Cha đẻ của Khả Khả có thể là người đàn ông duy nhất của cô, hơn nữa chắc chắn chỉ ở bên cô một thời gian ngắn.

Lúc này, anh càng muốn biết chuyện cha đẻ của Lam Khả Khả, chỉ là bây giờ không nên hỏi.

“Đau không? Lập tức không sao, vì anh chịu đựng một chút.” Anh dịu dàng trấn cô.

“Ừ.” Cô mắc cỡ nhắm chặt hai mắt.

“Lam Tư Nhược, nhìn anh, nói cho anh biết em yêu anh.” Anh cường thế ra lệnh.

Lam Tư Nhược mở cặp mắt mờ mịt, không chút do dự bật ra tiếng yêu kiều làm người khác mất hồn: “Em yêu anh.”

Anh thỏa mãn cười một tiếng, “Anh cũng yêu em.” Tiếp theo, anh cúi đầu hôn cô lần nữa.

8. Chương 8

Một cuộc kích tình mãnh liệt qua đi, Vi Thiếu Phàm ôm chặt Lam Tư Nhược, mười ngón tay hai người đan xen vào nhau, lặng lẽ lắng nghe nhịp tim lẫn nhau, mùi vị kích tình tràn ngập trong không khí, hai người dán sát vào nhau bất cứ lúc nào có thể làm lần nữa.

Một lần lại một lần kích tình triền miên, làm cho hai người càng không muốn buông nhau ra, mà cha đẻ của Lam Khả Khả là bóng ma càng ngày càng lớn dần, Vi Thiếu Phàm quyết định lúc này mở miệng hỏi thăm về anh ta.

“Tư Nhược, nói cho anh biết việc liên quan cha đẻ Khả Khả, anh cho rằng chuyện này anh nên biết.”

Lam Tư Nhược đã sớm dự đoán được anh sẽ hỏi chuyện này, “Thiếu Phàm, sau khi anh ly hôn thành công sẽ kết hôn với em sao? Em muốn chắc chắn anh sẽ kết hôn với em mới nói cho anh biết được.”

Cô không muốn lúc đó không có anh cũng mất đi Khả Khả, cuộc sống hạnh phúc hiện tại làm cho cô không cách nào tiếp nhận được sự tàn khốc.

“Anh đương nhiên sẽ kết hôn với em, anh yêu em.”

“Thật?” Cô vui mừng giương mắt nhìn anh, hôn lên môi anh, “Em cũng yêu anh.”

Anh buồn cười nhìn lại cô, “Vậy cũng nên nói cho anh biết chuyện của cha đẻ Khả Khả chứ?”

Lam Tư Nhược vẫn lắc đầu như cũ, dựa vào lồng ngực của anh, “Chờ tới thời điểm anh cầu hôn em em sẽ nói cho anh biết, em sẽ cho anh một sự ngạc nhiên.”

“Ngạc nhiên?”

“Em bảo đảm đó nhất định là một sự kinh hỉ, hiện tại thiên cơ bất khả lậu.” Cô hôn Vi Thiếu Phàm lần nữa. “Thiếu Phàm, vậy anh sẽ cầu hôn em như thế nào?”

“Em muốn anh cầu hôn em như thế nào?”

“Em phải nghĩ lại đã.”

“Muốn nhẫn kim cương sao?”

“Em mới không cần.” Cô trả lời chắc chắn.”Thiếu Phàm, em muốn đi A Lý Sơn, chúng ta muốn một căn nhà gỗ nhỏ, trong nhà phải có rất nhiều hoa, anh phải cầu hôn với em lúc mặt trời lên, em sẽ lập tức đồng ý với anh. Cô muốn tái hiện đêm đó của ba năm trước, đêm hôm đó là đêm gắn kết hai người với nhau.

A Lý Sơn? Nhà gỗ nhỏ? Còn có cô làm anh có một cảm giác.

Vi Thiếu Phàm thoáng chốc đem cô với người mang thai hộ ở chung một chỗ, thế nhưng ý tưởng này chỉ là một thoáng qua.

“Theo ý em.”

Lúc này điện thoại của Vi Thiếu Phàm đột nhiên vang lên, anh lướt qua màn hình, không phải là Triệu Uyển Bình gọi, mà là bệnh viện gọi điện thoại tới, mới cầm lên nghe.

Sau khi anh ngắt máy, Lam Tư Nhược hỏi; “Trong bệnh viện có chuyện gì phải không?”

“Không phải là chuyện gì lớn, sẽ tốt thôi, chỉ là, anh trước tới.” Anh lật người đè cô dưới thân thể mình, lấy mạnh hiếp yếu.

“Thiếu Phàm, sẽ không phải lại muốn, lại muốn rồi chứ?” A, anh thật sự là siêu nhân!

“Không sai.” Anh bởi vì cô mà trở nên mạnh mẽ.

Vi Thiếu Phàm cúi đầu muốn hôn cô, điện thoại ở đầu giường không đúng lúc vang lên.

Vi Thiếu Phàm lấy thân thể ra để Lam Tư Nhược có thể rời giường nghe điện thoại.

Lam Tư Nhược nhận điện thoại, che ống nghe nói với Vi Thiếu Phàm nói: “Là dì Thúy.”

“Hai người cứ từ từ nói chuyện, anh tới bệnh viện trước.” Vi Thiếu Phàm hôn một cái trên mặt cô, xuống giường mặc áo chuẩn bị đến bệnh viện.

(Tư Nhược, ta biết Vi Thiếu Phàm đang ở bên cạnh con, con chỉ cần nghe không cần nói. Hứa Gia Dương trở lại, tối hôm qua anh ta tới đây tìm con, ta cho là không nên cho anh ta biết chuyện của con, cho nên cũng không có nói cho anh ta biết con đang ở đâu; Tư Nhược, gọi điện thoại cho Hứa Gia Dương, nói cho anh ta biết con phải cùng anh ta cắt đứt tất cả quan hệ, để cho anh ta về sau không tìm con nữa. Nếu như con muốn cùng Vi Thiếu Phàm bình yên sống qua ngày, con nhất định phải nói rõ ràng với anh ta.)

“Dì Thúy, con biết rồi.” Cô cúp điện thoại, trái tim cũng theo rối loạn theo, quay đầu lại nhìn trong phòng, mới phát hiện Vi Thiếu Phàm đã đến bệnh viện.

Cô nên nói rõ ràng với Gia Dương, cô phát hiện mình không thương anh ta, người cô yêu là Thiếu Phàm, mà Thiếu Phàm là cha của Khả Khả, họ mới là người một nhà.

Cầm điện thoại lên, cô lập tức gọi cho Hứa Gia Dương.

“Gia Dương, em là Tư Nhược.”

(Tư Nhược, em đang ở đâu?)

“Gia Dương, rất xin lỗi, em không thể nói với anh em đang ở đâu, em muốn nói với anh, anh cứ cùng người khác kết hôn đi, em không sao.”

(Tư Nhược, anh nói muốn kết hôn với người khác là do em chậm chạp không tới tìm anh, cho nên anh cố ý nói vậy để chọc giận em, hiện tại coi như anh không nói những lời đó. Tư Nhược, nói cho anh biết em đang ở đâu?)

“Em không muốn kết hôn với anh, em yêu người khác, anh ấy rất thương Khả Khả, sau này đừng tìm em nữa.”

(Tư Nhượng, chúng ta đã đính hôn, sao em có thể cùng người khác kết hôn được?)

“Em yêu anh ấy, em muốn kết hôn với anh ấy. Gia Dương, anh hãy thành toàn cho em, không nên tìm em nữa, hẹn gặp lại.” Lam Tư Nhượng nói hết liền cúp điện thoại.

Hứa Gia Dương giận đến thiếu chút nữa ném điện thoại đi, đột nhiên nhớ đến lúc này Lam Tư Nhượng gọi tới trên điện thoại có hiện số điện thoại nơi gọi đến, anh ta lập tức tìm địa chỉ trong điện thoại.

Là điện thoại đến từ Đài Bắc.

Cô ở Đài Bắc?

Có số điện thoại muốn tìm cô cũng không khó khăn lắm, anh yêu chết đi được khoa học kỹ thuật hiện đại.

Anh ta cất điện thoại vào túi, đốt một điếu thuốc, sửa sang lại hành lý đơn giản ra khỏi nhà trọ, đưa tay vẫy một chiếc taxi đến phi trường nhỏ, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn.

Theo số điện thoại, Hứa Gia Dương đi tới trung tâm thành phố Đài Bắc, anh ta ngồi trong taxi, tính tới khu vực trong phạm vi số điện thoại xuống xe, gọi điện thoại cho Lam Tư Nhượng.

“Anh tài xế, tôi muốn hỏi một chút, xung quanh đây có cái gì có địa chỉ nổi bật không?”

“Bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoàng Vi chính là địa chỉ nổi bật nhất rồi.”

“Bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoàng Vi?” tên của bệnh viện này giống như đã từng nghe qua?

“Anh ơi, anh xuống xe ở chỗ này sao?” Tài xế chỉ vào tòa lầu lớn của bệnh viện nói

“Dừng xe ở chỗ này được rồi.” Hứa Gia Dương thanh toán xong bước xuống xe, đứng ở cửa chính bệnh viện.

Rốt cuộc nghe qua ở đâu rồi? Hứa Gia Dương cố gắng nghĩ.

Lấy điện thoại di động ra, anh ta bấm số điện thoại của Lam Tư Nhượng.

Điện thoại kết nối, trong điện thoại truyền tới tiếng nói của một cô bé con, không đầu không đuôi bé dùng sức la to: (cha, cha, cha đã về chưa?)

Thì ra điện thoại này trừ Vi Thiếu Phàm, vợ chồng Vi Khắc Phàm, cũng chỉ có Di Thúy biết. Lúc này lại là thời gian ăn tối, Lam Khả Khả nghĩ có thể là Vi Thiếu Phàm gọi về, vì vậy hưng phấn nhận điện thoại liền la lên, Lam Tư Nhượng cũng nghĩ là Vi Thiếu Phàm gọi về, mới để cho Khả Khả nghe.

(Khả Khả, cha sắp về rồi sao?) giọng nói của Lam Tư Nhượng qua điện thoại truyền vào tai Hứa Gia Dương.

(Khả Khả, mẹ muốn nói chuyện với cha.) Lam Tư Nhượng nhận lấy điện thoại nói. (Thiếu Phàm, bệnh viện còn có việc sao? Có thể về ăn cơm chưa?)

“Thiếu Phàm? Em yêu người khác?” Hứa Gia Dương rốt cuộc lên tiếng.

Lam Tư Nhượng nghe tiếng Hứa Gia Dương giật mình, (Gia Dương? Làm sao anh biết biết. . . .) trời ạ! Cô sơ suất quá, cô sao có thể trực tiếp sử dụng điện thoại nhà gọi cho Hứa Gia Dương?

“Tư Nhượng anh đang đứng trước bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoàng Vi, anh bây giờ muốn gặp em, khi nào em có thể tới đây?”

(Làm sao anh biết em ở đâu? Gia Dương, anh tới tìm em làm gì? Chúng ta chia tay rồi không phải sao? Anh mau rời nơi đó đi!) Cô sẽ thẳng thắn nói với Vi Thiếu Phàm về quan hệ giữa cô và Hứa Gia Dương, nhưng không phải là bây giờ, Hứa Gia Dương đứng trước bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoàng Vi, làm cho cô lo lắng

“Chia tay? Tư Nhượng, em là vợ chưa cưới của anh, anh tuyệt đối không chia tay em, anh bây giờ muốn gặp em, em bao lâu nữa có thể tới đây?”

(Em không thể tới đó, anh thật sự không cần tìm em nữa!) Lam Tư Nhượng cúp điện thoại, rút dây điện thoại ra, sợ rằng điện thoại sẽ vang lên nữa.

Hứa Gia Dương bị ngắt điện thoại, bắt đầu tự hỏi tại sao lời nói của Lam Tư Nhược trong điện thoại lại khản trương, mắt dừng ở trên cao ốc bệnh viện vài chữ cái to —— bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoàng Vi.

Đột nhiên, anh ta nhớ tới mình đã nghe thấy tên bệnh viện này ở đâu rồi! Bệnh viện này viện trưởng chính là cha đẻ của Lam Khả Khả!

Đi vào bệnh viện, cầm bảng giới thiệu vào tất bệnh viện, anh ta ngồi trên ghế bắt đầu đọc, khi anh ta thấy tên viện trưởng chính là Vi Thiếu Phàm, tên giống như lời nói lúc này Lam Tư Nhược buộc miệng nói, như có ngọn lửa trong lòng anh ta được đốt lên.

Vi Thiếu Phàm là một người đàn ông đã kết hôn, cô lại ở với anh? Đây không phải là cô làm người mang thai hộ miễn phí sao? Vậy anh ta muốn lấy tiền cũng không được rồi, việc này làm sao anh ta có thể cam tâm!

Ghi nhớ tầng lầu nào có phòng viện trưởng, Hứa Gia Dương đi vào thang máy bấm lên.

Anh ta nhất định phải tìm Vi Thiếu Phàm nói rõ ràng, Lam Tư Nhược là vợ chưa cưới của anh ta, anh ta không thể mất trắng tặng người khác được.(phanvan1312: đọc xong thấy tức giận muốn lăng trì xử tử hẳn thấy ghét)

Đi tới cửa phòng viện trưởng, anh ta gõ cửa.

Vi Thiếu Phàm mở cửa ra, “Xin hỏi anh là ai?”

“Anh là Vi Thiếu Phàm à?” Hứa Gia Dương khí thế to tiếng nói.

“Là tôi. Xin hỏi anh là.”

“Tôi là chồng chưa cưới của Lam Tư Nhược.”

Chồng chưa cưới? Tư Nhược không nên có chồng chưa cưới chứ!

Vi Thiếu Phàm trên mặt nhất thời biến sắc.

Hứa Gia Dương tự mình đi vào phòng viện trưởng.“Viện trưởng Vi, tôi biết Tư Nhược và anh đang ở cùng nhau, nhưng anh có biết cô ấy và tôi đã đính hôn chưa?”

Vi Thiếu Phàm đóng cửa lại.“Anh là cha của Khả Khả?”

Cha đẻ của Khả Khả không phải là Vi Thiếu Phàm ư, anh ta phải trả lời như thế nào đây? Chẳng lẽ Tư Nhược không nói cho Vi Thiếu Phàm biết anh là cha đẻ của Khả Khả sao? Tại sao cô chưa nói?

Chưa nói cũng tốt, anh ta vừa đúng lúc có thể nêu giá của Lam Khả Khả.

“Tôi không phải cha của Lam Khả Khả, anh không biết. cha của Lam Khả Khả chính là anh sao?”

Vi Thiếu Phàm đầu tiên là sững sờ, nhanh chóng suy nghĩ một vòng, khẽ nâng lên tự tin, “Tiên sinh, anh đến tìm tôi rốt cuộc mục đích là gì?”

Anh ta nói cha của Khả Khả là anh? Anh ta rõ ràng là đến phá! Có lẽ là muốn thứ gì đó, như là—— tiền.

Hứa Gia Dương nhìn ra anh không tin.” Vợ anh ba năm trước đây tìm người mang thai hộ, sau khi anh và người mang thai hộ xảy ra quan hệ thì hủy bỏ giao dịch, anh nhớ chứ?”

Sao anh ta biết chuyện này? Vi Thiếu Phàm kinh ngạc nhìn anh ta.

“Viện trưởng Vi, Tư Nhược chính là người mang thai hộ, cho nên Khả Khả là con gái của anh, đây là sự thật, nếu không bệnh viện này là của anh, anh có thể làm DNA so sánh.”

“Không cần làm DNA, tôi tin, tin tưởng tuyệt đối.” Anh cho là mình gặp ma, thì ra Tư Nhược là người mang thai hộ! Mà Khả Khả có quá nhiều điểm giống anh, nhìn bé đúng vai thầy thuốc.

Vi Thiếu Phàm giọng nói chứa đựng cảm giác vui sướng, được làm cha nên vui vẻ.

Vi Thiếu Phàm vui mừng làm cho Hứa Gia Dương cảm thấy khó chịu. “Viện trưởng Vi, vợ anh hủy bỏ giao dịch, theo lý thuyết đứa bé là của Tư Nhược, nhưng Tư Nhược đã miễn phí giúp anh nuôi lớn đến vậy, nếu như anh muốn lấy đứa bé trở về, thì phải đưa tiền lên gấp ba lần so với vợ anh.”

Vi Thiếu Phàm ánh mắt rét lạnh, “Tiên sinh, Tư Nhược hiện tại là người phụ nữ của tôi, Khả Khả là con gái tôi, anh lấy tiền của tôi cho ai? Cho anh sao?”

“Đương nhiên là cho Tư Nhược. Tư Nhược là vợ chưa cưới của tôi, không phải người phụ nữ của anh; tôi đáng nhẽ phải ‘yêu’ cô ấy trước khi cô ấy đi làm người mang thai hộ, để cho anh chiếm hết tiện nghi coi như xong, bây giờ lại còn đi làm ấm giường cho anh!”

“Miệng anh nên sạch sẽ một chút! Anh nghe cho rõ, tôi và Tư Nhược yêu nhau, chúng tôi sẽ kết hôn, mong anh không nên đến quấy rầy cuộc sống của chúng tôi, nếu không tôi sẽ không khách khí với anh.”

“Yêu nhau?” Hứa Gia Dương hừ lạnh một tiếng. “Người cô ấy yêu là tôi, cô ấy vì tôi mới làm người mang thai hộ. A, cô ấy lần này đến gần anh cũng vì tôi...tôi gần đây cần tiền, cho nên tôi muốn lấy Khả Khả trao đổi với anh để có tiền vượt qua giai đoạn khó khăn này.”

Vi Thiếu Phàm như có điều suy nghĩ nhìn chăm chú anh ta, làm cho người ta đoán không ra trong lòng anh đang suy nghĩ gì.

Hứa Gia Dương tiếp tục nói: “Dù nói thế nào thì Khả Khả là do Tư Nhược mang thai mười tháng sinh ra, cô ấy đã từng nói với tôi cô ấy không thể xa Khả Khả, nhưng tôi lại cần tiền, cô ấy có lẽ là muốn ở cùng Khả Khả nhiều một chút, mới chậm chạp không nói với anh thân thể Khả Khả.”

Vi Thiếu Phàm sắc mặt càng lúc càng xanh mét, giống như muốn nổi lên mưa to gió lớn.

Viện trưởng Vi, lúc đầu là do vợ anh hủy bỏ giao dịch, một xu cũng không đưa cho Tư Nhược, Tư Nhược chỉ có thể vay tiền ở chỗ Dì Thúy, tính đến khi sinh Khả Khả thì tới hai vợ chồng anh lấy tiền. Đây là kế hoạch của chúng tôi, không tin anh có thể hỏi Tư Nhược, ngay cả Dì Thúy cũng biết việc này.”

“Đi ra ngoài! , ” Vi Thiếu Phàm gầm nhẹ nói.

“Chúng ta còn chưa có nói hết, tôi tới đây để mang Tư Nhược đi, còn có việc nuôi Khả Khả nên trả tiền. . . .”

“Đi ra ngoài!” Vi Thiếu Phàm lần nữa gầm thét. “Tiền ta sẽ đưa cho Lam Tư Nhược, tối nay anh có thể mang cô ấy đi, tôi cảnh cáo anh, không để cho cô ấy về nhận Khả Khả, nếu không tôi sẽ hủy hoại anh.”

“Không cần phải hăm dọa tôi, anh chẳng qua là tạm thời đảm nhiệm chức viện trưởng, tiền lương hơi nhiều thôi, có cái gì tốt mà phách lối?”

“Tạm thời đảm nhiệm chức viện trưởng? Đi tìm hiểu xem bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoàng Vi có quan hệ gì với tôi, tôi chẳng những có thể hủy hoại anh, còn có thể làm cho anh cả đời không thấy mặt trời!”

“Được, tôi đi.” Sợ hãi khí thế của Vi Thiếu Phàm, Hứa Gia Dương thu hồi thái độ cao ngạo, co được dân được là sở trường của anh ta. “Nói Tư Nhược gọi điện thoại cho tôi...tôi đợi cô ấy.”

Hứa Gia Dương sau khi rời đi, Triệu Uyển Bình ẩn nấp chỗ khúc quanh từ từ bước ra thông thả đi về cửa phòng viện trưởng.

Hôm nay cô ta có được thông tin mà thám tử tư điều tra, cho nên mới đến tìm Vi Thiếu Phàm xin tiền. . . . Vốn là cô ta sợ không tìm được người, không ngờ cô ta lại nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, cho nên cô ta hiện tại chẳng những có biện pháp lấy lại lòng Vi Thiếu Phàm, mà còn có thể tiết kiệm được tiền thuê thám tử, thật là ông trời cũng giúp cô ta.

Triệu Uyển Bình trực tiếp đẩy cửa vào.

Vi Thiếu Phàm vừa nghe tiếng mở cửa, lập tức nhìn ra cửa một ánh mắt bén nhọn, nắm thật chặt hai quả đấm, cho là Hứa Gia Dương quay lại, chuẩn bị cho anh ta một quyền.

Hứa Gia Dương không nên để Lam Tư Nhược vì anh ta hi sinh nhiều như vậy, điều này chứng thực Lam Tư Nhược yêu Hứa Gia Dương, mà những gì anh Vi Thiếu Phàm bỏ ra lại đổi lấy sự lừa gạt!

“Thiếu Phàm, là em. Em mới vừa rồi nghe được anh và. . . .” Triệu Uyển Bình tự mình đi vào.

“Cô chết tiệt!” Vì Thiếu Phàm ngắt lời cô ta gào thét. “Tại sao hủy bỏ giao dịch? Tại sao nên cho tiền lại không cho? Tại sao. . . .” Làm cho anh yêu Lam Tư Nhược, mới biết mình bị lừa. . . .

Anh sống đến 30 mấy tuổi, lần đầu tiên biết yêu, liền bị lừa thê thảm như vậy, làm sao anh có thể tin tưởng vào tình yêu, tin tưởng người khác nữa?

Bị Lam Tư Nhược lừa gạt làm anh đối với tình yêu cảm thấy nản lòng thoái chí, nếu không phải có con gái làm thẳng bằng nỗi đau của anh, anh nhất định sẽ phát điên.

“Thiếu Phàm, em biết mình làm sai rồi, em rất hối hận, cho nên em tìm thám tử điều tra nơi ở của Lam Tư Nhược. Nên em biết được cô ấy sinh con gái, em cũng định dẫn đưa bé trở lại, cho đứa bé một ngôi nhà ấm áp, coi bé như con của mình.” Triệu Uyển Bình cố ra vẻ dịu dàng nói.

Cho nên không giết Lam Tư Nhược, bởi vì ở ngoài cửa cô thật lâu xây dựng tình cảm, với tấm gương của Chung Vân Thiên làm ví dụ mới cố gắng chịu đựng được giọng điệu này, mới có thể giống như bây giờ nói chuyện khiêm nhường với Vì Thiếu Phàm.

Chung Vân Thiên ngay từ đầu không nên cùng Vì Khắc Phàm cứng đối cứng, chẳng những không chiếm được lòng đàn ông, chỉ ép đàn ông ra ngoài bảo vệ người phụ nữ khác; cô ta không thể đi trên con đường của Chung Vân Thiên được, không thể để cho lời nguyện rửa của cô ta trở thành sự thật, cho nên phải dùng chính sách dụ dỗ anh, khiến Vì Thiếu Phàm lần nữa chấp nhận cô ta.

Lại nói, Lam Khả Khả là một bé gái, đối cô ta uy hiếp rất ít, cho nên anh tuyệt đối có thể nhận con; cô ta hiện tại chỉ cần mượn tử cung sinh đứa con trai, con trai, con gái đều đã có, như vậy hai người sẽ có một gia đình hòa thuận, từ đó cô ta có thể giữ được trái tim của Vì Thiếu Phàm.

Triệu Uyển Bình kể từ sau khi cưới chưa từng đối với anh dịu dàng và săn sóc như vậy, làm cho Vì Thiếu Phàm không thể tin nhìn cô ta, cũng không trách cứ nữa.

Triệu Uyển Bình đánh vào lòng ngực Vì Thiếu Phàm, “Thiếu Phàm, em biết mình có bệnh đa nghi rất nặng, cho nên thường cố tình gây sự, em sẽ thay đổi, em nhất định sẽ sửa, xin anh cho em cơ hội.”

Vì Thiếu Phàm vẫn như cũ lạnh lẽo nhìn cô ta.

“Thiếu Phàm, em mới thật sự yêu anh, mấy người phụ nữ bên ngoài là muốn lừa gạt tiền anh, anh nhìn xem Lam Tư Nhược kinh khủng bao nhiêu, vì giúp người đàn ông khác mà có thể bán con.”

Không chịu nổi kích thích lần nữa, Vì Thiếu Phàm hung hăng đẩy Triệu Uyển Bình ra, một quyền đánh lên bàn làm việc.

Bàn thủy tinh bể nát, mảnh bể thủy tinh đâm vào tay của anh, nhưng vẫn không giảm bớt sự đau đớn trong lòng anh.

“Thiếu Phàm!” Triệu Uyển Bình chạy tới nắm lấy tay anh, không để cho anh tiếp tục làm việc ngốc. Nhìn người đàn ông mình thích vì người phụ nữ khác tổn thương bản thân, lòng cô cũng rất khó chịu. “Người phụ nữ kia đáng để anh làm như vậy sao? Em không thể để anh tự hành hạ bản thân mình như vậy được.” cô thật sự không bằng người mang thai hộ sao?

“Cô thật sự sẽ coi Khả Khả như con mình?” Vì Thiếu Phàm trầm giọng hỏi, giống như là đè nén nỗi đau trong lòng.

“Em sẽ xem như con mình, anh phải tin em.”

“Được, tôi tạm thời tin cô, nếu như cô không đối xử tử tế Khả Khả, ly hôn là chuyện phải làm. Hiện tại đi với tôi mang con về.” Dứt lời, anh dẫn đầu đi ra khỏi phòng viện trưởng.

9. Chương 9

“Thiếu Phàm, anh đã về.” Vừa nhìn thấy Vì Thiếu Phàm tự mở khóa cửa vào, Lam Tư Nhược lập tức nhào vào ngực anh, hôn lên môi anh.

Nghĩ đến việc Hứa Gia Dương gọi tới làm cho cô sợ hãi, đến bây giờ cô vẫn còn sợ.

Thấy anh không hôn lại mình, cô rời khỏi môi anh nhìn anh, mới phát hiện sắc mặt anh rất khó coi, hơn nữa còn có Triệu Uyển Bình đứng sau lưng anh, đang nhìn cô nở nụ cười thắng lợi.

Lam Tư Nhược bị dọa sợ lùi lại một bước dài.

Hôm nay là ngày gì? Lễ Phục Sinh sao? Tại sao xung quanh đều có ma quỷ dọa cô?

“Cha!” Lam Khả Khả chạy tới, nhảy vào trong ngực Vi Thiếu Phàm.

Vi Thiếu Phàm ôm bé thật chặt, dịu dàng hôn bé; mặc dù ôm giống nhau, hôn giống nhau, nhưng giờ phút này Lam Khả Khả mang đến cho anh cảm giác máu mủ tình thâm, chặt chẽ không rời.

Lam Tư Nhược thấy chuyện có điểm không đúng, cho đến khi Vi Thiếu Phàm bế Lam Khả Khả giao cho Triệu Uyển Bình phía sau, cô mới sợ hãi kêu lên: “Thiếu Phàm?”

“Khả Khả, con phải gọi dì này là mẹ, cô ấy sẽ dẫn con vào xe cha chờ cha, cha giải quyết mọi chuyện xong sẽ dẫn con về nhà.” Vi Thiếu Phàm không để ý tới câu hỏi của Lam Tư Nhược, ý bảo Triệu Uyển Bình mang bé đi.

Tại sao có thể như vậy?” Lam Tư Nhược muốn ngăn Triệu Uyển Bình lại, lại bị Vi Thiếu Phàm hung hăng nắm lại cánh tay. Truyện được đăng trên diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Thiếu Phàm, rất đau!” Cô la thất thanh. “Khả Khả.”

Vi Thiếu Phàm thu lại, lạnh lùng nhìn cô, “Tôi cũng đau vậy.”

Trực giác của Lam Tư Nhược cho cô biết anh đã biết chuyện gì rồi, nhưng sự thật cũng không đáng để anh giận như vậy!

“Anh...anh đau ở đâu?”

“Đau lòng, vì cô mà đau!”

“Anh...anh biết được gì rồi? Anh hãy nghe em giải thích.”

“Biết Khả Khả là con gái của tôi, biết cô có chồng chưa cưới, biết cô muốn dùng Khả Khả đổi tiền với tôi, biết cô lừa tôi nói cô yêu tôi!”

“Anh hãy nghe em giải thích, em ban đầu muốn dùng Khả Khả đổi tiền với anh, nhưng sau lại.”

“Cầm lấy, cô lập tức biến mất cho tôi, chồng chưa cưới của cô đang đợi cô.” Vi Thiếu Phàm hoàn toàn không nghe cô giải thích, đem một tờ chi phiếu nhét vào trong tay cô. “Sau này cô không được phép xuất hiện trước mắt Khả Khả nữa.”

“Em không muốn!” Lam Tư Nhược đem chi phiếu vứt trên mặt đất, tan nát cõi lòng gào lên: “Anh hãy nghe em giải thích, em không muốn xa Khả Khả, em yêu anh mà!”

“Yêu tôi?” Vi Thiếu Phàm vẻ mặt buồn bã, trông mắt phức tạp sâu thẳm nhìn cô, giống như muốn đem Lam Tư Nhược nhấn chìm trong đáy hồ sâu.

“Em thật sự yêu anh.” Nhìn chăm chú vào mắt đen của anh, cô lớn tiếng nhắc lại tình yêu của cô đối với anh.

Lời ngon ngọt của cô như muốn xé rách tim phổi anh, “Nói cho tôi biết cô vì ai mà làm người mang thai hộ? Vì người nào đến làm trong quán bar Piano để mua vui ọi người?”

“Là vì chồng chưa cưới của em, nhưng.”

“Đủ rồi!” Vì chồng chưa cưới của cô? Thật vĩ đại cao quý, làm người ta ghen ghét tình cảm sâu đậm đó! anh làm sao có thể nghe nữa được đây? “Lập tức đi, tôi sẽ nhờ người tới xử lý nhà này.” Anh xoay người rời đi.

“Thiếu Phàm.” Lam tư Nhược kéo anh lại, “ Anh đã cầu hôn em đấy!”

“Cầu hôn?” Anh hừ lạnh một tiếng, đưa tay nắm cằm của cô, “Nghe cho kỹ, chúng ta. kết thúc ở đây.”

“Kết thúc?” Tình cảm nói kết thúc lập tức kết thúc sao? Tình cảm là vô hình, là muốn cầm kéo cắt bỏ, còn cầm dao chém, hoặc cầm cái cửa từ từ cửa, mới có thể thưởng thức được loại đau đớn thấu xương này?

“Đúng, quan hệ của chúng ta chấm dứt ở đây.” Âm thanh của anh trầm thấp nhỏ tới mức người ta cơ hồ không nghe được, anh cũng khổ sở giống vậy, khổ sở đến không còn từ ngữ để hình dung.

“Anh không phải yêu em sao ?” Nước mắt của cô cuộn cuộn chảy xuống.

“Tôi không muốn yêu nữa, cũng không cần yêu nữa.” Anh hất cô ra đi ra cửa.

Lam Tư Nhược lão đảo quay ngược lại, vội vàng bắt tay anh lại, “VẬY anh trả Khả Khả lại cho tôi, Khả Khả là con của tôi, cầu xin anh!” Cô không thể chịu đựng được việc mất đi hai người thân cùng lúc.

“Tôi cảnh cáo cô không được nghĩ tới chuyện lấy lại Khả Khả, chuyện này cho dù có đưa lên tòa án, cô cũng không thắng được tôi, lấy tiền và rời khỏi mới là sáng suốt nhất.” Vi Thiếu Phàm hất tay cô ra rời đi.

Lam Tư Nhược bị anh hất tay, chật vật té xuống đất, đang muốn đứng lên, lại đột nhiên xuất hiện Hứa Gia Dương đỡ dậy.

“Làm sao anh biết chỗ này?” Lam Tư Nhược hất tay anh ta ra.

“Anh lên theo phía sau hai vợ chồng họ tới.” Hứa Gia Dương nhặt chi phiếu trên đất lên, nhìn số tiền về mặt hài lòng. “Vi Thiếu Phàm ra tay thật hào phóng, tiền lương của một bác sĩ không có nhiều như vậy, anh nên điều tra một chút quan hệ của anh ta và bệnh viện tổng hợp tập đoàn Hoằng Vi.”

“Anh trả chi phiếu lại cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bán Khả Khả, càng không để cho anh lừa gạt Thiếu Phàm!” Lam Tư Nhược muốn cướp lại chi phiếu từ trong tay anh ta.

Hứa Gia Dương làm sao có thể để cho cô lấy đi. Anh thấy em không phải là không muốn bán Khả Khả, mà là muốn đem mình cũng bán cho anh ta. Nói cho rõ ràng, em là vợ chưa cưới của Hứa Gia Dương này! Đi, cùng anh đi Canada.”

“Không, tôi muốn Khả Khả!” Cô nghĩ đến Vi Thiếu Phàm, cô yêu anh!

Lam Tư Nhược bất ngờ chụp được chi phiếu trong tay Hứa Gia Dương, xoay người chạy ra khỏi phòng, hy vọng có thể đuổi kịp Vi Thiếu Phàm.

Hứa Gia Dương chạy đuổi theo cô đúng lúc thang máy đóng cửa, tới lúc anh ta đợi được thang máy thì đã không còn thấy bóng dáng của cô.

Bóng đêm thâm trầm, người đi đường dần thưa thớt, Lam Tư Nhược đi rất lâu trên đường, rất lâu, hoàn toàn không biết Vi Thiếu Phàm ở đâu, chỉ có thể không mục đích đi trên đường.

Hai chân cô rất đau, lòng đau như cắt, mệt mỏi lắm lắm: “Thiếu Phàm. Khả Khả.”

Cô ngã ngồi trên ghế bên vệ đường, tinh thần tan nát.

Ngẩng đầu nhìn bóng đêm mịt mờ, cô lại khóc, cả buổi tối cô cứ như vậy theo cảm xúc pháp phồng mà khóc, khóc đến cặp mắt sưng to.

Qua hồi lâu, cuối cùng thì cảm xúc tương đối ổn định lại, cô lâm vào trầm tư, lý trí cũng trở về đột nhiên nghĩ tới một chuyện—— Vi Khắc Phàm và Nhậm Hiểu Thần!

Cô từng ở nhà của Vi Khắc Phàm, tính tình gần giống với Nhậm Hiểu Thần, vì vậy nên trở thành bạn tốt của nhau không giấu nhau điều gì .

Hiểu Thần nhất định sẽ giúp cô, cô ấy biết cô rất yêu Thiếu Phàm.

Lam Tư Nhược giật mình đứng lên tìm điện thoại công cộng, quyết định tìm Nhậm Hiểu Thần giúp một tay.

“Tư Nhược, Tư Nhược, em tỉnh tỉnh, em tốt chứ?” Nhậm Hiểu Thần gọi Lam Tư Nhược dậy cô đã ngủ một ngày một đêm, Lam Tư Nhược không phải là không tỉnh lại chứ, cô muốn đưa cô ấy vào bệnh viện.

Chỉ là cho dù muốn đưa vào viện, tuyệt đối cũng không thể đưa cô ấy vào bệnh viện nhà mình, Vi Thiếu Phàm đã từng cảnh cáo cô, không muốn gặp lại Lam Tư Nhược.

Khi cô nhận được điện thoại của Lam Tư Nhược khi tìm được cô thì Lam Tư Nhược tinh thần cô ấy đã ở sát bên bờ vực chuẩn bị sụp đổ, vừa lên xe thì ngất; cô cảm thấy chuyện bất thường, không còn cách nào khác hơn là gọi điện thoại cho Vi Thiếu Phàm, cứ như vậy biết được tất cả mọi chuyện.

Cô không cho là Lam Tư Nhược muốn bắt Khả Khả để đổi tiền, đều làm mẹ, cô biết người làm mẹ rất yêu con mình; cô cũng không cho tình yêu của Lam Tư Nhược dành cho Vi Thiếu Phàm là giả, hai người các cô tính tình rất giống nhau, cô có thể cảm nhận được tình yêu của Lam Tư Nhược dành cho Vi Thiếu Phàm là thật lòng thật dạ.

Thân thể và tinh thần Lam Tư Nhược cực kỳ mệt mỏi từ từ tỉnh lại, cô mở mắt nhìn thấy Nhậm Hiểu Thần như nhìn thấy được tia hi vọng, nắm thật chặt tay của Nhậm Hiểu Thần, “Chị dâu, chị giúp em tìm Vi Thiếu Phàm và Khả Khả đi, em muốn đi cùng hai người đó.”

“Tư Nhược, em trước tiên không nên xúc động, trước tiên để chị hiểu rõ mọi chuyện đã, rồi giải thích cho Thiếu Phàm hiểu.” Cô nghe được giọng nói của Vi Thiếu Phàm trong điện thoại cũng không mấy dễ chịu.

Lần nữa nước mắt từ trong đôi mắt sưng đỏ của Lam Tư Nhược rơi xuống.

Nhậm Hiểu Thần đau lòng lau nước mắt cho cô, “Đừng khóc nữa, chúng ta nên tìm ra vấn đề, mới có thể xoay chuyển được Thiếu Phàm.”

“Anh ấy hoàn toàn không nghe em giải thích.”

“Em thật sự là vì chồng chưa cưới của mình mà đi làm người mang thai hộ à?” Cô biết Vi Thiếu Phàm tương đối để ý điều này, mà cô cũng có cảm giác không thể tin được; ngày nay mà Lam Tư Nhược có thể vì vị hôn phu của mình mà đi làm người mang thai hộ, người đó lại là chồng sắp cưới của cô ấy, chỉ yêu mới có thể hi sinh lớn như thế, nhưng hết lần này đến lần khác người cô ấy yêu lại là Vi Thiếu Phàm, làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Lam Tư Nhược gật đầu một cái.

Nhậm Hiểu Thần sững sờ, “Vậy em. cuối cùng yêu ai?” Chẳng lẽ cô nhìn nhầm?

“Em yêu Thiếu Phàm, em yêu Thiếu Phàm, em yêu Thiếu Phàm.” Sợ Nhậm Hiểu Thần không tin, cô luôn miệng nói: “Chị dâu, cha mẹ em sức khỏe không tốt, cho nên từ nhỏ đã ước định hôn sự này, hy vọng có thể yên tâm chuyện sau này của em. Lúc em học năm nhất đại học, hai người lần lượt ra đi, em ở trong nhà chồng chưa cưới cho đến khi tốt nghiệp đại học, cùng năm đó, chồng chưa cưới của em cũng xuất ngũ.”

Dừng một chút, cô tiếp tục nói: “Chúng em định kết hôn, nhưng chồng chưa cưới của em công việc bận rộn, chị đoán xem anh ta bận chuyện gì, anh ta lại bận rộn trốn nợ.”

“Trốn nợ?”

“Anh ta trong quân đội thiếu nợ đánh bạc.”

“Nợ đánh bạc? Đánh bạc có thể hại chết người, anh trai cùng cha khác mẹ của chị cũng vì đánh bạc hại chị thể thảm, làm cho chị cửa nát nhà tan, chỉ là, cũng vì vậy chị gặp được Khắc Phàm.”

“Em thật sự hâm mộ chị và anh họ, em mặc dù gặp Thiếu Phàm, nhưng không may mắn như chị.”

“Tư Nhược, em bởi vì giúp chồng chưa cưới trả nợ nên mới làm người mang thai hộ?”

”Ừ, cha mẹ anh ấy đối xử với em rất tốt, anh ta lại là chỗ dựa nửa đời sau của em, em sao có thể mặc kệ anh ta! Khi chúng em lên mạng trong lúc vô tình ở lên mạng thấy tin tìm người mang thai hộ em thuận miệng nói muốn giúp anh ta một tay, anh ta lập tức đồng ý. Em nghĩ trong lòng, anh ta là chồng chưa cưới của em, chỉ cần anh ta không ngại, em lại có thể giúp được, dĩ nhiên là không thể từ chối.

“Không ngờ em không lấy được tiền.”

Lam Tư Nhược gạt đầu một cái, “Sau khi giao dịch thất bại, chủ nợ lấy dao găm gác ở cổ chồng chưa cưới của em bắt anh ta trả nợ, cuối cùng em không thể nhìn anh ta chết, không thể làm gì khác là tìm Dì Thúy mượn tiền. Dì Thúy không có ấn tượng tốt đối với chồng chưa cưới của em, bà kiên trì muốn có cái gì đó làm thế chấp, mà em lúc đó phát hiện mình mang thai, cho nên chồng chưa cưới của em lập tức lấy đứa bé làm thế chấp, quyết định sinh đứa bé sau đó đi tìm Thiếu Phàm lấy tiền.”

“Cho nên em làm như vậy, chỉ bởi vì anh ta là vị hôn phu của em, mà không phải bởi vì em yêu anh ta?”

“Sau khi gặp Thiếu Phàm, em mới hiểu được như thế nào là yêu, cũng sau khi sinh Khả Khả, em mới hiểu thế nào là mẹ con gắn bó, cho nên, em không muốn dùng Khả Khả đổi tiền, mới ở lại quán bar Piano đó làm trả nợ, mặc cho chồng chưa cưới một mình đi Canada.”

“Chị hiểu toàn bộ. Tư Nhược, Thiếu Phàm cũng vì yêu em, cho nên mới quan tâm việc em vì vị hôn phu hi sinh nhiều như vậy, cũng vì vậy nên mới hiểu lầm em yêu chồng chưa cưới chứ không yêu Thiếu Phàm.”

“Chị dâu, chị nói là anh ấy để ý việc em hi sinh vì chồng chưa cưới?” Cô kinh ngạc hỏi ngược lại, “Em có thể vì anh ấy hi sinh nhiều hơn, chỉ cần anh ấy cần em.”

“Chị sẽ thay em giải thích với Thiếu Phàm, đem tất cả những lời em nói một lời cũng không thiếu nói với Thiếu Phàm, em trước tiên nghỉ ngơi đi, Thím Đồng đang hầm cách thủy canh cho em, đợi chút nữa sẽ giúp em đem lên.”

Bên trong thư phòng của Vi Khắc Phàm——

“Thiếu Phàm, em còn chưa tin Tư Nhược sao?” Nhậm Hiểu Thần hỏi Vi Thiếu Phàm khi thấy anh trầm mặc không nói gì, cầm tay chồng mình, muốn anh ấy nói giúp một câu.

Vi Khắc Phàm tất nhiên là không còn cách nào khác phải giúp vợ mình. “Thiếu Phàm, mặc dù chúng ta bình thường tính cách rất tốt, nhưng khi yêu thì cũng rất hẹp hòi đa nghi, anh biết em cho rằng Tư Nhược yêu chồng chưa cưới của cô ấy, có đúng không?”

“Thiếu Phàm, Tư Nhược nói là cô ấy có thể vì cậu hy sinh nhiều hơn, chỉ cần cậu còn cần cô ấy.”

“Phải không?” Vi Thiếu Phàm nhàn nhạt trả lời, không muốn thừa nhận Vi Khắc Phàm nói trúng tâm sự của anh.

“Nhất định.” Nhậm Hiểu Thần thay Lam Tư Nhược trả lời.

“Vậy em hôm nay muốn xem cô ấy có thể hi sinh những gì?” Anh đứng lên khỏi ghế Salon, đi ra khỏi thư phòng đi lên lầu hai, đi tới phòng Lam Tư Nhược.

Lam Tư Nhược ngồi ở bên cửa sổ, vừa thấy Vi Thiếu Phàm vào phòng, liền vui mừng nhảy dựng lên chạy tới trong ngực anh. “Thiếu Phàm!”

Vi Thiếu Phàm yên lặng nhìn cô, mặc dù mặt không thay đổi, nhưng trong lòng cảm xúc đang sôi trào.

Anh sống đến 30 mấy tuổi, lần đầu tiên nếm mùi vị tình yêu, cũng lần đầu tiên biết thất tình đau khổ. Bị lừa làm cho anh cảm thấy tức giận, mỗi lần tìm đập là mỗi lần đau, giận đến mức sáng nay anh chỉ đạo học sinh làm giải phẫu thì đem nội tạng bệnh nhân làm bắn, suýt chút nữa thì chết người.

“Thiếu Phàm, xin hãy tin em em yêu anh, chỉ phiếu này trả lại anh, em sẽ không dùng Khả Khả đổi tiền với anh.” Lam Tư Nhược vội vàng đem chỉ phiếu nhét vào tay Vi Thiếu Phàm.

Vi Thiếu Phàm nhìn chỉ phiếu một cái, lạnh lùng hỏi “Cô nói cô tình nguyện vì tôi hy sinh nhiều hơn nữa, chỉ cần tôi cần cô?”

“Ừ.” Lam Tư Nhược dùng lực gạt đầu một cái.

“Vậy tôi muốn cô với vị hôn phu của mình kết thúc không còn quan hệ với nhau.” Anh bây giờ mới biết sự độ lượng của mình nhỏ như vậy, nhỏ đến mức cho dù anh không cần Lam Tư Nhược, cũng không muốn người đàn ông khác có được cô.

“Em sẽ cùng anh ta kết thúc không còn quan hệ gì nữa, em thề.”

“Còn có. . . .” anh nắm cầm của cô, nhìn chăm chú cô một lúc lâu mới nói: “Tôi muốn cô sinh cho tôi một đứa con nữa, cô đồng ý không?”

Khả Khả một mình rất cô đơn, anh muốn bé có thêm anh chị em, mà anh không cần Triệu Uyển Bình sinh, sau đó cùng Lam Tư Nhược ở cùng một chỗ, Triệu Uyển Bình hoàn toàn không làm cho anh có bất kỳ hứng thú gì.

“Em đồng ý, sinh mấy đứa cũng đồng ý.”

“Trước khi có thai cô ở đây, sau khi có thai cô phải trở về Cao Hùng chờ sinh, tôi sẽ cung cấp cho cô tất cả những gì cần thiết chờ ngày sinh, cô đồng ý không?”

“Em đồng ý, tới chỗ nào cũng được, anh không cần nói khách sáo như vậy, anh làm em có cảm giác này giống như, giống như em mang thai hộ.”

“Chuyện tôi nên làm phải làm.”

“Thiếu Phàm, vậy anh không cùng em trở về Cao Hùng sao?”

“Khả Khả ở lại bên cạnh tôi, cô về đó chờ sinh trong khoảng thời gian này không cho phép cô nhìn thấy con, chỉ phiếu này cô cứ giữ lấy.” Anh thật sự chỉ coi cô như người mang thai hộ, vì tránh cho cô nhìn thấy Khả Khả, cho nên để cô trở về Cao Hùng.

“Em không muốn tiền!” Lam Tư Nhược vòng tay ra sau lưng mình, cảm giác được ý đồ của Vi Thiếu Phàm, cô sợ hãi hỏi: “Thiếu Phàm, vậy sau khi em sinh con, chúng ta có phải. . . . Có phải hay không. Sẽ kết hôn, sẽ là một gia đình?”

“Đến lúc đó xem tôi có vui hay không lại nói.”

“Em không hiểu.”

“Nếu như cô thật sự đồng ý vì tôi hy sinh, cô cũng không nên hỏi nhiều như vậy. Tôi muốn cô làm gì, thì cô phải làm cái đó, tôi nếu vui vẻ, có lẽ.”

Lam Tư Nhược nín thở chờ anh nói lời chưa hoàn thành, nhưng vẫn không đợi được đoạn sau, trong lòng của cô lo sợ, “Tại sao không cho phép em nhìn Khả Khả? Vậy có phải sau khi em sinh đứa bé, có phải cũng không thể thấy con hay không?”

“Cô hỏi nhiều quá, nếu như cô không nghe lời tôi, làm sao chứng minh cô tình nguyện vì tôi hi sinh nhiều hơn? làm sao chứng minh được cô. Yêu tôi?”

“Em thật sự yêu anh, em thật sự tình nguyện vì anh làm bất cứ chuyện gì, cầu xin anh để cho em mang Khả Khả theo cùng nhau chờ ngày sinh, em có thể chăm sóc được, cũng có thể vừa chăm sóc con vừa sinh bảo bảo.”

“Cô không phải chỉ hỏi nhiều, mà yêu cầu cũng quá nhiều.” Anh đem chi phiếu để trong tay cô, “Tôi thật sự không thể nào tin nổi cô.” Anh làm bộ muốn rời đi.

Lam Tư Nhược vội vàng ngăn cửa phòng lại, “Được, em nghe anh, tất cả đều nghe lời anh, em cái gì cũng không hỏi, cũng không có bất kỳ yêu cầu gì.” Cô lại đem chi phiếu nhét lại tay anh. Truyện được đăng trên diễn đàn Lê Quý Đôn

“Rất tốt.” anh lạnh lùng cười một tiếng.

“Vậy chúng ta. . . . em muốn đến bác sĩ tính toán thời kỳ rụng trứng được không?” cô cúi đầu hỏi, gương mặt hồng đến mang tai, đôi tay không tự chủ giật lấy vật áo.

Dáng vẻ e lệ của cô là điểm chí mạng đối với anh, anh nhìn không chớp mắt, không kìm chế được lòng mình, mất hết lý trí, dục vọng dâng lên.

“Cởi quần áo, lập tức làm.” Anh nếu có thể không chế mình, thì anh không phải là đàn ông.

Lam Tư Nhược đột nhiên ngẩng đầu, “Hả?”

Vi Thiếu Phàm ôm cô, xoay người ôm cô cùng nhau ngã xuống giường: “Tôi bây giờ muốn cô.”

“Nhưng anh họ, chị dâu đều ở bên ngoài, buổi tối có được không?” Miệng cô nói, đôi tay cũng ôm anh thật chặt, không muốn anh rời đi.

“Buổi tối còn muốn.” Anh vừa hôn cô, vừa cởi quần áo cô.

“Thiếu Phàm, anh sẽ tiếp tục yêu em có đúng không?” Cô cũng đưa tay cởi nút áo anh.

Vi Thiếu Phàm dừng một chút, “Tôi nói rồi, không nên hỏi quá nhiều, yêu cầu nhiều.”

Lam Tư Nhược sợ anh sẽ tức giận, không dám nói lời nào nữa, chủ động đặt môi mình lên môi anh, một cuộc kích tình triển miên diễn ra như vậy.

10. Chương 10

Ba tháng sau ——

Tiếng đàn du dương bên trong quán bar cao cấp Piano, trong không khí tràn ngập ca khúc đồng dao chắc do nghe thường xuyên nên quen, mà những người nghe cũng chỉ có mình dì Thúy.

“Lại đang nhớ đến Khả Khả sao?” Dì Thúy lắc đầu.

Lam Tư Nhược ngồi trước đàn đứng dậy, đi tới chỗ dì Thúy, “Còn có Thiếu Phàm.”

“Ta nghĩ tại sao có thể có loại phụ nữ gốc như con? Rõ ràng Vi Thiếu Phàm cho con là người mang thai hộ, con còn ngoan ngoãn nghe lời anh ta, con có thể có chút đầu óc hay không?”

“Không đâu, Thiếu Phàm sẽ không đối xử với con như vậy.”

“Vậy ta hỏi con, anh ta tại sao lại để con một mình về Cao Hùng chờ sinh?”

Cô lắc đầu một cái, “Con cũng không nghĩ ra.”

“Tại sao không cho phép con gặp Khả Khả?”

Cô lại lắc đầu, “Con cũng không biết.”

“Con đã trở về 2,3 tháng, anh ta có thường gọi điện thoại cho con không?”

“Chắc khoảng một tháng một lần.”

“Nói những gì? Lời ngon tiếng ngọt?”

Cô lắc đầu lần nữa, “Anh ấy chỉ nhắc nhở con đúng hạn thì đi khám thai, còn có hỏi đứa bé có sao không; con muốn nói chuyện điện thoại với Khả Khả, anh ấy đều không cho phép.”

“Vậy anh ta không cho con là người mang thai hộ thì là gì nữa? anh ta muốn con trở về Cao Hùng chờ sinh, rõ ràng chính là sợ con tìm Khả Khả, cô gái gốc, dùng đầu óc suy nghĩ một chút.”

Lam Tư Nhược không phải là không có loại cảm giác này, chỉ là cô không dám đối diện. “Dì Thúy, nếu như anh ấy coi con như người mang thai hộ, anh ấy sẽ không có chuyện kết hôn với con, con sẽ mất đi anh ấy còn có hai con của mình, vậy con sẽ không chịu nổi, đến lúc đó con nên làm thế nào đây?”

“Hừ, làm thế nào?” Hứa Gia Dương chẳng biết lúc nào xuất hiện trong quán. “Đương nhiên là lấy đứa bé đổi tiền với anh ta, sau đó kết hôn với anh.”

“Anh không phải đã trở về Canada rồi sao? Tôi đã nói rồi chúng ta không còn bất kỳ quan hệ gì, xin anh đừng tới tìm tôi nữa.” Thiếu Phàm muốn cô kết thúc với Hứa Gia Dương từ lâu rồi.

“Em nghiện làm người mang thai hộ rồi có đúng không? Lại mang thai đứa con của Vi Thiếu Phàm! Tư Nhược, vợ Vi Thiếu Phàm sẽ không ly hôn với anh ta, em không cần nằm mơ.”

“Đó là việc của tôi, không cần anh quan tâm; nếu không phải vì anh, Thiếu Phàm đã sớm cầu hôn với tôi rồi. Dì Thúy, đuổi anh ta ra ngoài đi, con không muốn gặp anh ta nữa.”

“Hứa Gia Dương, thức thời một chút, đi ra ngoài đi, đừng để tôi phải gọi người đuổi cậu; còn nữa Tư Nhược thay cậu trả tiền nợ đánh bạc coi như là tiền chia tay, về phần khoản nợ của cậu ở Canada, hãy tự mình giải quyết đi, không được có âm mưu hại Tư Nhược, tốt nhất nên làm người đến nơi đến chốn.” Dì Thúy nói mà không có biểu cảm gì.

Tiền chia tay? Lấy tài sản của Vi Thiếu Phàm, số tiền kia có đáng gì! Anh ta đã điều tra rõ, Vi Thiếu Phàm là cổ đông của tập đoàn Hoàng Vi, bệnh viện này chỉ là một phần tài sản của anh thôi, khó trách tại sao anh ta ra tay lại hào phóng như vậy.

Lần này anh ta trở lại, chính là có kế hoạch muốn dùng Lam Tư Nhược để kiếm tiền từ Vi Thiếu Phàm.

“Còn không đi mau, đợi tôi gọi người tới đuổi cậu sao?” Dì Thúy không khách sáo la lên.

Tránh voi chẳng xấu mặt nào, Hứa Gia Dương xoay người rời đi, trong đầu cũng bắt đầu tính toán phải lợi dụng Lam Tư Nhược như thế nào để kiếm một khoản tiền từ Vi Thiếu Phàm, chỉ là mỗi lần nghĩ đến khí thế bức người của Vi Thiếu Phàm làm anh ta chưa rét mà run, sợ ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Suy nghĩ tới từng chuyện. Tư Nhược mang thai, vậy có nên ra tay từ vợ của Vi Thiếu Phàm không?

Một chiếc xe thể thao Mercedes-Benz màu đỏ kiểu mới nhất chạy trên đường núi, ánh sáng màu đỏ giống như lửa len lỏi qua từng khúc quanh trên đường núi, sau đó ở phía trước khu nhà cao cấp Vi thị ngừng lại.

Triệu Uyển Bình bước xuống từ xe thể thao, đóng cửa xe; không khách khí ra sức bấm lên chuông cửa, trong lòng vừa nóng vừa giận.

Cô ta chấp nhận đề nghị của Hứa Gia Dương, để cho anh ta giúp cô ta xóa đi cái thai trong bụng Lam Tư Nhược, sau đó cho anh ta một số tiền, để anh ta sau khi hoàn thành mọi chuyện thì chạy trốn.

Cô ta cho là lời nguyên rửa của Chung Vân Thiển sau khi nhận Khả Khả về thì hết, Vi Thiếu Phàm sau khi đón Khả Khả về thì ngày nào cũng về nhà, nhưng Lam Khả Khả đi học là do tự anh đưa đón, không hoàn toàn giao con cho cô ta, cũng không có ý định ở cùng phòng với cô ta. ~~ĐiễnđầnlêeQuýĐôn.~~

Cô ta biết Lam Tư Nhược đã trở về Cao Hùng, tưởng rằng sẽ kéo được lòng của Vi Thiếu Phàm trở về, cho nên không có quan tâm những thứ này; không ngờ lời nguyên rửa này vẫn tiếp tục phát huy ma lực của nó, để cho cô ta từng bước từng bước đi về lên cùng con đường của Chung Vân Thiển.

“Uyển Bình Thiếu phu nhân.” Thím Đồng mở cửa, chào cô ta.

” Thím Đồng, Thiếu phu nhân có nhà không?”

“Có nhà, để tôi đi mời thiếu phu nhân.”

Nhậm Hiểu Thần nghe thấy tiếng xe nhìn thấy chiếc xe màu đỏ đi đến, hơn nữa còn có tiếng phanh xe cho thấy Triệu Uyển Bình đang tức giận, cho nên cô đã đi xuống lầu chờ Triệu Uyển Bình đi vào cửa.

“Uyển bình, thật hiếm thấy.” Triệu Uyển Bình cũng không nói chuyện tình cảm với nhau, tính cách cùng với hành động hoàn toàn khác nhau; kể từ khi Vi Khắc Phàm ly hôn với vợ trước, cô ta ít khi đến đây.

“Chị dâu, tôi có chuyện muốn nhờ chị, tôi muốn mượn tiền của chị.” Triệu Uyển Bình ném ví da lên ghế Salon, tào nhả ngồi xuống ghế, nâng chân thon dài lên nói.

Nhậm Hiểu Thần ngồi xuống ở đối diện cô ta. “Mượn tiền? Thiếu Phàm không cho co tiền sinh hoạt phí sao?”

“Anh ấy có cho tôi ..., nhưng 10 vạn đồng không là gì! Tôi phải đi xã giao với những quý phu nhân tập đoàn khác, còn phải trang điểm, hơn nữa cũng không thể thiếu đồ trang sức.”

“Uyển Bình, một gia đình bình thường 10 vạn đồng có thể nuôi cả gia đình một tháng, thậm chí có người một tháng không có được 10 vạn đồng.” Cô xuất thân bình thường, cho nên biết loại chua cay này.

“Chị dâu, tôi không phải tới đây nghe chị dạy bảo, tôi cần mấy triệu, chị đưa chi phiếu cho tôi.”

“Mấy triệu? Cô cần nhiều tiền như vậy làm gì?” Nhậm Hiểu Thần kinh ngạc hỏi ngược lại.

Thấy giọng điệu Nhậm Hiểu Thần không vui , miệng Triệu Uyển Bình không ngăn lại được nói: “Tôi cần tiền dùng! Chị sẽ không hẹp hòi như vậy chứ? Chị dâu trước đây rất rộng rãi.”

Chị dâu trước đây? Nhậm Hiểu Thần chẳng những không tức giận, ngược lại còn nhàn nhạt cười, “Uyển Bình, tiền đều do Khắc Phàm quyết định, trên người tôi không có nhiều tiền như vậy.”

“Sao có thể? Chị dù sao cũng là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Vi, mấy chục triệu đối với chị có đáng gì.” Nhậm Hiểu Thần rõ ràng là không muốn cho cô ta mượn.

“Tôi nói thật. Để tôi gọi điện thoại cho Khắc Phàm, cô đến phòng làm việc của Khắc Phàm lấy.” Cô thông minh nên ném vấn đề cho chồng của mình giải quyết.

“Không cần!” Cô ta rất sợ Vi Khắc Phàm, anh chưa bao giờ nhìn cô ta với sắc mặt tốt.

Triệu Uyển Bình đứng lên, giọng điệu không vui nói; “Tôi đi ra ngoài mượn, tôi không tin mình không mượn được tiền!” Dứt lời, cô ta hùng dũng tức giận rời đi.

Nhậm Hiểu Thần xoay người định lên lầu, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô tìm một lúc thì nhìn thấy tiếng chuông phát ra trên bàn, thì ra Triệu Uyển Bình về mà quên mang theo xách tay, chuông điện thoại từ trong xách tay truyền tới.

Cô lấy điện thoại từ xách tay ra, ấn phím nghe, tiếng đàn ông bên kia truyền tới.

(Bà chủ Vi, tôi đang chờ tiền của cô, tiền đâu; không có tiền, tôi không thể giải quyết giúp cô đứa con trong bụng của Lam Tư Nhược được. Khi nào cô có tiền thì gọi cho tôi...tôi ngay lập tức sẽ hành động, hẹn gặp lại.)DiễnđànLêQuýĐôn.

Lời anh ta có ý gì? Triệu Uyển Bình muốn hại đứa bé trong bụng của Lam Tư Nhược? Chắc chắn, cô ta có thể làm ra chuyện này, cô ta và Chung Vân Thiển giống nhau, cô phải giúp Tư Nhược thôi.

Cô vội vàng gọi điện cho Vi Thiếu Phàm, cô phải nói cho cậu ấy biết chuyện này.

(Rất xin lỗi, viện trưởng trong phòng phẫu thuật, không thể thông báo với ông ấy được.) là người trực điện thoại trả lời..

Nhậm Hiểu Thần không còn cách nào khác đành cúp điện thoại, bấm số điện thoại gọi cho Lam Tư Nhược, cô phải báo cho cô ấy cẩn thận, chính cô cũng từng mất một đứa con, cô không hy vọng Lam Tư Nhược cũng mất đi đứa con giống mình.

“Tư Nhược, là chị.” Cảm ơn trời đất, để cho thuận lợi gọi được cho cô ấy.

(Chị dâu, em rất nhớ chị, nhưng em không thể đi gặp chị được, Thiếu Phàm muốn em đợi ở Cao Hùng.)

“Tư Nhược, em hãy nghe chị nói, em nhanh chóng rời khỏi Cao Hùng, có người muốn làm hại đứa bé trong bụng em, chị không biết người đàn ông đó là ai, dùng phương pháp gì hại em, tóm lại, em nhanh chóng rời khỏi Cao Hùng.”

(Có người muốn hại đứa bé trong bụng em? Tại sao? Em đâu có thù oán với ai!)

“Tư Nhược, là vợ của Thiếu Phàm, bọn họ nhà giàu muốn làm gì thì làm, chị là người từng trải, em nghe lời chị đi không sai đâu, nhanh rời khỏi Cao Hùng tới tìm chị và Thiếu Phàm đi, bọn chị sẽ bảo vệ em.” Nhậm Hiểu Thần vội vàng nói.

(Chị dâu, em biết rồi, em đến Đài Bắc ngay.) Lam Tư Nhược tắt máy, vội vàng chuẩn bị hành lý đơn giản đến Đài Bắc.

Sau khi máy bay hạ cánh Lam Tư Nhược lập tức tới bệnh viện tìm Vi Thiếu Phàm; mà Vi Thiếu Phàm cũng vừa từ phòng phẫu thuật ra ngoài, hai người gặp nhau ở trước cửa phòng viện trưởng.

“Thiếu Phàm.” Ba tháng không gặp nhau, đáy mắt Lam Tư Nhược lóe lên ánh sáng trong suốt, không nén được tình cảm thương nhớ.

“Làm sao cô có thể cứng đầu cứng cổ chạy tới đây? Lập tức trở về!” Vi Thiếu Phàm giọng điệu vô cùng lạnh nhạt.

Anh ngày đêm thương nhớ cô, nhưng vẫn không bỏ được rào cản trong lòng, đành phải ép buộc chính mình từ từ quên cô đi, đợi sau khi cô sinh đứa bé, phải thật sự kết thúc với cô.

Lam Tư Nhược nghe thấy lời anh nói rất kinh ngạc.

Cô cho rằng Vi Thiếu Phàm sẽ bảo vệ cô giống như lời Nhậm Hiểu Thần, không ngờ anh lại muốn cô đối mặt với nguy hiểm.

“Mau trở về đi!” Anh lạnh lùng lặp lại.

“Anh thật sự muốn em trở về?” Cô không tin, không tin Vi Thiếu Phàm sẽ vô tình như vậy!

“Đúng, lập tức trở về!”

Trái tim Lam Tư Nhược rất đau, rất là đau, đau đến nỗi nước mắt cô lưng tròng, đau làm cho cô thức tỉnh khỏi sự si mê cố chấp của mình.

Cô nén nước mắt nở nụ cười, “Thiếu Phàm, anh thật sự không yêu tôi rồi, di Thúy nói đúng, tôi thật sự rất ngu, rất ngu, còn mong anh sẽ lấy tôi, mong sẽ có một gia đình.”

“Tư Nhược, trở về ngoan ngoãn chờ sinh con.” Không nhìn nước mắt cùng với nụ cười đau thương của cô, Vi Thiếu Phàm vẫn lạnh nhạt như cũ.

Anh buộc mình phải biểu hiện sự vô tình với cô, như vậy mới có thể che dấu được tình cảm trong lòng, mới có làm anh không còn khổ sở.

“Sau đó anh lại muốn cướp đứa bé đi? Không, tôi sẽ không tiếp tục ngu nữa!” Trước khi cô xoay người rời đi thì dừng lại, đưa lưng về phía anh nói: “Tôi còn yêu anh, rất yêu anh, hãy chăm sóc Khả Khả thật tốt, con chỉ có ba không có mẹ.” Dứt lời, cô mang tình cảm tan vỡ, bước nhanh rời khỏi.

Vi Thiếu Phàm trở mắt nhìn bóng lưng Lam Tư Nhược rời đi, cố gắng đè nén xúc động không được đuổi theo cô, không ngừng tự thuyết phục bản thân cô trở về Cao Hùng, ngày mai gọi điện thoại là có thể gặp được cô rồi.

Vừa vào phòng viện trưởng, điện thoại nội bộ lập tức vang lên, Vi Thiếu Phàm ấn nút nghe.

(Viện trưởng, phu nhân tổng giám đốc có việc gấp tìm ông, xin ông khi nào về thì lập tức gọi điện cho bà ấy.)

“Tôi biết rồi.” Cúp điện thoại nội tuyến, anh gọi điện thoại đến biệt thự của Vi Khắc Phàm.

“Hiếu Thần, tôi là Thiếu Phàm.”

(Thiếu Phàm, cậu biết không, Uyển Bình muốn hại đứa bé trong bụng của Tư Nhược, điện thoại di động của cô ta lúc này ở cho tôi, tôi ghi âm lại cuộc nói chuyện lúc này rồi, cậu tới đây nghe đi. Còn nữa, tôi đã nói Tư Nhược lập tức đến Đài Bắc, cô ấy đến chỗ cậu chưa? Cậu hãy bảo vệ cô ấy cẩn thận!)

“Tư Nhược.” Thì ra cô tới tìm anh vì muốn anh bảo vệ, mà anh vừa rồi đã làm chuyện tốt gì rồi?

(Thiếu Phàm, cậu sao vậy?) trong điện thoại tại sao không nghe thấy tiếng gì?

“Hiếu Thần, tôi mới vừa tổn thương Tư Nhược, cô ấy, cô ấy đi rồi!”

(Trời ạ! Thiếu Phàm, mau đuổi theo cô ấy, cậu rõ ràng cũng yêu cô ấy, tội tình gì lại tổn thương cô ấy, chẳng lẽ vì cậu cho rằng cô ấy yêu cậu còn chưa đủ sao? Nếu như cậu phân tích mọi chuyện, chính cậu không phải là sau khi kết hôn mới yêu Tư Nhược sao, cậu không nên đi ghen với chuyện quá khứ của cô ấy.)

“Ghen với chuyện quá khứ của cô ấy?”

(Cậu để ý đến những việc cô ấy vì chồng chưa cưới của mình mà hi sinh, không phải ghen với quá khứ của cô ấy là gì? Thiếu Phàm, tình cảm của cô ấy đối với chồng chưa cưới của mình không phải là yêu, chỉ do hoàn cảnh nên cô ấy mới phải hi sinh mình, giống như cậu và Uyển Bình, cũng sau khi sống chung cậu mới biết mình không yêu.)

Lời nói của Nhậm Hiểu Thần thức tỉnh mù quáng của Vi Thiếu Phàm, anh mới thông suốt, suy nghĩ trấn tĩnh. “Hiểu Thần, cảm ơn chị, tôi phải đi tìm Tư Nhược, sau khi tìm được cô ấy sẽ lập tức gọi cho chị.”

(Thiếu Phàm!) trước khi Vi Thiếu Phàm cúp điện thoại Nhậm Hiểu Thần kêu lên.

“Hiểu Thần, còn có việc gì sao?”

(Cậu có cảm thấy hoàn cảnh của cậu và Lam Tư Nhược, rất giống hoàn cảnh tôi và Khắc Phàm? Thiếu Phàm, cậu cần phải tìm được Tư Nhược, nếu mất đứa bé tình cảm sẽ không lấy lại được, tôi hi vọng cậu sẽ đến cùng bảo vệ đứa bé với cô ấy.)

Anh suy nghĩ cẩn thận, hai hoàn cảnh này có điểm giống nhau. “Cảm ơn chị đã nhắc nhở.” Anh vội vàng cúp điện thoại rời đi.

Vi Thiếu Phàm ra khỏi bệnh viện, dọc theo đường đi tìm thấy một sân bay cũng không tìm thấy người, ở trạm xe lửa cũng không có kết quả gì, anh càng ngày càng khẩn trương, thậm chí càng lúc càng lo lắng, hốt hoảng, tay chân luống cuống.

Một tháng sau!

“Di Thúy, Tư Nhược vẫn không liên lạc với bà sao? Cô ấy nhất định sẽ liên lạc với bà, tôi biết cô ấy chỉ có bà là người thân thôi!” Vi Thiếu Phàm đang nghe điện thoại mà một đầu dây khác Di Thúy hỏi.

(Viện trưởng Vi, cậu biết ta tại sao lại muốn kiếm tiền của đàn ông không? Cũng bởi vì lũ đàn ông khốn kiếp đó đều tự mình là đúng! Ta khuyên Tư Nhược xử lý xong chuyện đứa bé, dù sao Khả Khả cũng bị cậu mang rồi, cô ấy cũng là một người cô đơn; lấy điều kiện của cô ấy, vừa đúng lúc có thể tới chỗ ta kiếm chén cơm, khẳng định có thể giúp quán bar Piano này buôn bán thịnh vượng, theo cậu có được không?)

“Di Thúy, tôi biết là tôi khốn kiếp, tôi nếu không phải yêu sâu đậm, có lẽ cũng sẽ không quan tâm nhiều như vậy, cũng sẽ không tổn thương cô ấy. Di Thúy, hãy nói cho tôi biết, Tư Nhược rốt cuộc đang ở nơi nào? Tôi thật sự vô cùng lo lắng.”

(Tên khốn kiếp Hứa Gia Dương chạy trốn tới Canada rồi, cậu không phải là cũng ly hôn với vợ rồi sao, cho nên cô ấy hiện tại rất an toàn, không cần cậu lo lắng.) Di Thúy giọng điệu giễu cợt.

” Di Thúy, hãy nói cho tôi biết, Tư Nhược rốt cuộc ở đâu?”

(Ta thật sự không biết cô ấy ở đâu, cô ấy chỉ gọi cho ta một lần báo bình an, nói là đang ở một nơi ôn lại quá khứ, còn nói cô ấy có nguyện vọng muốn được thực hiện ở đó, ta cũng không hiểu cô ấy nói cái gì, tóm lại, . chỉ cần cô ấy bình an là được.

Đang ở nơi đó nhớ lại quá khứ? Cô ấy có nguyện vọng muốn được thực hiện ở đó?

Anh biết cô ở nơi nào rồi, anh sẽ lập tức đến đó tìm cô!

Vi Thiếu Phàm đưa Lam Khả Khả đến nhờ Nhậm Hiểu Thần chăm sóc mấy ngày, lập tức lái xe đi A Lý Sơn.

Đi suốt đêm mới đến A Lý Sơn, may mắn là anh còn nhớ rõ năm đó ở phòng nào của nhà gỗ nhỏ.

“Chào ông, nhà gỗ đó có người ở rồi, đổi nhà khác có được không?” Ông chủ lễ phép hỏi thăm

“Ở đó có phải là một cô gái hay không? Giúp tôi tra thử cô ấy có phải tên Lam Tư Nhược hay không!”

“Thưa ông, rất xin lỗi, đây là thông tin của khách hàng, chúng ta không thể tiết lộ.”

Vi Thiếu Phàm từ trong bóp da rút ra một xấp tiền mặt đặt ở trên quầy, “Ông chủ, nếu như ở đây có ai tên Lam Tư Nhược, cô ấy là mối tình đầu của tôi! Chúng tôi đính ước là ở chỗ này, bởi vì một chút hiểu lầm cô ấy tới đây trước mà không cho tôi biết, tôi hiện tại tìm đến cô ấy, hi vọng cô ấy có thể tha thứ tôi.”

Ông chủ nhìn thấy xấp tiền mặt, nghe thấy chuyện xưa cảm động, ông lập tức mở sổ ghi chép ra, “Đúng là Lam Tư Nhược.”

“Có thể đưa cho tôi chìa khóa không?”

“Chìa khóa? Thưa ông, ngộ nhỡ ông là người xấu thì tôi phải làm thế nào?”

Vi Thiếu Phàm lại từ trong bóp da rút ra một xấp tiền cô ở thì ra là trên lầu, “Ồn có thể đi theo tôi, sau khi tôi vào cửa khoảng 10 phút, nếu như ông nghe thấy tiếng cô ấy la to, có thể lập tức xông tới và báo cảnh sát. Đúng rồi, lập tức giúp tôi đính hoa, tối hôm nay tôi muốn đem nhà gỗ nhỏ bố trí thành nhà kính trồng hoa, về phần trong phòng thì không cần.”

Ông chủ nhìn xấp tiền mặt này gật đầu mạnh.

Bởi vì mang thai nên Lam Tư Nhược rất dễ mệt mỏi, cô mỗi đêm đều nhớ đến Vi Thiếu Phàm và Lam Khả Khả, còn rất dễ dàng liên nghĩ —— mang theo nước mắt ngủ.

Vi Thiếu Phàm đi đến bên giường, nhìn kỹ khuôn mặt cô, kim lòng không được đưa tay lau vệt nước mắt trên mặt cô, cúi đầu ở bên tai của cô nhẹ nhàng gọi: “Tư Nhược.”

Lam Tư Nhược chậm rãi mở mắt ra, phát hiện Vi Thiếu Phàm đang ở trước mắt, cô lập tức tỉnh táo lại, không thể tin nhảy mất mấy cái. Cô nhất định là đang nằm mơ!

Cô run rẩy vươn tay sờ lên gương mặt tuấn tú của anh, “Thiếu Phàm, em rốt cuộc cũng mơ thấy anh, thật kỳ lạ đó, em cho là ở chỗ này có thể ngày ngày mơ thấy anh, tuy nhiên nó không tới trong giấc mơ của em, tại sao trong mơ lại chân thật đến như vậy?”

Cứ để cho cô cho là mình nằm mơ đi, để cô không thể đuổi anh ra khỏi phòng, ông chủ kia nhất định sẽ báo cảnh sát, vậy anh sẽ rất khó coi.

Anh nhẹ nhàng hôn cô, ở bên môi cô nói nhỏ “Bởi vì chúng ta tâm linh tương thông, chúng ta yêu nhau, cho dù trong mộng cũng rất giống thực tế.”

Cô đột nhiên đẩy anh ra, “Không, anh lừa tôi, không còn yêu tôi, anh chỉ lừa gạt tôi để cướp con!”

Nghe cô la lên như vậy, Vi Thiếu Phàm không ngừng liên tục che lại môi của cô lại, hôn cô thật sâu, cho đến khi cô buông lỏng mình cùng anh quấn quít, cùng nhau rơi vào mộng như ảo giống như trong.

Mấy tháng qua, Lam Tư Nhược chưa từng mang theo thỏa mãn như vậy tỉnh dậy, khi cô mở mắt ra nhảy mất, cho nên cảm thấy thật thỏa mãn; cùng lúc đó, cô phát hiện có một cánh tay vắt ngang qua eo cô. . . .

“A!” Cô lật người ngồi dậy, nhanh chóng nhảy xuống giường, lao ra khỏi phòng, “Có tên háo sắc a!”

Chuyện gì xảy ra? cô bỗng chốc dừng bước lại, nhìn kỹ người trước mắt- thấy biển hoa như mong đợi.

“Tên háo Sắc ở đâu? Tư Nhược, tên háo sắc đó ở đâu? Ai dám động đến em, anh sẽ không khách khí với hắn!” Vi Thiếu Phàm chạy đến phía sau cô.

“Anh...anh tại sao lại ở chỗ này?” cô đột nhiên nhớ tới giấc mơ tối hôm qua.

Thì ra đó không phải là mơ, mà là thật!

“Tối hôm qua anh đã đến.” Anh nắm tay của cô đi tới cửa sổ nhìn ra vách núi đối diện, “Nhanh, vừa lúc kịp nhìn mặt trời mọc.”

Chân trời hiện lên ánh sáng màu vàng chanh, theo cửa sổ mở, bên phòng được bao phủ một mảnh hoa tươi màu cam, gió hiu hiu mang theo mưa phùn lất phất sương mù, làm cho người ta giống như đang ở nơi tiên cảnh.

Vi Thiếu Phàm lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, cầm tay Lam Tư Nhược, “Tư Nhược, hãy để cho anh vĩnh viễn yêu em.”

Lam Tư Nhược nhìn chiếc nhẫn trên tay, cảm động nước mắt viên mi nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này mặt trời khe lộ ra, cô ngoái đầu lại nhìn Vi Thiếu Phàm, “Thiếu Phàm, em cũng sẽ vĩnh viễn yêu anh.”

HOÀN

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-thai-ho>